

கவாநிதி

கலையாக்கங் கருதிய

மும்மாத வெளியீடு

கலை 1.

சித்திரபாலு

ஆர்

கதிர் 2.

யாழ்ப்பாணம்

July 1942

க ல ா நி தி

பத்திராசிரியர் குழு

ஸ்ரீ ச. கடேசயிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S., M. S. C.

The Rev. Father S. ஞானப்பிரகாசர், O. M. I.

பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஸ்ரீ வே. நாகலிங்கம், Proctor, S. C.

ஸ்ரீ வை. இராமசுவாமி சர்மா, வியாகரண மஹோபாத்தியாயர்,

ஸ்ரீ சுவாமி உருத்திரகோடசுவரர் (தலைமை ஆசிரியர்).

மனேஜர்

ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர், காரியதரிசி, யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட
பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்.

‘கலாநிதி’ க்காகிய கட்டுரைகள், புத்தகம், பத்திரிகை முதலியனவும்;
சந்தாப்பணம், வினம்பரம் என்பவை பற்றிய கடிதங்களும்; ஆகிய
எல்லாம் ‘கலாநிதி’ மனேஜரும் சங்கக் காரியதரிசியும் ஆகிய தி. சதா
சிவ ஐயருக்கே அனுப்பப்படுதல் வேண்டும்.

அறிவித்தல்

எவர் ஒருவரையேனும், எக் குழுவினரையேனும், எம் மதத்
தவரையேனும், அரசினரையேனும் பற்றி இகழ்ச்சிக் தறிப்புத்
தோஷம் எழுதப்படும் எந்த உரையும் கலாநிதியில் இடம்பெறுது.

வருட சந்தா 2 ரூ.

—

தலிப் பிரதி 50 சதம்.

சந்தாதாரர் இடம்மாறி வேறு இடத்துக்குச் செல்லும்போது
தங்கள் புதிய தபால் விலாசத்தை உடனே எழுதி எமக்கு அறிவித்
தல் வேண்டும்.

“தொன்மை மறவேல்”

கலா நிதி

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினின்றும்

கலையாக்கங் கருதி வெளிவரும்

மும்மாத வெளியீடு

கலை 1

கதிர் 2

ஆடி, 1942.

ஏறுபல கலைநிரப்பி யிருமைநல மருளி
எழுமைக்கு மகலாத இருந்துணையா யிருக்கும்
தேறுகலைப் பெருமாட்டி யிருளோட்டு திருத்தாள்
சிந்தைமொழி மெய்களினால் வந்தனைகள் செய்வாம்.

ஈரெட்டுக் கலைமுற்றி யிறங்குமதி நாண
எண்ணெட்டுக் கலைநிரம்பி யேறியெங்கும் பரவிக்
காருற்ற விருளகற்றிக் “கலாநிதி”யாங் குழவி
கண்ணுமுயிர்க் கவசமுமாய்க் கலந்துசிறந் திடவே.

நவாலியூர் ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப் புலவர்.

உள்ளுறை

பக்கம்.

- கலாநிதிவரவேற்பு 1
ஸ்ரீ ச. பஞ்சாஶர ஐயர்
- இலக்கியம்
- நம் கலைப்பண்புகளின் மறுமலர்ச்சி 2
ஸ்ரீ பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ. பி. எல்.
- பரிமேலழகர் உரைமாண்பு 10
சியாகரண டிகோபாத்தியாய ஸ்ரீ. வை. இராமசுவாமி சர்மா
அவர்கள்
- மறைந்த தமிழ்நூல்களின் சிலபகுதிகள் (முற்றொடர்) 17
பண்டிதர் ஸ்ரீ கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்
B. O. L. Madras.
- கலைகள்
- திராவிடசிற்பத்தால் ஈழசிற்பம் அடைந்த சிறப்பு 26
ஸ்ரீ க. நவரத்தினம் அவர்கள்
- பழந்தமிழரின் யாழ்க்கருவிகள் 33
- பண்டைத்தமிழரின் இசைக்கருவிகள் 44
ஸ்ரீ சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள்
- சரித்திரம்
- யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை 49
“சரித்திரப்பிரியர்”
- கடைச்சங்க காலத்தைப்பற்றிய ஒரு குறிப்பு 58
ஸ்ரீ மா. பீதாம்பரம் அவர்கள்
- கட்டுரை
- தமிழ் அகராதிகள் 61
ஸ்ரீ C. நடராசா அவர்கள்

கதைகள்	
“அகோர சமாச்சாரம்”	67
பண்டிதர் ஸ்ரீ சே. நடராசா அவர்கள்	
இன்பவதி [ஒரு வன்னிநாட்டுக்கதை] (முற்றொடர்)	75
கவிதைகள்	
உணவுப்பொருள்-விருத்தி	81
ஸ்ரீ ச. பஞ்சாஹுர ஜ்யைர்	
புலவன் பெற்ற புவி	83
பண்டிதர் ஸ்ரீ வி. கே. பி. நாதன் அவர்கள்	
சிவமகிமைத் துதி	85
ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஜ்யைர் அவர்கள்	
கையறு நிலை	
மகாமகோபாத்தியாய	
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்	89
ஸ்ரீ அநுள். தியாகராசா அவர்கள்	
இரங்கற்பாக்கள் I	97
நவாஸியூர் ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள்	
இரங்கற்பாக்கள் II	98
ஆசிரியர் ஸ்ரீ S. அடைக்கலமுத்து அவர்கள்	
புத்தக விமரிசனம்	100
சங்கத்துப் பரீட்சைப் பேறு	102
சங்கப் பரீக்ஷகர்கள்	105
ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்	106

S. S. சண்முகநாதன் & சன்ஸ் யாழ்ப்பாணம்.

சில புதிய பிரசுரங்கள்.

வ. எ. சரவணமுத்து

கணிதங்கள்				மளக்கணிதங்கள்					
2-ம்	வகுப்பு	விலை	சதம்	35	2-ம்	வகுப்பு	விலை	சதம்	20
3-ம்	"	"	"	40	3-ம்	"	"	"	25
4-ம்	"	"	"	50	4-ம்	"	"	"	30
5-ம்	"	"	"	60	5-ம்	"	"	"	30
6-ம்	"	(அச்சில்)			6-ம்	"	(அச்சில்)		

குடி இயல்.

ஆக்கியோன்: V. E. சரவணமுத்து

6-ம் வகுப்பு விலை சதம் 45. 8-ம் வகுப்பு விலை சதம் 75.

7-ம் வகுப்பு அச்சில்.

உலக பூமி சாஸ்திரம்	✕	நாட்டுச் சீவனசாஸ்திரம்	
ஆக்கியோன்: V. K. சண்முகம்	✕	கலாசங்க வெளியீடு	
உயர்தர மாணவர்களுக்கு	✕	1-ம் பாகம் விலை ரூ. 1-25	
மி கவும் உபயோகமுள்ளது	✕	2-ம் ,, ,, ரூ. 1-25	
விலை ரூபா 2-00.	✕		

தற்காலச் சரித்திரச் சுருக்கம்

(1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம்)

ஆக்கியோன்: S. பிழர்

விலை ரூபா 1-25.

பொது அறிவு வினாவிடை

விலை சதம் 60.

அபிநயப் பாட்டு

விலை சதம் 25.

ஆக்கியோன்: K. இராசையா

சுன்னாகம்

வட - இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகத்தாரால்
வேளியிடப்பட்ட

பாடசாலைகளின்

உபயோகத்துக்குரிய புத்தகங்கள்

பாலர் வகுப்பு கீழ்ப்பிரிவு	சு.
பாலபோதினி அரிவரிப் புத்தகம் ...	15
மாணவர் தமிழ்வாசகம் (கீழ்ப்பிரிவு) ...	18
பாலர் வகுப்பு மேற்பிரிவு	
பாலபோதினி முதம்புத்தகம் ...	18
மாணவர் தமிழ் வாசகம் (மேற்பிரிவு) ...	20
இரண்டாந்தரம்	
பாலபோதினி (இரண்டாம்புத்தகம்) ...	25
மாணவர் தமிழ்வாசகம் " ...	30
பரதன் (உப்பாட்புத்தகம்) ...	25
சரித்திர கதாவாசகம் ...	25
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள் ...	30
மூன்றாந்தரம்	
பாலபோதினி (மூன்றாம் புத்தகம்) ...	30
இராஜா தேசிங்கு (உப்பாட புத்தகம்) ...	25
சரித்திர கதாவாசகம் ...	30
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள் ...	35
நான்காந்தரம்	
பாலபோதினி (நான்காம் புத்தகம்) ...	40
தமயந்தி (உப்பாட புத்தகம்) ...	30
சரித்திர கதாவாசகம் ...	40
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள் ...	45
ஐந்தாந்தரம்	
பாலபோதினி (ஐந்தாம் புத்தகம்) ...	50
குசேலர் சரித்திரம் (உப்பாட புத்தகம்) ...	40
தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் ...	75
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள் ...	60
ஆறுந்தரம்	
தமிழ்மஞ்சரி 1-ம் பாகம் (இலக்கியம்) ...	50
இரகுவமிச சரிதாமிர்தம் ...	50
இதோபதேசம் ...	50
சிகபால சரிதம் ...	60
குடி இயல் நூல் (முதற் புத்தகம்) ...	50
ஏழாந்தரம்	
தமிழ் மஞ்சரி 2-ம் பாகம் (இலக்கியம்) ...	65
தமிழ் இலக்கியத் திரட்டு " ...	60
திருமாவளவன் ...	50
கிராதார்ச்சுனியம் ...	60
குடி இயல் நூல் (இரண்டாம் புத்தகம்) ...	50

தனலக்குமி புத்தகசாலை, சுன்னாகம்.

கடவுள் துணை.

க ல ா ந ி தி

“கலாநிதி” வரவேற்பு

ஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்கரஐயர் அவர்கள்.

சித்திர பானுவினிற் சித்திரா பூரணையிற்
புத்தமுதம் பெய்துடமே. போலுதித்த—சுத்த
“கலாநிதி”தா னல்துங் கதிர்நிலாக் காட்டிற்
றேலாநிதியு மாகு மினி.

ஆக்கமிகு யாழ்ப்பாணத் தாரியதி ராவிடமே
காக்கு மியற்கழகக் காரியமாய்ப்—பூக்கும்
“கலாநிதி” யேவருக! கற்றோர்க டங்கை
உலாநில யென்று முற.

“தொன்மை மறவேற்” ரோடருறுஉஞ் சங்கத்தின்
தன்மைமிளிர் பத்திரிகை தானாகும்—பொன்மைக்
கலாநிதி யென்னுங் கலைவாணி வாழி!
சலாமிடவே பண்டிதர்கள் தாம்.

தோத்திர நூன்முகந் தூயோர் தருவாழ்த்து
சாத்திர சாசனந் தாங்குதமிழ்—மாத்திரமோ
காதை புலமையோர் கட்டுரைக ணூல்யாப்பு
ஓதுங் “கலாநிதி”யி னோத்து.

ஆண்டிற் கதிர்நான்கி னுட்சிசேய்“க லாநிதி”தான்
வேண்டியன் நான்கும் விளைக்குமே—ஈண்டுசமை
மும்மதி காட்டும் முழுமதியே யாகுமால்
அம்ம! அது போற்றிடு வாம்.

நம் கலைப்பண்புகளின் மறுமலர்ச்சி

பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ., பி. எல்.

சோழமயமானதொரு பவனி நம் கண்முன்னே செல்லுகின்றது. அது நானாவத நிறங்களுடைய தன் ஒளிக்கதிர்களை வழியெங்கும் வீசிக்கொண்டு முன்னேறுகின்றது. வழியெங்கும் பலர் தங்கள் தங்களுக்கே உரித்தான ஆடையணிகளைப் பூண்டு அதிற் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றனர். அனைவருக்கும் அதில் கௌரவமான இடமுண்டு. ஆனால் அது, எவரையும் வருந்தி யழைப்பதில்லை; எவருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை.

உலகவாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தின் ஒரு சித்திரமாகும் இது. ஒவ்வொரு நாடும் இப்பவனியிடம் தன் கலைச்செல்வங்களையும் மரபுகளையும் கொணர்ந்து காணிக்கையாகச் செலுத்தி, அவற்றிற்குப் பதிலாகத் தனக்குப் புத்துயிரளிக்கவும் வளஞ் செய்யவும் வல்ல இதர செல்வங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றைத் தன்மயமாக்கிப் புத்துருவு பெறுகின்றது. இப்பரஸ்பர ஊடாட்டமே வாழ்க்கையின் ரகசியம். இதில் விருப்புடன் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளாத நாடு, உயிரின் ஓட்டம் ஒடுங்கிக் தேங்கி, நாளடைவில் மெலிந்து உருக்கொரியாமல் மறையலாகின்றது.

இவ் வுலகப் பவனியில், இப்பரஸ்பர ஊடாட்டத்தில் பாரதநாடும் தனக்குரிய பங்கெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதொரு விஷயமாகும். இந்திய மக்கள் தங்கள் உயரிய கலைப்பண்புகளை உலகிற்கு ஈயவும், உலகில் சிறந்து விளங்கும் பிற கலைப்பண்புகளை ஏற்றுத் தன்மயமாக்கித் தம் பண்புகளை மேலும் வளஞ் செய்யவும் முற்பட்டுள்ளனர். இப்பரஸ்பர ஊடாட்டத்திலிருந்தும் கலையாக்கத்திலிருந்தும் வெளிப்படும் கலைத்திகழ்ச்சியே இந்திய மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகும்.

உயிருடன் துடிக்கும் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் தனிக் கலைப்பண்புகள் காணப்படுவதைப் போலவே, நமது பாரத நாட்டிற்கும்

தனிக் கலைப் பண்புகளுண்டு. இவையே நமது மூலாதையர் நமக்களித்துவிட்டுச் சென்ற ஆருந்தனமாகும். கால மாறுதல்களினாலோ, அன்னிய கலாசாரங்களுடன் நமக்கேற்பட்டுள்ள தொடர்புகளினாலோ அழிந்துபோகாவண்ணம் இவற்றைக் காப்பது நமது புனிதமான கடமையாகும். இது இன்று அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆனால், நமது தனிக் கலைப் பண்புகள் அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றால் என்ன? அவை கால தேச வர்த்தகமானங்களுக்கிணங்க யாதொரு மாறுதலும் முன்னேற்றமும் அடையாமல் என்றென்றும் ஒருபடியாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் அது? தூய்மைவாய்மையாக, நமது கலைப் பண்புகள் நம் மயமாகவே இருப்பதன்பொருட்டு அவை என்றென்றும் முன்னேற்றமும், மாறுதலற்றும், பழமை பொருந்தியும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும் நம்பிக்கையுடையோர் ஒரு சிலர் நம்மிடையே இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றனர். நம்முடைய பழைய ஐதிகங்கள், தத்துவங்கள், சமய சமூக ஆசாரங்கள், மூட நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வதே, பத்திரமான தேசாபிமானமுள்ள வழியென இவர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும், மேலை நாட்டுக் கலைப்பண்புகள் நம்மிடையே பரவாமல் தடுத்தும், ஏற்கெனவே வந்துள்ளவற்றை அறவே யொழித்தும், நமது தனிப்பண்புகளைத் தூய்மையாக வைத்திருக்கவேண்டுமென்றும் இவர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர். இவர்களுக்கு தேர்மானாக, மேலைநாட்டுக் கலைப்பண்புகளை உயர்ந்தவை யென்றும், அவையே நாட்டில் முற்றிலும் பரவி ஆக்கம்பெற வேண்டுமென்றும், இந்நிய மக்களின் பரம்பரைச் செல்வங்கள் யாவும் சீவனிழந்தவை, சொத்தை, அழுக்கிப்போனவை என்றும் வலியுறுத்தும் மற்றொரு சாராரும் இருந்துவருகின்றனர். ஆனால், நாடு இன்றுள்ள நிலைமையில், இவ் இருசாராரும் சொற்ப தொகையினரேயாவர். இன்று மேலை நாடுகளின் கலைப் பண்புகளின் தொடர்பு நமது வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் வேலூன்றி, நம் பண்டைப் பண்புகளைப் பல வழிகளிலும் பாதித்தும், உருக்குலைத்தும், உருமாற்றியும்

வருவது கண்கூடு. இதனால் புதுக் கலைப் பண்புகள் ஏற்பட்டுவருகின்றன. இவற்றையே இந்திய மறுமலர்ச்சியென வழங்கிவருகின்றோம். ஆயினும், இம் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில், அடிப்படையான நம்முடைய தனிப் பண்புகளைக் கைவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வது இன்றியமையாததாக மென்பதை அறிஞர்கள் கவலைபுடன் உணர்ந்துவருகின்றனர். இந்த நிலையில் இம் மறுமலர்ச்சியின் போக்கை ஒரு சிற்று ஆராய்வோம்.

ஊழ்வினையின் பயனாக நமது பழம் பெரு நாடு மெல்ல மெல்லச் சக்தியிழந்து, சற்றேறக்குறையச் சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிறட்டிஷாரின் ஆதினத்திற் சூட்படலாயிற்று. இகன் பயனாக, மேலைநாட்டு நாகரிகமும் கலைப்பண்புகளுமே சிலகாலம் நாடெங்கும் பரவி மேலோங்கலாயிற்று. அந்த நிலையில், பாரத நாட்டின் தனிப் பண்புகள் இருப்பதா, இறப்பதா வென்னும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டன. அந்த நெருக்கடியான காலங்களிலே தான், புதுயுகத் தூதர்கள் என நாம் பெரிதும் போற்றும் ராஜாராம் மோகன்ராய், ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர், பங்கும் சந்திர சட்டர்ஜி, கேசவ சந்திரசேனர், மகரிஷி தேவேந்திர நாத தாகூர், பகவான் ராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர் முதலியோர் நமது புராதனப் பண்புகளின் மேன்மையைப் பறையறைந்து, நம் இழிவுணர்ச்சியை யகற்றிக் கைதூக்கிவிட்டதுடன், நம் பழங்கலைப் பண்புகள் எவ்வளவுதான் சிறந்தனவாக இருப்பினும், அவற்றிலேயே அழுந்திப் புதுவாழ்வுக்குரிய புதுக்கார்தும் புது ஒளியும் அவற்றின்மீது படாவண்ணம் பாதுகாப்ப முயல்வது அறிவீனமே பென்றும், புதுப் பண்புகளையும் பயன்படுத்தி, நம் மிடையே பழுதுற்றவற்றை விலக்கி, நம்மைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் போதித்துச் சென்றனர். இப் போதனையின் பயனாக நம் கலைப் பண்புகள் காலத்திற்கேற்ற முறையில் சீவனம் ஒளியும் பெற்று முன்னேற வேண்டுமாயின், நாம் பழமையை நோக்குவதோடு எதிர்காலத்தையும் நோக்கவேண்டுமென்றும், மாறி வரும்காலத்தின் தேவைக்குத் தக்கபடி பழுஞ் செல்வத்தை நடைமுறையிலுள்ள செலாவணியாக மாற்றவேண்டுமென்றும்

மக்கள் தெளியலாயினர். நாளடைவில், அகில உலகு சமரசத்தின் தூதராகிய ரவீந்திரர், அஹிம்சை அன்பு என்னும் ஆயுதங்கள் தாங்கி, அமுக்கப்படுவோரின் உரிமைகளை வற்புறுத்தும் மகாத்மா கரந்தி, நாடு சுதந்திரமடையவேண்டித் தன்னையே முற்றிலும் ஈந்த தீரரான ஜவஹர்லால்நேரு ஆகியோரின் சக்தி வாய்ந்த தலைமையின் கீழ் நாடு பல துறைகளிலும் விழிப்புற்று எதிர்கால வாழ்வுக்கு ஆயத்தமாகி வருவதையும் காண்கிறோம். இன்று மக்களிடையே ஒரு புது நம்பிக்கையும், தீவிர தேசியவாதமும், சமூகச் சமயச் சீர்குறுத்த மனப்பான்மையும், இலக்கியம், இசை, நுண்கலை ஆகியவற்றின் மூலமாக நம் அந்தரங்க சீவனையும், ஆன்ம சக்தியையும், உள்ளத் துணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்னும் ஒரு தூண்டுதலும், கல்வி, விஞ்ஞானம், தொழில், வாணிகம், ராணுவம், அரசியல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் வெற்றியுற விளங்கவும், உலகப் பெருவிழாவில் நமக்குரிய அந்தஸ்தைப் பெறவும் ஒர் அவாவும் திடமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை யாவும் நமது நாடு மெல்ல மெல்ல அடைந்துவரும் புத்தாயிர்ப்பின் நிச்சயமான அறிவுறிகளே.

இலக்கிய வளர்ச்சியை எடுத்துக்கொள்வோம். இன்று நமது நாட்டிலுள்ள பிரதான மொழிகள் யாவும் புத்தாயிரும் புத்தூறும் தாங்கி எழிலுடன் இலங்கி வருகின்றன. இந்திய மொழிகளுள் பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்துள்ள வங்கத்தில் கவியரசர் தாகூர் இன்றும் கோபுரம் போன்று உயர்ந்து விளங்குகிறார். முன்ஷி பிரேம் சந்து சிறு கதைகளையும் நாவல்களையும் வெற்றியுடன் கையாண்டு இந்தி மொழியில் ஒரு புதிய வசனநடையை உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். மௌலானா அல்டப் உசேன் அலி, நாஜிர் அகமது, சையது சஜ்ஜத்ஜாஹிர், சர் - மகமது இக்பால், இஸ்ரார் - உல் - ஹக் மஜாஜ் ஆகியோர் உருது மொழிக்குப் புது சீவனை யளித்துள்ளனர். குஜராத்திக்கு கிருஷ்ணலால் மேகன்லால் ஜவேரியும், மராத்திக்குத் திலகர், சேர்கர், சுரண்டிகர், லியாராம் சரணகுப்தர் ஆகியோரும், தெலுங்குக்கு அப்பாரால், வெங்கடாசலம் சிந்த தீட்சதலு முதலிய சிறுகதை எழுத்தாளரும், சிவசங்கர சாஸ்

திரி, அடிவிபாபிராசு என்னும் கலைஞர்களும், ராமிரெட்டி என்னும் நாடகாகிரியரும் இன்னும் பலரும், மலையாளத்திற்குக் கவிவள்ளத்தோலும், அப்பன் தம்புரான், இ. வி. கிருஷ்ணபிள்ளை, குன்னி ராம மேனன் முதலியோரும், கன்னடத்திற்குக் கெம்பு நாராயணன், பஞ்சே மங்கேசராவ், மூவிரிய திம்மப்பையா, மஸ்கி வெங்கடேசயங்கார் ஆகியோரும், தமிழுக்கு வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜமையர், ஆறுமுகநாவலர், மாதவைபா, வ.வே சு. அய்யர், சுப்பிரமணியபாரதி, திரு. வி. கவிபாணசுந்தரமுதலியார், தமிழ்வேள் உமாமகேசவரம்பிள்ளை, டாக்டர் சாயிநாதையர், சுவாமி விபுலானந்தர், பண்டிதமணி மகோபாத்தியாய கதிரேசச் செட்டியார், சேரமசுந்தர பாரதி, சுவாமி சுத்தானந்த பாரதி, பாரதிதாசன், ராமலிங்கம்பிள்ளை, வ. ரா., டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் ஆகியோரும் இன்னும் பல எண்ணில் அடங்காத இளம் எழுத்தாளர்களும் பெருஞ்சேவை புரிந்துள்ளனர்.

சுதேச மொழிகளில் மட்டுமன்றி, ஆங்கில மொழியிலும் சில திறமை வாய்ந்த எழுத்தாளர்கள் கவிதைகளும் கதைகளும் இயற்றிப் புகழ்மைந்து வருகின்றனர். இவர்களுள் ஸ்ரீ அரவிந்தர், தோரு தத், மன்மோகன்கோஷ், சரோஜினிநாயுடு, அரீந்திரநாத் சட்டோபாத்தியாயர், ஜி. கே. செட்டூர், உமாயூன் கபீர், செக்னா முதலிய கவிகளும், முல்கராஜ் ஆனந்தர், மஞ்சேரி ஈசுவரன், வேங்கட ரமணி, ஆர். கே. நாராயணன் முதலிய கதாசிரியர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.

மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் மட்டுமன்றி, இசை, நடனம், நாடகம், ஓவியம் ஆகிய துண்கலைகளிலும் சக்திவாய்ந்த இயக்கங்கள் தோன்றி வருகின்றன. கசியாசர் ரவீந்திரர் திறுதிய சாந்தி நிகேதனம், இக்கலைகளை உயிர்ப்பிப்பதிலும், பண்படுத்துவதிலும் பெருஞ் சேவைபுரிந்துள்ளது. ஹல்தர், நந்தலால் போஸ், அவரீந்திர நாத தாகூர், கசனேந்திரநாத தாகூர், அமிர்தசேர்கில், பத் கண்டி முதலியோர் புகழ்வாய்ந்த கலைஞர்களாவர். உதய சங்கரரின் அல்மோரா நாட்டியக் கழகமும், ருக்குமணி தேவியின் கலா

சேஷத்திரமும் நாட்டியக் கலைக்குப் புத்துயிரளித்துவருகின்றன. தென்னாட்டில் தமிழிசை இயக்கம் தோன்றி மக்களிடையே இசையுணர்ச்சியைப் பெரிதும் பரப்பிவருகின்றது. நாட்டுப் புறங்களிலும் பூர்வீகக் குடிகளிடத்திலும் காணப்படும் நாடோடிப் பாட்டுக்கள், கதைகள், நடனங்கள் ஆகியவை ஆர்வமுடன் சேகரிக்கப்பட்டு நமது பலதிறப்பட்ட கலையாக்கத்திற்குரிய சாதனங்களாகப் பயன்பட்டுவருகின்றன.

மேலும், பௌதிக சாத்திர ஆராய்ச்சியில் டாக்டர் சி. வி. ராமன், டாக்டர் கிராஷ்ணன் ஆகியோரும், தாவர சாத்திரத்தில் சர். ஜே. லி. பேரஸும், ரசாயன சாத்திரத்தில் டாக்டர் டி. லி. ரேயும், உயிர் நூலில், டாக்டர் பிர்பால் சாஹினியும், கணிதசாத்திரத்தில் டாக்டர் மேகநாதஷாவும், தத்துவ சாத்திரத்தில் சர் - ராதாகிருஷ்ணனும் தங்கள் மேதைமைக் காட்டியுள்ளனர்.

பெண்மணிகளும் விழிப்படைந்துள்ளனர். அவர்களுள் சரோஜினி நாயுடு, பண்டிதை ராம்பாய், அமிர்தலால் கௌர், சரோநளினாத், கமலா சட்டோபாத்தியாயா, விஜயலட்சுமி பண்டிதலட்சுமிபதி ரெட்டி முதலியோர் தலைசிறந்து விளங்குகின்றனர். அகில இந்திய பெண்கள் மகாநாடு என்பது இக்காலப் பெண்களின் ஆர்வங்களையும் அவர்களின் சேவையையும் வெளிப்படையாகக் காட்டும் ஒரு ஸ்தாரபனமாகும்.

மறுமலர்ச்சி யடைந்த இந்தியக் கலைகள் அயல் நாடுகளிலும் பரவிவருகின்றன. போலந்து ஆக்கிரயிக்கப்படுமுன், அறிஞர் லெஸ்னி பிரேக்கில் வங்க இலக்கியத்தை யாழாய்ந்து மதிப்பிட முற்பட்டிருந்தார். இஸ்கிரியாபின் என்னும் ருஷியரும், தெஸ்ஸி என்னும் பிரெஞ்சுக்காரரும் கீழ்நாட்டு இசையின் முக்கியம்சத்தைத் தங்கள் இசையிலும் நுழைக்க ஒரு புதிய இயக்கம் ஆரம்பித்திருந்தனர். கேம்பிரிட்ஜ் அறிஞரான ஜோட் என்பவரும், அமெரிக்க அறிஞரான சாண்டர்ஸ் என்பவரும் இந்தியச் சிந்தனைகளுக்கு வியாக்கியானம் செய்து வருகின்றனர். கலைஞர் ரோயெரிக் இந்தியக் கலைகளை

நியூயார்க்கில் விளம்பரப் படுத்தி அமெரிக்கரிடையே பேருக்கத்தை உண்டாக்கினார். இந்திய இலக்கியங்களையும் கலைகளையும் சிந்தனைகளையும் பற்றி மேலைநாட்டினர் மெல்ல மெல்ல அறிந்து அவற்றின் மதிப்பை உணர்ந்து வருகின்றனர் என்பதற்கு இவை சில அறிகுறிகளாகும்.

இன்று நடைபெற்றுவரும் கலைப்பண்புகளின் மறுமலர்ச்சியை இதுகாறும் ஒரு சிந்து ஆராயலானோம். பல இனங்கள், பல சமயங்கள், பல பிரிவுகளடங்கிய இப் பரந்த நாட்டில், பல நாகரிகப் படிகளிலுள்ள மக்களிடையே காணப்பெறும் இப் புத்தியிற் பானது, பல போக்குகள் கொண்டதொரு மகத்தான இயக்கமாகும். போக்குகள் பலவாயினும், அடிப்படையான லட்சியம் ஒன்றே யென்பது உணரற்பாலது. மனிதனின் ஆத்மீக விடுதலையே இந்த லட்சியமாகும். இதனை மேலும் விளக்கமுறக் கூறுவோம்.

இந்திய மக்களின் புராதனக் கலைஞானங்களும் நாகரிகப் பண்புகளும் கெவலம் இந்திரிய துகர்ச்சிக்காகவோ, மனம் உயிர் உடல்களின் திருப்திக்காகவோ எழுந்தனவல்ல. அவை ஆழ்ந்த பொருளும் நோக்கு முடையனவாகவே பண்டு தொட்டு இலங்கி வந்திருக்கின்றன. நம் பண்டைக்கால ரிஷிகள் உலகத்தைச் சித்திப்பொருளென்றும், அசித்திப்பொருளென்றும் இரு கூறாகப் பிரித்து, அவற்றுள் சித்திப்பொருளே அசித்தையும் அடக்கிய பேருண்மை யெனக் கொண்டனர். சடமயமாயுள்ள இவ் வுலக வாழ்க்கையில் சூட்சமமாயுள்ள சித்தே எங்கும் வியாபித்து ஆட்சி செய்யும்படி செய்தும், இருமைகளும் வேற்றுமைகளும் மலிந்துள்ள இத் தோற்ற வுலகில் அமுந்திவிடாமல், இவற்றைக் கடந்து நிற்கும் சின்மயமான பூணலில் ஒன்றியும், இவ்வுலகில் சுதந்திர புருடர்களாக இன்புற்று வாழவேண்டுமென்பதே அவர்களது பேரவாவாக விருந்தது. இப் பேரவாவைத்தான் அவர்கள் ஆண்டவனுக்கு நான்தோறும் செய்துகொண்ட விண்ணப்பத்தில் இவ்வண்ணமாக வெளியிட்டனர்:

இறைவா!

அசத்திலிருந்து சத்துக்கு வழிகாட்டு!

இருளிலிருந்து ஒளிக்கு வழிகாட்டு!

இறப்பிலிருந்து இறவாமைக்கு வழிகாட்டு!

தங்கள் பேரனுபவீத்தில் கண்ட இவ் வுண்மைகளை இவ் வுலக வாழ்க்கையில் வாழும் பொருட்டே சமூகத்தில் தொழிலை யாதாரமாகக் கொண்ட நான்கு சாதுகளையும், அறங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட நான்கு ஆச்சிரமங்களையும், அக்காலத்திற்குக் குகந்த முறையில் வகுத்துக்கொண்டனர். இவ் வழியில் இன்னும் தீவிரமாகச் செல்லுவோருக்கு ஞானம், பற்றற்ற பணி, இறைவனைச் சரணடைந்து தன்னை மறந்து அவனிடம் அமிழ்ந்துவிடும் அன்பு ஆகிய யோகமுறைகளையும் கண்டனர். இங்ஙனம் ஆன்ம விடுதலையின் பொருட்டு, ஞான மார்க்கத்தில் செல்வோருக்கு அனுசூலமாக, இசை, சிற்பம், ஓவியம் போன்ற துணைகளைச் சாதனங்களாகக் காட்டினர். இவ்வண்மைமாதிரி நம் பெரியார்களிற்பலர் ஆன்ம விடுதலை யடைந்து விடுபேறு எய்தினர்.

நம் முன்னோர்கள் இப் பேருண்மைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே நம் கலைஞானங்களையும் பண்புகளையும் வளர்த்தனர். கால மாறுதல்களினாலும் அன்றைய அரசாட்சியினாலும் சில சமயம் மழுங்கினபோதிலும், நம்முள்ளத்தி னுள்ளே இவை ஊறிக் கிடக்கின்றன. மறு மலர்ச்சி எழுந்தாளர்களிற சிலர் இவற்றைப் புறக்கணித்து மேலை நாட்டுப் பண்புகளை அப்படியே துழைக்கச் செய்த முயற்சி பலிக்கவில்லை. ஏனெனில் நம் மக்களிடையே நம்முடைய தனிப் பண்புகள் வேரூன்றி இருக்கின்றன. ஆயினும் இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு மேலை நாட்டினரின் உறுதியளிக்கும் புதிய பண்புகளையும் ஏற்றுச் சீரணித்துத் தன்மடமாக்கி விடுவது இன்றியமையாததாகும். மேலும், நமது பழைய பண்புகளில் காலத்திற்கு ஒவ்வாதனவற்றை விலக்கிப் புதுப்பிப்பதும் இன்றியமையாததாகும். நமது மறு மலர்ச்சி இயக்கம் இங்ஙனமே வளர்ச்சி யுறுமாயின், நமது எதிர்காலத்தைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு ஐயமும் வேண்டுவதில்லை.

பரிமேலழகர் உரை மாண்பு

வியாகரண மகோபாத்யாய,
ஸ்ரீ வை. இராமசுவாமி சர்மா அவர்கள்

இவ்வுரையாசிரியர் அலங்கார சாஸ்திரத்தைக் கரைத்துக் குடித்தவர்; காவ்ய லக்ஷணங்களைக் கசடறக் கற்றுணர்ந்தவர்; பதப்பொருள் தெரிப்பதிலும் பதசாயங்கூறுவதிலும் அசாதாரணமான திறமை வாய்ந்தவர்; மூலத்தைப் படித்த மாத்திரத்தில் மாணவர் மனத்தில் எழும் சந்தேகங்களை யெல்லாம் முன் கூட்டியே உணர்ந்து அகற்றுவதில் அதிசயமர்த்தர். இவரைப் போன்ற உரையாசிரியர்கள் வடமொழியில் பலர் இருக்கின்றனர். எனினும் தமிழில் இவர் இணையற்றிலங்குகின்றார். இவருடைய உரை தமிழுக்குக் கிடைத்த ஓர் அரிய நிகழம் எனவும், இரத்தினாகரம் எனவும் மதிக்கற்பாலது. தமிழில் ஸாஸ்திரத்திற்கு ஓர் இலக்கணம் போல் அமைந்திருக்கின்றது. காவ்ய ரஸத்தை அதுபலிக்க விரும்புகின்றவர்கள் இவ்வுரையை வரிவரியாய் எழுத்தெழுத்தாய் எண்ணி யெண்ணிப் பலமுறை படித்தல் வேண்டும். யான் இவ்வுரையிற் கண்ட சில துணுக்கங்களையே இக்கட்டுரையிற் சுருக்கமாக வரையத் துணிந்தேன்.

1330 குறளுக்கும் ஆசிரியர் பதவுரை விசேஷ வுரைகளைப் பொறுமையோடிருந்து எழுதியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இலேசாக விளங்கக்கூடிய இடங்களிலும் "இனிது விளங்கும், இது வெளிப்படை, யின்னர்க் கூறுதும்" என்னும் இக்காலப் பரிபாஷைகளைக் கையாளாமல் தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை இயன்றவரை நன்றாகவே நிறைவேற்றி யிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவர் 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்பதையே தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

சொற்பொருட் பாகுபாடு.

இவ்வுலகத்தில் காந்தியடிகள் போன்ற சில உத்தமோத்தமர்கள் ஒருபொழுதும் தமக்கென வாழாமல் தம்முடல் பொரு ளாவி

முழுவதையும் பிறருக்கே அர்ப்பணஞ்செய்திருப்பதை நாம் கண்டாகக் கண்டிருக்கிறோம். இதுபோலவே காப்பிய உலகத்திலும் சில சொல்லும் பொருளும் ஒருபாட்டின் பொருட்சிறப்பிற்காகத் தாமே தம்மைத் தியாகஞ் செய்துகொண்டு வேறு சில சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் தம்மிடத்தை அளித்துக் குறிப்பாகச் சில பொருளை உணர்த்தும். பொது நலத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றவர்கள் சுயநலத்தைப் பாராட்டமாட்டார்கள் அல்லவா? சுயநலங்கருதிப் பொதுநலத்தைப் பாழாக்கும் மனிதர் பலரை இவ்வுலகில் நாம் பாக்கக் காணலாம். எனினும், காப்பிய உலகத்தில் சொல்லும் பொருளும் சுயநலப்பற்றுச் சிறிதுமின்றி பொதுநலத்திற்காக உழைக்கும் பண்பே ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. காப்பியச் சொற்களிடமிருந்து இவ்வொரு பாடத்தையேனும் நாம் படித்துக்கொள்வது நல்லது.

சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள இந்த விசேஷ சக்திகளைக் கண்ட வடமொழியாளர் சொல்லை வாசகம், லக்ஷகம், வியஞ்சகம் என்றும், பொருளை வாச்யம், லக்ஷ்யம், வியங்கியம் என்றும், மும் மூன்றாகப் பாகுபாடு செய்தனர். தமிழரும் இதனை உணர்ந்து அவற்றை முறையே, செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச் சொல் என்றும்; செம்பொருள், இலக்கணப்பொருள், குறிப்புப் பொருள் என்றும் பிரித்தனர். ஒவ்வொரு பாஷையிலும் சொற்பொருள்களின் நிலை இத்தகையதாகவே இருக்கும். சொற்பொருள்களுக்கு இருக்கும் இச் சக்திகளை உணராமல் ஒருவன் காவ்ய ரஸத்தைச் சுவைத் தறுபவிக்க முடியாது. மந்திரவாதிகள் தம்மிடமுள்ள மந்திரக்கோலின் மூலம் சனங்களை மயக்குவது போலவே கவிகளும் பேராற்றல் வாய்ந்த சொல்லையும் பொருளையும் கொண்டு ரஸிகர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்கின்றனர்.

அலங்கரா சாஸ்திரத்தையே கரைத்துக் குடித்தவரான பரிமேலழகர் சொற்பொருள்களுக்கிருக்கும் இச்சக்திகளை உணராமல் இருப்பாரா?

“ அவையுறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மையவர் ” 72 அதி. 1

இக்குறளின் விசேஷவுரையில் “ சொல்லின் குழுவெனவே செஞ்
சொல் இலக்கணச்சொல் குறிப்புச்சொல் என்னும் மூவகைச் சொல்
லும் அடங்கின ” என்றும்

“ இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லி
னடைதெரிந்த நன்மை யவர் ” 72 அதி. 2

இதன் விசேஷவுரையில் “சொற்களின் நடையாவது அம்மூவகைச்
சொல்லும் செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள்
என்னும் பொருளைப் பயக்ஞமாறு” என்றும் எழுதித் தமிழருக்கும்
இச்சொற்பொருட் பாகுபாடு உடன்பாடென்பதை விளக்கிக் காட்டி
னார். ஆசிரியர் கூறிய இக்கருத்துக்கு போஜராஜனைப்போல்
அசுந்தரலக்ஷம் கொடுத்தாலும் அதிகமாகிவிடாது. ‘சொல்லின்
றொகை, சொல்லினடை’ என்னும் இச் சொற்றொடர்களுக்கு இவர்
வகுத்த இவ்வுரையைக்கொண்டே இவருடைய கல்வியின் ஆழத்தை
நன்கு அறியலாம். ஆசிரியர் இவைகளைப் பெயரளவிற் கூட்டிய
தோடு தம் கடமை கழிந்துவிட்டதென்று நினையாமல் சந்தர்ப்பம்
வாய்க்குமிடங்களில் எல்லாம் இவற்றை விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

சொல்லால் தோன்றிய குறிப்பு (சுப்த வியங்கியம்)

“ குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு ” 73 அதி. 8

இதன் விசேஷவுரையில் “நட்பென்பது ஈண்டுக் குறிப்பு மொழியாய்
நட்பின்தீப் போதல் உணர்த்தி நின்றது. சேதனமாய் அருவாய்
நித்தமாய உயிரும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமான உடம்
பும் தம்முண் மாறாகவின், வினைவயத்தாற் கூடியதல்லது நட்பில
வென்பதறிக” என்று எழுதிப் பொருணயம் சிறக்கவைத்தார்.
‘நட்பு’ என்னும் சொல் பாட்டின் பொருட்சிறப்பிற்காகத் தன்
னிடத்தை இலக்கணச் சொல்லுக்கு வீட்டுத் தான் விவகி நின்று

நட்பின்மை என்னும் இலக்கணப்பொருளைத் (குறிப்புப் பொருளை) தந்து உதவுகின்றது. இப்பொருள் சொற்சக்தியாற் பெறப்பட்டது.

இப்பொருணயத்தை உணர்ந்த ஸ்ரீ நாவலர் அவர்கள் இவ் விடத்தில் உடுக்குறியிட்டு, “இவ்வாறு பெயரடியாகத் தோன்றிய குறிப்பை வடநூலார் அபிதாமூலத்தொனி யென்றும், விருத்தலக் களை யென்றுங் கூறுவர்” என்று எழுதிய குறிப்பு மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. காவ்யரஸத்தை ரஸிகர்தாமே அநுபவிக்க முடியும்.

பொருளால் தோன்றிய குறிப்பு (அர்த்த வியங்கியம்)

ஒரு பாட்டில் உள்ள சொற்கள் எல்லாம் தத்தமக்குரிய பொருட்களை உணர்த்தியபின், அப்பொருட்களிலிருந்து சொல்பவன், கேட்பவன், பக்கத்தில் இருப்பவன், சந்தர்ப்பம், தனிமையான இடம், இளவேனில் முதலாம் காலம், அங்கசேஷ்டை, ஓசை முதலியவற்றின் சேர்க்கையினால், வேறொரு பொருள் குறிப்பாகத் தோன்றும். அத்தகைய குறிப்புப் பொருளை பொருளால் தோன்றிய குறிப்பு எனப்படும்.

“ அரிதாற்றி யல்லனோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்” 116 அதி. 10.

இக்குறளின் விசேஷவுரையில் “ஆற்றி, நீக்கி என்பன ஓசை வகையான் அவ்வவற்றதருமை உணரகின்றன” என்று ஆசிரியர் எழுதிப் பொருணயம் காட்டிய முறையை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தரும். விஷயத்தை அறிந்து புகழ்வதற்கும், கூட்டத்தில் “கோ விர்தா” போடுவதற்கும் வித்தியாச முண்டல்லவா? “நீக்கி” என்னும் சொல், நீக்க முடியாமையையும், ‘ஆற்றி’ என்னும் சொல் ஆற்றியிருக்க முடியாமையையும், எவ்வாறு உணர்த்தின என்னும் சந்தேகம் படிப்போர் மனத்தில் எழுவது இயல்பு. அச் சந்தேகத்தை நீக்கவே ஆசிரியர் ஓசையான் இப்பொருள்கள் பெறப்பட்டன என்றார். ஓசையாவது சோகத்தினாலும் பயத்தினாலும் வருகின்ற குரல் வேறுபாடு. பிரிவாற்றியிருக்கும்படி கூறிய தோழிக்குத்

தலைவி கூற்றாக அமைந்தது இக் குறள். வசந்தகாலத்தில் தன் கணவனோடு சுகந்திருந்த தலைவியினிடம் தோழி வந்து “உன் தலைவன் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோக எண்ணியிருக்கிறான்; நீ பிரிவாற்றி யிருக்க வேண்டும்” என்று சொன்னவுடனே தலைவிக்குச் சேரகம் மேலிட்டுவிட்டது; துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது; குரலும் மாறியது. அவ்வோசையானது வேறொரு பொருளைக் குறிப்பாய் உணர்த்துகின்றது. அதற்கு ஒரு குறிப்பில்லாதிருந்தால் குரல் மாற்றத்திற்கே அவசியம் இல்லை யல்லவா? உலக வழக்கும் இக் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. தன் மூத்த மகளுடன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்ட தாய் இளைப மகளைப் பார்த்து “நான் திரும்பி வருவதற்குள் சமையல் செய்து வை” என்று சொன்னாள். இளைப மகள் தன்னைத் தாய் கோவிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகாததனால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே “நான் ச-மை-த்-து வை-ப்-பே-ன் நீ சாப்பிடலாம்” என்று கோபத்தோடு சொன்னாள். அதன் கருத்து என்ன? ‘என்னால் சமைத்து வைக்க முடியாது’ என்பதாகானே. இவ் வேரசையை வடநூலார் ‘காகு’ என்பர். அலங்காரத் தொனி.

குறிப்பாய் தோன்றிய பொருள் ஓர் அலங்காரமாயிருந்தால் அதற்கு அலங்காரத் தொனி என்று பெயர்.

“ நெடுநீர் மறவி மடிதாயி னுண்குள்

கெடுநீரார் காமக் கலன் ”

61 அதி. 5

இதன் விசேஷ வுரையில் “இவை துன்புறு நீரார்க்கு இன்புறுத்துவ போன்று காட்டி அவர் விரும்பிக்கொண்ட வழித் துன்பத்திடை வீழ்த்தலின், நாளுலந்தார்க்கு ஆக்கம் பயப்பது போன்று காட்டி அவர் விரும்பியேறியவழிக் கடவிடை வீழ்க்குங் கலத்தினை யொர்க்கு மென்னும் உவமைக் குறிப்பு காமக்கலன் என்னும் சொல்லாற் பெறப்பட்டது” என்று தொனிப்பொருளை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டிய பண்பே பண்பு. ‘கலன்’ என்னும் சொல்லுக்கு மரக் கலம் என்னும் பொருள் கொண்டால் இப்பாட்டில் உவமையணி குறிப்புப் பொருளாய்த் தோன்றுகிறது. இதுவே அபிகா மூலத்

தொனி எனப்படும். (அபிதை என்றால் சொல்லாற்றல். அதன் மூலம் தோன்றிய தொனி குறிப்புப் பொருள்) அபிதா மூலத் தொனியானது ஒரு பொருளாகவோ அலங்காரமாகவோ தோற்ற மளிக்கும்.

“ தீயினற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
நாலினற் சுட்ட வடு ” 13 அதி. 9

இதன் விசேஷவுரையில் “தீயும் வெவ்வுரையும் சுடுதற் றெழிலான் ஒக்குமாயினும் ஆறாமையாற் றீயினும் வெவ்வுரை கொட்டென்பது போதரலின் இது குறிப்பான் வந்த வேற்றுமை பலங்காரம்” என்று அலங்காரத் தொனியை விளக்கிக் காட்டினார்.

வஸ்துத்வளி.

சொல்லால் தோன்றிய குறிப்பு அலங்கார ரூபத்தில் தோன்றாமல் ஒரு முடிந்த பொருளாய்த் தோன்றுதல்.

“ வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை யெரிமுன்னர்
வைத்தாறு போலக் கெடும் ” 44 அதி 5.

இதன் விசேஷவுரையில் “குற்றஞ் சிந்தாயினும் அதனாற் பெரிய செவ்வம் அழிந்தேவிடுமென்பது உவமையாற் பெற்றும்” என்று ஆசிரியர் காட்டிய உரையம் பாராட்டற்பாலது. வடமொழியில் உள்ள உரையாசிரியர்கள் தொனியின்மூலம் பாட்டின் பொருள் சிறப்பதால் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் விவங்கியப் பொருள்களை (தொனிகளை) நன்கு விளக்கிக் கொண்டே போவார்கள். தொனியே பாட்டிற்கு உயிர்போன்றது. அதனை விளக்காத உரைகளை வெறும் பகட்டுரைகளென்றே கூசாமற் சொல்வாம். தொனிப்பொருளை விளக்குவதில் பரிமேலழகர்க் கிருக்கும் சாமர்த்தியம் அசாதாரணமானது. தொனிப்பொருளை விளங்காதவனுக்குக் காவ்ய ரஸாது பவமே கிடையாது என்று துணிந்து கூறலாம்.

ஒரு பொருளை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமற் குறிப்பாய் உய்த்துணர வைப்பதில் பொருணயம் சிறக்குமென்பது ரஸிகர்களின் துணிபு. உபகாரம் செய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்து

அதனை நிறைவேற்றாத அயல்வீட்டவனை ரஸிகள் ஒருவன் சந்திக்க போது “நண்பா, நல்ல உபகாரஞ் செய்தாய்; இப்படியே நீ பலருக்கும் உபகாரம் செய்துகொண்டு நீண்ட காலம் வாழக் கடவாய்” என்று சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன? “அடே பரவி, உன்னைப்போன்ற துரோகியை யான் கண்டதேயில்லை, நீ இவ்வுலகத்தில் இன்னும் உயிரோடிருப்பதிலும் சாவதே மேல்” என்பது தானே. ‘உள்ளதைச் சொன்னால் உடம்பெரிச்சல்’ என்றபடி வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் சொல்லானது மற்றவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குவதோடு (இடக்கர்) அசப்பியமாகவும் போய்விடும். அதுவுமல்லாமல் ஒரு நயமும் இருக்கிறது. வெளிப்படையாகக் கூறுவதனால் அவன் எவ்வளவு துரோகியாக மதிக்கப்படுவானோ அதினும் பன்மடங்கு துரோகியாகக் குறிப்பாய்ச் சுட்டுவதன் மூலம் ஆகின்றான். இந்த நயத்தைக் கருதியே ரஸிகள் குறிப்பு மொழியைப் பிரயோகிக்கின்றனர். கவிகளும் காவ்யங்களில் குறிப்பு மொழிகளையே செய்யுணயத்திற்காகப் பிரயோகிப்பர். ஒரு பாட்டில் குறிப்பு மொழிகள் அதிகரிக்குந்தோறும் அதன் நயமும் பெருகிக்கொண்டே வரும். இப் பல்வகைபான குறிப்புக்களையும் பரிமேலழகர் தமது உரையில் பல இடங்களில் மிகவும் துணுக்கமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“ பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
 தூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் தூலாமோ—தூலிற்
 பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
 நெரித்தவுரை யாமோ தெளி. ”

என்னும் பழைய சான்றோர் வாக்கும் இவருரையின் மாண்பு நோக்கியே எழுந்ததென்பது. (தொடரும்)

மறைந்த தமிழ் நூல்களிற் சில பகுதிகள்

பண்டிதர் ஸ்ரீ கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்,
B. O. L., (Madras)
(மும்பேடர்)

பெரும்பொருள் விளக்கம்.

புறத்திரட்டினால் மாத்திரம் அறியப்படும் நூல்களுள் இன்னொன்று 'பெரும்பொருள் விளக்கம்' என்பது. இதுவிருந்தெடுக்கப்பட்ட நூற்பத்தொரு செய்யுள்களும் புறப்பொருள்பற்றிய வெண்பாக்களே. சிந்தாமணி யுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் "பெரும்பொருளானுணர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பெரும்பொருள், பெரும்பொருள் விளக்கமென்னும் நூலாகவேனும், அன்றேல், ஒரு புறப்பொருள் எலக்கண நூலாகவேனும் இருத்தல் கூடுமெனச் சிலர் ஆழிப்பிராயப் படுகின்றனர். பெரும்பொருள் விளக்கத்திலுள்ள செய்யுள்கள் புறத்திணை யுரையில் நச்சினூர்க்கினியரால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பொருள் விளக்கச் செய்யுள்களி லீரண்டு, தம் தற்கைகாமம் நுகர்வதற்காக வீட்டுமர் காமத்தைத் துறந்த செய்தியையும், திருமால் பன்றியுருக்கொண்டு கடல்புக்கு மண்ணெடுத்த செய்தியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

“ யானை நிரையுடைய தேரோ நினுஞ்சிறந்தார்
வனை நிரையுடைய ஏர்வாழ்நர்—யானைப்
படையோர்க்கும் வென்றி பயக்கும் பகட்டேர்
உடையோர்க் கரசரோ வெரப்பு. ”

என்னும் இவ் வெண்பா உழுகொழிலாளர்க்கு அரசரும் ஒப்பாகாரென உரைக்கின்றது.

பெரும்பொருள் விளக்கத்திற் குறிப்பிடப்படும் உவமைகள் சில மிகுந்த நயமுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. பகையரசு

னுயர்த்த வெண்குடைக்குப் பகலெறிக்கும் பால்மதியையும், பகைவருரை முற்றி யழித்தலுக்குத் தாய் வாங்கும் மகனைப் பேய் வாங்குதலையும், அரசன் முன்சென்று மலைபு ம் தார்ப்படைக்குச் சூரியனுக்குமுன் அருணன் ஒளிவிடுதலையும் ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

பகைவர்கள் பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்றனர். அப்பசுக்களோடு ஒரு புனிற்றாவும் தன் இளங்கன்றைத் தனியேயிட்டுப் போயிற்று. ஒரு குலத்துக் கொரு மைந்தன் தன்னுயிரையும் மதியாது சென்று அப்பசுக்களை மீட்டுவந்தான். அக்காலை, அவன் தாய் அவனைத் தழுவி யுசாவாது அவன் மீட்டுவந்த இளங்கன்றுப் பசுவைத் தடவி, 'நீ என்ன பாடுபட்டிருப்பாய்?' என்று துக்கத்துடன் வினாவுகிறான். என்னே! தாயின் கருணை! தன் மகனைப் பிரிந்து தான் வருந்தியிருந்ததை அவள் அறிவாளன்றே! அப்பசு, தன் கன்றைப் பிரிந்து எவ்வளவு வருந்தியிருக்கும் என்பது அவளுக்குத்தான் தெரியும். தன் மகனைக் கண்டவுடன் அவள் உவகையடைய விரும்பவில்லை; தன்னைப்போற் றுயரடைந்த பசுவின் துயரை வினாவுகிறான். பெரும்பொருள் விளக்க ஆசிரியர் இச்செய்தியை துட்பமாகக் குறிப்பிட்டு முறை நுனித்துணர்த்தக்கூது.

“ காட்டகஞ் சென்றுயிர் போற்றான் கடுஞ்சரையான்
மீட்ட மகனை வினவுறான்—ஒட்டந்து
தன்னெதிர் தோன்றும் புனிற்றாத் தழீஇக்கலுமும்
என்னது பட்டாயோ வென்று. ”

முத்தொள்ளாயிரம்.

முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் பெயரளவிலேயே இந்நூல் இரண்டாயிரத்து எழுதாறு செய்யுள்களையுடைய தென்பதை அறியலாம். இப்பொழுது நூற்றின்மிக்க சில செய்யுள்களே கிடைக்கின்றன. இந்நூற் செய்யுள்களைப்பற்றி நச்சினூர்க்கினியர், பேராசிரியர் முகவியோர் குறிப்பிட்டவற்றை யாதாரமாகக் கொண்டு இந்நூற் செய்யுள்கள் பெரும்பான்மை நான்கடியும் சிறுபான்மை ஐந்தடியும், ஆறடியும் கொண்ட வெண்பாக்களால் ஆகியன வென்பதையும் புதிதாகப் புணையப்பட்டன வென்பதையும் அறியலாம். இவை

முடியுடைய மூவேந்தர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டன. அவ்வேந்தர்கள் ஒவ்வொருவரைக் குறித்தும் தொள்ளாயிரம் செய்யுள்கள் பாடப்பட்டனவேன்று கருத்தக்கதாயிருக்கிறது. முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் பெயருமிதனை வலியுறுத்தும் செய்யுள்கள் சொன்னயிரும் பொருட்டெளிவு முடையன; படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத இன்பம் பயப்பன; அறம் பொருள் இன்பம் பற்றியன.

இப்பொழுது எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்யுள்கள் முழுவதும் மிகச் சிறந்தனவாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிச் சிறப்புடையது; ஒவ்வொரு வகையிற் சிறந்தது. அவற்றின் நயங்களை எடுத்துரைப்பது இலகுவானதன்று. அவற்றின் நயங்களைப் படித்துச் சுவைக்கலாமன்றி வேறெவ்வாற்றினும் அவற்றின் முழுச் சுவையையும் அறியமுடியாது. கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடப்பட்ட செய்யுளைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு எளிமை! எவ்வளவு துட்பம்!

“ மன்னிய நாண்மீன் மதிகனவி யென்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த முதல்வனைப்—பின்னரும்
ஆதிரையா னாதிரையா நென்றே யறையுமால்
ஊர்திரைநீர் வேலி யுலகு. ”

சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளின் வளமும், வஞ்சி, உறந்தை, மதுரை முதலிய நகரங்களின் வருணையும் மிகச் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. சேர நாட்டு வயல்களிற் செவ்வாம்பல் மலர, வெள்ளந் தீப்பட்டதென்று பயந்து புட்கள் எல்லாம் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சிறகாலனைக்கின்றன.

“ அள்ளற் பழனத் தாக்காம்பல் வாயவிழ
வெள்ளந்தீப் பட்ட தெனவெரி இப்—புள்ளினந்தங்
கைச்சிறகாற் பார்ப்பொடுக்குங் கவ்வை யுடைத்தரோ
நச்சிலேவேற்-கோக்கோதை நாடு. ”

வெள்ளந் தீப்பட்டதென்னுங் கூற்று உணர்ந்தின்புறற்குரியது. வேறொரு செய்யுளில் “நீர்மேலெழுந்த நெருப்பு” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாண்டி நாட்டில், சிந்தப்பட்ட புன்னை மொட்டும், கழுகின் பாணையும் முத்துப்போல் விளங்குகின்றன. பாண்டிநாடு முத்து நிறைந்ததன்றோ!

“சோழவழநாடு சோறுடைத்” தென்பர். முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் உழவர் களத்திலுள்ள பேரிலேறி “நாவலோல” என்றழைக்கும் ஓசைபைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். வஞ்சி நகரத்தை வர்ணிக்கும் பொழுது கள்ளுண்பார் சிந்திய கள் யானை மிதிப்பச் சேறாகின்ற தென்கிரார்.

“ களிகள் களிகட்கு நீட்டத்தக் கையாற்
களிகள் விதிர்த்திட்ட வெங்கட்— டுளிகலந்
தோங்கெழில் யானை மிதிப்பச்சே ருருமே
பூம்பொழில் வஞ்சி யகம். ”

பகைப்புலத்தை அழித்ததைப்பற்றிப் பாடப்பட்டிருக்கும் செய்யுள்கள் புதுமையும் பொருளமைதியுமுடையன. பகைவர் நாட்டில் அதுதும் முள்ளியும் நிறைந்திருக்கின்றன; சரையுடைய திருக்கின்றது; முல்லைப் பூக்கள் பரந்திருக்கின்றன; சிறு குழந்தைகள் கூகை பாராட்ட உறங்குகின்றன; அரசிருந்த உயர்மாடத்துள்ளிருந்து கூகை பேய்க்குப் பாட்டயர்கின்றது; நாட்டிலிருந்த பசுக்களும் போய்விட்டன; அரிவையர் அகன்றனர்; ஆடவர் ஓடினர்; இப்பொழுது பேயுறைகின்றது.

யானையின்மறம் பத்துச் செய்யுள்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அரசருடைய உடம்பையு முயிரையு முண்ண விரும்பி யானையின் பின் பேயும், கூற்றும் செல்கின்றன. வேந்தர் தம் வெண்குடையை அழித்த யானை வீறுகொண்டு சந்திரனையும் பிடித்தழிக்கத் தன் கையை நீட்டுகின்றது. இரும்புக் கதவை யழக்கி மதிர்கதவைக் கொம்பிற் கோக்கெடுத்த யானை, கடலிற் பாயிழுத்த தோணிபோற் றோன்றுகின்றது. பூமி முழுதும் தனதென்று, அரசர் மார்பாகிய ஓலையில், தன் கொம்பாகிய எழுத்தாணியால் எழுதுகின்றது. ஒரு கொம்பு பகைவர் மார்பை உழுக்கின்றது. மற்றக் கொம்பு அரண்களின் மதிலைத் திறக்கின்றது. பருந்துகள்

ஆரவாரித்துப் பிண்டொடரவும் நாற்றிசையிலும் நரிகள் ஓடி ஒலிக்குவும் பேய் மகளிர் ஆடவும் யானை பவனி வருகின்றது. ஒரு காலாற் கச்சியையும் ஒருகாலால் உஞ்சையையும் ஒருகாலால் ஈழத்தையும் மிதிக்கிறதாம். நம்மீழநாட்டைக்கூட முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் யானைக்காலின்கீழிட்டுவிட்டார்.

முடியுடை மூவேந்தர்கள் பகைவரையழித்த போர்க்களங்களைப்பற்றி நான்கு செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. சோழனுடைய போர்க்களத்தில் பேய் விளக்குப் பிடிக்கின்றதாம். விளக்குக்கு நெய்யுந் திரியும் வேண்டுகின்றோ! நெய் மன்னர்தம் மூளை; திரி அவர்தம் குடர்; பாண்டியன், கணவரை யீழந்த பெண்டிர் எரி மூழ்கக் கண்டு தன்னுடையால் கண்ணை மூடினான். அவனுடைய யானையும், களிறுகள் பட்ட களத்தில் அவற்றின் பிடிகள் புலம்பக்கண்டு தன் கண்ணைப் புதைத்தது.

புகழைப் பற்றியனவாகப் பத்துச் செய்யுள்கள் கிடைக்கின்றன.

“ மடங்கா மயிலூர்தி மைந்தனை நானும்
கடம்பம்பூக் கொண்டேத்தி யற்றால்—தொடங்கமருள்
நின்றிலங்கு வென்றி நிரைகதிர்வேல் மாறனை
இன்றமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு. ”

என்னும் வெண்பரவிவீருந்தும் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட கடவுள் வாழ்த்திவீருந்தும் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் சைவசமயத்தவரென்பதும் விசேடமாக முருகனிடமன்புடையவரென்பதும் புலப்படுகின்றன. முருகனை நானும் கடப்பம்பூவால் ஏத்துதற்குத்தாம் பாண்டியனைப் புகழ்ந்து பாடும் இன்றமிழ்ப்பாட்டை யொப்பிடுகின்றார். வேறொரு வெண்பாவில் மதுரைப் பதியில் முத்தமிழ் விளங்குகின்ற தென்றுரைக்கின்றார். இன்னொரு செய்யுள் சோழன் நாவலர்க்குப் பெருங் களிறுகளைப் பரிசிலாக அளித்தானென்று அறிவிக்கின்றது.

திருமால்மேல் அர்ச்சுனன் ஏற்றிய பூ சிவபெருமான்பாற்காணப்பட்ட செய்தியை ஒரு செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது. சேர

னுடைய வேலின் ஒருபக்கத்தில் வண்டுகள் ஆரவாரித்து மொய்க்கின்றன. மற்றப்பக்கத்தை குறுகரி கொண்டாடுகின்றது. ஏன்? ஆலேசுத்துப் பாருங்கள்! விளங்கவில்லையாயின், “அவ்வேல் அரசர் மார்பை எறிந்தவேல்” என்பதைக் கருத்துக்கொண்டு பாருங்கள். இப்பொழுது தெரிகிறதா? இன்றேல் ஆசிரியரிடமே ஆறியுங்கள்.

“ அரும்பலிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வெள்வேல்
பெரும்புலவுள் செஞ்சாந்தம் நாறிச்—சரும்பொடு
வண்டாடும் பக்கமு முண்டு குறுகரி
கொண்டாடும் பக்கமு முண்டு. ”

முத்தொள்ளாயிரத்திற் கைக்களைச் செய்யுள்கள் பலவுள வென்பது பேராசிரியர் செய்யுளியற் சூத்திரமொன்றுக் கெழுதிய உரையாற் றெரிகின்றது. இப்பொழுது கிடைக்கும் அறுபத் தைந்து செய்யுள்களையும் படிக்கும்பொழுது நரமிழந்த ஏனைய செய்யுள்களைப்பற்றிய துக்கம் எம்மை விழுங்கிவிடும்போலிருக்கின்றது. ஏன்? அவ்வளவு சிறந்த செய்யுள்கள்; அழகிய சிறு சொற்கள்; உயரிய கருத்துக்கள்; மனத்தை உருக்கும்பொருளமைதி; இழுமெனு மோசை; கரமநோயுற்றுழலும் பெண்ணுடன் சேர்ந்து நம்மையும் வருந்த வைக்கும் சக்தி; எடுத்த தெழுதவொண்ணாக மெய்ப்பாடு இவையெல்லாம் நிறைந்து வழிகின்றன. செஞ்சொற் கவி இன்பத்தை யறிய-சுவைக்க-விரும்பின் படித்துப் பாருங்கள்.

கரமுற்று வருந்திய தலைவி பாண்டியனிடம் ஒரு தூதனுப்பு கின்றபொழுது பேசுகின்றாள்.

“ என்னை யுரையலென் பேருரைய லூருரையல்
அன்னையு மின்ன னெனவுரையல்—பின்னையுந்
தன்படா யானைத் தமிழ்கர் பெருமாற்கென்
கன்படா வாறே யுரை. ”

பாண்டியனைக் கூட விரும்பி அல்லலுறுகின்றாள். பன்னாள் முயன்றாள்; காத்திருந்தாள்; கிட்டவில்லை. இனிக் கிட்டுமோ வென்று ஐயம் பிறந்துவிட்டது. கூடலென்ற வினையாட்டு மூலம்

தன் ஐயத்தைக் தீர்க்க முற்பட்டாள். கூடலிழைக்கத் தொடங்கினாள். முடிவதற்கிடையில் அவள் மனத்தில் ஓரெண்ணம் உண்டாயிற்று. கூடல் பிழைத்தாற் பாண்டியனைக் கூடலும் பிழைத்துவிடுமென்பதே. இந்த எண்ணத்தாலவள் முன் தொடங்கிய கூடலை மேலிழைக்கவும் விரும்பவில்லை. அதை விட்டு விடவும் விரும்பவில்லை; இழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையாதிருக்கிறாள். ஆசிரியர் இச்செய்தியைப் பின்வரும் வெண்பாவிற்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

“கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேற் கூடென்று—கூடல்
இழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையா திருக்கும்
பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து. ”

இன்னுமொரு செய்யுளை மாத்திரம் குறிப்பிடுகின்றேன். பாண்டியனிடம் காதல்கொண்ட பெண்ணொருத்தி, தோழியையநோக்கித் தன் தாயின் கொடுமையைக் கூறுகிறாள். அதனைக் கூறும் முறை எவ்வளவு உருக்கமானது என்பதைப் பாருங்கள்.

“ வளையவாய் நீண்டதோள் வாட்கண யன்னை
இளையனாய் மூத்திலன் கொல்லோ—தளையவிழ்தார்
மண்கொண்ட தானை மறங்கனல்வேல் மாறனைக்
கண்கொண்டு நோக்கலென் பான். ”

வளையாபதி.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் இரு காப்பியங்கள் மறைந்து விட்டன. அவை வளையாபதியும் குண்டலகேசியுமாகும். வளையாபதிச் செய்யுள்கள் சில, சிலப்பதிகார உரையிலும் தொல்காப்பிய உரையிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் குறிப்பிடும் சரித்திரம் இன்னதென்றறிய முடியாதுபோய்விட்டது. புறத்திரட்டில் இந்நூற் செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் ஜைனசமயநூலென்று துணிதற்கிடமுண்டு. இஃது இளம்பூரணர் காலத்திற்கு (11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு) முற்பட்ட தென்பதும் புறத்

திரட்டுத் தொகுக்கப்பட்ட 15ம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்ததென்பதும் அறியத்தக்கனவா யிருக்கின்றன.

இனி, இந்நூற் செய்யுள்கள் மிகச் சிறந்தனவென்பதும் இக்காலியம் கவியழகு நிரம்பிய தென்மதும் தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் “இவர் வளையாபதியை நினைத்தார் கவியழகு வேண்டி” எனக்குறிப்பிடுவதால் அறியப்படுகின்றது. தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் மிகச் சிறந்தவோ ருரையாசிரிய ரென்பதை அவருரையைப் படித்தவர்கள் நன்குணர்வர். தமிழ் நூல்களிலும் வடமொழி நூல்களிலும் அவர் மிக்க பயிற்சி யுடையவர்; பல கலைகளிலும் வல்லுநர்; பல மொழிகளிலும் மிக்கவர். சொல்லா ராய்ச்சியிற் தேர்ந்தவர். உரைநயங் காட்டுவதி லொப்பற்றவர். இப்படிப்பட்டவர் வளையாபதியை, ‘கவியழகு நிரம்பிய நூல்’ என்று கூறுவராயின் அல்து ஐயப்படத்தக்கதோ? இப்படிப்பட்ட நூலை நாமும் படித்துச் சுவைத்தின்புற முடியாது போய்விட்டமை எம் தவக்குறைவென்றுதான் கூறவேண்டும். ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தமிழ்நாட்டிலிருந்த நூல் - கவியழகு நிரம்பிய நூல் - இப்பொழுது நமக்குக் கிடைக்காது போனதை நினைக்க யார் மனந்தான் துடியாது?

இப்பொழுது கிடைக்கிருக்கும் இந்நூற் செய்யுள்களில் மூன்றைப்பற்றி ஈண்டுக் கருதுவாம். புறத்திரட்டில் நாட்டை வர்ணிக்கு மொரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

“ செந்நெலங் கரும்பினொ டிகலுந் தீஞ்சுவைக்
கன்னலங் கரும்புதான் கமுகைக் காய்ந்தெழும்
இன்னவை காண்கில னென்று புகழும்
மின்னிய முகில்களான் முகம்பு தைக்குமே ”

மற்றிரு செய்யுள்களும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிற் காணப்படுகின்றன. அவை தலைவி பொருத்தியின் இரக்கம் நிறைந்த கூற்றுக்கள்; ஓசையின்பமும் பொருட்டெளிவும் மிக்கன. அவற்றின் கவியழகு தமிழன்பர்களை யீர்த்து இன்பத்தைப் பெருக்குந் தகையது.

“¹ நீல கிறத்தனவாய் நெய்களிந்து போதவிழ்ந்து
கோலங் குயின்ற குழல்வாழி நெஞ்சே
கோலங் குயின்ற குழலுங் கொழுஞ்சிகையும்
காலக் கனலெரியின் வேம்வாழி நெஞ்சே
காலக் கனலெரியின் வேவன கண்டாலும்
சால மயங்குவ தேன்வாழி நெஞ்சே. ”

“ வித்தகர் செய்த விளங்கு முடிகவித்தார்
மத்தக மாண்பழிதல் காண்வாழி நெஞ்சே
மத்தக மாண்பழிதல் கண்டால் மயங்காதே
உத்தம நன்னெறிக்க ணில்வாழி நெஞ்சே
உத்தம நன்னெறிக்க ணின்றாக்கஞ் செய்தியேற்
சித்தி படர்தல் தெளிவாழி நெஞ்சே. ”

இன்னும், குண்டலகேசி, தகடூர் யாத்திரை, சாங்கி புராணம், நாரத சரிதை முதலிய மறைந்த தமிழ்நூல்களிலும் சிலபகுதிக ளிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறின் இக்கட்டுரை மிக விரியுமாதலின் விடுக்குதும்.

. திராவிட சிற்பத்தால் ஈழ சிற்பம் அடைந்த சிறப்பு

ஸ்ரீ க. நவரத்தினம் அவர்கள்

ஈழநாடானது தென்னிந்தியத் தமிழ் நாட்டுடன் மிகப் பண்டைய காலந் தொட்டே தொடர்புடையதாய் விளங்கிவரநிற் கின்றது. இத்தொடர்புக்குப் பல சான்றுகள் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், இருநாட்டுச் சரித்திர நூல்களிலும், சிலாசா சனங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இலங்கையென்று கூறப்படும் ஈழநாட்டின் கண் வாழும் மக்களுள் பெரும்பகுதியினர் சிங்கள வரேயாவர். வடநாட்டிலிருந்து கி. மு. 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் னரே இலங்கைக்குப் போந்த விஜயன் என்பானதும், அவனது கூட்டத்தாரதும் வழிவந்தோரே சிங்களவர் எனப்படுவோர். இவர்களது வருகைக்குப் பல ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே இலங்கையில் திராவிட வகுப்பினர் வாழ்ந்து வந்தனரென இது காச புராணங்கள் கூறுகின்றன. மிகப் பழைய இலங்கை என் பது தென்னிந்தியத் தமிழ்நாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்த தெனக் கொள்ளுவதற்கு நிலநாற்சான்றுகள் பல உள்ளன. ஆயினும், இராமாயணத்தின் கண் இலங்கை தென்னிந்தியாவின் வேறுபட்டதொரு நிலப்பரப்பெனவே கூறப்பட்டுள்ளது. இது நிற்க, பண்டைத் தமிழ்ச் சங்க நூல்கள் வாயிலாக ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் மதுரையில் வாழ்ந்து வந்தாரென அறிகின்றோம்.

“ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
யறவியக் கிழவோனடி யீணையாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடுஉம்
அறவி நாவா யாங்குளது”

எனவரும் "மணிமேகலை" நூலின் அடிகளால் மணிபல்லபம் 1 என்னுந் தீவிற்கு அயலிடத்தே இரத்தினத் தீவாகிய இலங்கையும், புத்தபகவானுடைய பாதக் குறிகள் பொருந்திய சமந்தகூடம் 2 என்னும் மலையும் உள்ளனவென்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. "சிலப்பதிகாரம்", "பட்டினப்பாலை" முதலான நூல்களிலும் ஈழநாடு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஈழநாட்டில் பௌத்த சமயம் பரவுவதற்கு முன்னமேயே சைவ சமயம் பரவியிருந்த தென்பதற்கு "மகாவம்சம்" என்னும் இலங்கைப் புராண சரித்திர நூலும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்னும் சைவ சமயபாசாரியர்களுடைய தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் சான்றுகள் பகர்கின்றன. தமிழ் நாட்டில், அவ்வக்காலத்து வெற்றியுடன் திகழ்ந்த தமிழ்வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டிய அரசர்களும், பிற அரசர்களும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை இலங்கையிலும் செலுத்தி வருவாராயின ரென்று சரித்திரங் கூறுகின்றது. அவர்கள் ஆதிக்கத்தினால் சைவசமயமும் இந்நாட்டில் நிலைபெறுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் இலக்கியத்துறையிலும், சமயத்துறையிலும், அரசியற்றுறையிலும் தென்னிந்தியத் தமிழ்நாட்டிற்கும் ஈழநாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமை போன்றே, சிற்பத் துறையிலும் தொடர்புகள் இராகின்றன. இலங்கையின்கண் சிற்ப வளர்ச்சி பௌத்த சமயத்துடன் தொடக்கமுறுவதாயிற்று. கி. மு. 247—207 ஆண்டுவரையில் அரசசெலுத்திய தேவானாம் பிரதீசன் (Devanampiya Tissa) என்னும் அரசனது காலத்திலேதான் பௌத்த சமயம் முதன்முதல் நாட்டினுள் புகுந்து பிரகாசிக்கலுற்றது. அக்காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரையிலும்

1. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கேயுள்ளதென்று "மணிமேகலை" யில் குறிப்பிடப்பெற்ற இத்தீவே இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணமெனச் சொல்லப்படுகின்றதென்று இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர் சிலர் கூறுவர்.

2. இம்மலை இக்காலத்தில் சைவரால் சிவனொளிபாதமலை என்றும் கிறிஸ்தவரால் அடம்ஸ்பீக் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

சிங்கள மக்களது சமயம் பௌத்த சமயமேயாகும். இலங்கையின் வடபாகத்திலும், கீழ்ப்பாகத்திலும் தமிழ்மக்கள் பெருந்தொகையினராய் வாழ்கின்றாராகவின், இப்பகுதிகளிலே சைவ சமயம் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. ஈழநாட்டினது பௌத்த சிற்ப முறையானது கூஷான (Kusana), ஆந்திர, குப்த மன்னர்கள் தங்காலத்திய பௌத்த சிற்ப முறைகளையே பெரிதும் பின்பற்றி எழுந்ததொன்றாகும்.

தென்னிந்தியத் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் உண்டான சிற்பத் தொடர்பானது சேரன் செங்குட்டுவனது காலத்திருந்ததே யாமென ஒருவாறு கூறலாகும். செங்குட்டுவன் காலத்தே இலங்கையை ஆட்சிசெய்து சிறப்புற்றிருந்தோன் கஜபாகு* என்னும் வேந்தன் என்பது.

“கடல் சூழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தன்”

எனவரும் “சிலப்பதிகார” அடியினால் அறியப்படும். இலங்கைச் சரித்திர நூலால் முதலாம் கஜபாகு கி. பி. 174—196 ஆம் ஆண்டுகளில் அரசு செலுத்தினவன் என்பது தெளியப்படும். “இராஜாவளி” (Rajavali P 231) என்னும் இலங்கைச் சரித்திர நூலினகத்தே இக்கஜபாகு வேந்தன் “பத்தினி தேவியின் காற்சிலம்பொன்றைக் கொண்டு வந்தனன்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் பத்தினி தேவியென்னும் பெயரினார் கூறப்படும் கண்ணகிக்குக் கோயில்கள் அமைத்து அவளை வழிபடு தெய்வமாக நிறுவியவன் இவ்வாசனேயாவன். இவன் அப்பத்தினி தேவிக்கு விழாவுங் கொண்டாடினான் என இலங்கைச் சரித்திர நூல்களும், சிலப்பதிகாரமும் கூறுகின்றமையார் கண்ணகியின் உருவங்கள் அக்கோயில்களின்கண் நிறுவப்பட்டனவாதல் வேண்டுமெனவும், அவ்வுருவங்கள் சேரன் செங்குட்டுவனால் இமயச்சிலைகொண்டு அமைக்கப்பெற்ற உருவத்தை ஒத்தனவாதல் வேண்டுமெனவுங் கருதுவதற்கு இடம் உண்டு. கண்ணகியின் உலோகவடிவம் ஒன்று திருக்கோணமலைக்குப்பக்கத்தே கண்டெடுக்கப்பட்டது. அவ்வடிவம், இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கண்ணகி வடிவங்கள் எல்லாவற்றினும்

அழகினாலும் சிற்ப அமைதியினாலும் தலைசிறந்து விளங்குவதாகும். அவ்வருவம் இப்பொழுது லண்டன் நகரிலுள்ள பிரிட்டிஷ் புதுமைப் பெருங்காட்சி நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனது பிரதி உருவம் ஒன்று கொழும்பில் உளது. (அதனைப் படி யெடுத்து அமைத்த படம் காண்க.)

தென்னிந்தியாவில் திராவிட சிற்பம் எவ்வொழுங்கைப் பின்பற்றி வளர்ந்ததோ அவ்வொழுங்குக் கிணங்கவே ஈழநாட்டுச் சிற்பத்திலும் அவ்வொழுங்கின் பண்புகள் கலப்புற்றிருக்கின்றன. திராவிட சிற்ப முறைபானது பல்லவ அரசர்கள் காலத்திலே, தான் இலங்கையுட்போந்து பரவியதாகும். மானவர்தன் என்னும் சிங்கள அரசன் பல்லவ அரசனாகிய முதலாம் நரசிம்மவர்மனது (கி. பி. 630 — 655) நற்றுணையைக் கொண்டே தான் இழந்த இலங்கை ஆட்சியைக் கைக்கொண்டான் எனச் சரித்திரம் கூறுவது ல், முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே பல்லவ சிற்பமுறை இலங்கையினுள் போந்ததெனக் கூறலாம். மகாபலிபுரத்தில் நரசிம்மவர்மனால் இயற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள சிற்பச் சித்திரங்களைப் போல்வன இலங்கையிலும் காணப்படுகின்றன. அனுராதபுரத்தில் ஈசுரமுனியவிகாரை (Iswara Muniya Vihare) என்னும் பெளத்த ஆலயத்தின் பக்கவில் உள்ள குன்று ஒன்றினிடப் பல்லவ சிற்ப வடிவங்கள் பல காட்சியளிக்கின்றன. மகாபலிபுரத்திலுள்ள கங்காவதாரச் சித்திரங்களைப்போலவே இவைபாலும் அமைந்துள்ளன. மாத்களைக்கு (Matale) அணித்தாயுள்ள நாலந்தா (Nalanda) என்னுங் கிராமத்திலுள்ள கெதிகே (Gedige) என்னும் ஆலயம் பல்லவ சிற்ப முறையில் அமைந்துள்ளது.

பொலன்னறுவா (Polonnaruwa) என்னும் புராதன நகரில் திராவிடசிற்ப முறையில் அமைபுமாறு செய்யப்பட்ட கற்சிவாலயங்கள் காணப்படுகின்றன. 'சிவதேவாலயம் இலக். 2' எனக் குறித்துக் காட்டப்படும் இக்கோயில் சேரழ சிற்பமுறையிற் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு இருக்கும் ஒரு கல்வெட்டில் அதன்பெயர் 'வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரமுடையார்' எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்

ளது. இச்சிவாலயத்தில் இராஜேந்திர சோழனதம் (கி. பி. 1020-1042) ஆகி இராஜேந்திர சோழனதம் (கி. பி. 1070) சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் இராஜேந்திர சோழனால் கட்டுவிக்கப் பெற்றதாகத் வேண்டும். இது கர்ப்பக் கிருகத்தோடு, அந்தராளம், அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம் எனப்பல அங்கங்களை யுடையதாயும், கர்ப்பக்கிருகத்திற்கு மேலே அழகுவாய்ந்த விமானத்தையுடையதாயும் விளங்குகின்றது. 'சிவாலயம் இலக்.1.' என்று குறிக்கப்படும் கோயில் பாண்டிய சிற்பமுறையிலே சமைந்துள்ளது. இது மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்ததாக வேண்டும். (கி. பி. 1268) பொலனறுவாவில் தமிழ் அரசர்களது உரிமை அழிந்த பின்னர், அந்நகரைப் புதுக்கி, பௌத்த ஆலயங்கள் பல வற்றை மிக்க அழகுபெறுமாறு எடுப்பித்தவன் முதலாம் பராக் கிரமபாகு என்னும் அரசனாவன். அவ்வரசன் அந்நாட்புரத்திலே கட்டுவித்த பௌத்த ஆலயங்கள் தமிழ்ச் சிற்பிகளுடைய உதவி பெற்றனவே யாதல் வேண்டுமெனக் கருதுவதற்கு "மகாவம்ச வரலாறு" இடந்தருவதாகின்றது. பொலனறுவாவில் புத்தர் கோயில்கள் பல அழிந்துகிடக்கின்றன. அவற்றின் உபபீடம், ஆஜிஸ்தானம் முதலாயினவும், சுவர்களில் உள்ள வேலைப்பாடுகளும் திராவிட சிற்ப முறைகளைப் பெரிதும் பின்பற்றியனவாய்த் தோன்றுகின்றன. இங்குள்ள பொத்தல் விகாரை (Potgal Vihare) என்னும் இடத்திலே தோன்றா நிற்கின்ற கற்சிற்பவுருவம் இலங்கையிலுள்ள கல்வடிவங்கள் எல்லாவற்றினுஞ் சிறத்ததாகும். இவ்வடிவம் பொலனறுவாவை அழகுபெற அமைத்த பராக் கிரமபாகு என்னும் அரசனது வடிவமென்பதே பொதுமக்கள் தங் கருத்தாகும். ஆயினும், இவ்வடிவம் தனது இருகரங்களாலும் ஓலைப்புத்தக விதழ்களை ஏந்தி நிற்பதுடன், சடைமுடி, மீசை, தாடி, என்றவற்றையு முடைய தாய்க் காணப்படுவதால், இது இந்துசமய முனிவர் ஒருவரது வடிவமாய் இருத்தலாகு மெனவும் ஒருசாராரால் கருதப்படுகின்றது. இவையே யன்றி, பொலனறுவா என்னும் நகரம் 'புலஸ்திய நகரம்' எனவும் வழங்கப்படுவதால், இவ்வருவம் புலஸ்திய முனிவரைக் குறித்தலுமாகு மெனக் கருதும் வேறு ஒரு சாராரும் உளர். இக்

கருத்துக்கள் தம்மில் ஒன்றிடுண்டு மாறுபடினும், இதன் சிற்ப அமைப்பு மட்டும் திராவிட சிற்ப முறையைச் சார்ந்ததாகவே புலப்படுகின்றது. ஜாவா நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அகங்கிய முனிவரது வடிவத்தின் சிறப்புக்கள் இவ்வடிவத்திலுங் காணப்படுகின்றன.

கம்பளை (Gampola) என்னும் நகருக்கு அணித்தாயுள்ள லங்கா திலக விகாரை (LankatilakaVihare) என்னும் பெளத்தாலயம் திராவிட சிற்ப முறைப்படியே கட்டப்பெற்றுள்ளது. கண்டி (Kandy) நகருக்கு அருகிலுள்ள கடலதேனியவிகாரை (Gadaladenya-Vihare) என்னும் பெளத்த ஆலயம் விஜயநகர சிற்ப முறையில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. யாப்பகுவ (Yapakuva) என்னும் இடத்திலுள்ள புத்தர்கோயிலில் திராவிட சிற்ப முறைகள் அமைந்துள்ளன. ஈழநாட்டின் கிழக்கேயுள்ள மட்டக்களப்பு (Batticaloa) என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்த திருக்கோயில் என்னும் கிராமத்திலும் திராவிட சிற்ப முறையைக் கொண்ட கோயில்கள் உள்ளன.

ஈழநாடானது திராவிட சிற்ப முறையின் சிறப்புப் பொருந்தும் வண்ணம் இயற்றப்பெற்ற பல கோயில்களையும் கல்லுருவங்களையும் மாத்திரங்கொண்டு திகழ்வதன்று. மேலும், இந்திய சிற்ப வடிவங்களுக்கு அழியாப்புகழை நாட்டியுள்ள பல சிறந்த உலோக சிற்பத்திருவுருவங்களையும் இந் நாட்டினிடைக் காணலாம். இத்திருவுருவங்கள் பெரலனதுவாலிலுள்ள சிவாலயங்களின் பக்கங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவைபெல்லாம் கொழும்பிலுள்ள புதுமைப் பொருட்காட்சி நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், சண்டேஸ்வரர் வடிவங்களினுஞ் சிறந்த வடிவங்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இல்லை யென்னலாம். ஈழநாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம் திருவடிவம் உலகத்திலே சிறந்த சிற்ப வடிவங்களுள் ஒன்றென்பது சிற்ப ஆராய்ச்சியாளர் தங் கருத் தென்க. அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், சண்டேஸ்வரர், சந்தியா நிர்த்த மூர்த்தி என்னும் வடிவங்களில் அமைந்துள்ள சிற்ப இலக்கணமும் அங்க அபிநயச் சிறப்பும் தம்மைக் காண்பவர்தங் கண்களைக் களிகூரச் செய்வதே யன்றி,

அவர்தம் உளம் எனும் நிலத்திலே கலையின்பலூற்றுப் பெருக்கெடுக்கு மாறுஞ் செய்யுமென்பது திண்ணமேயாகும். இவ்வுருவங்களின் கண்கவர் வனப்பைப் பிறநாட்டு உருவங்களினிடங் காணாதல் அரி தேயாகும், இவ்வடிவங்கள் யாவும் சோழ சிற்ப முறையினைச் சார்ந்தனவெனக் கருதப்படுகின்றன.

பல்லவ அரசர்கள் காலத்தின்பின்னே, ஈழநாட்டில் உண்டான சிற்பவளர்ச்சியானது திராவிட சிற்பத்தின் ஒரு பிரிவாகவே கொள்ளப்படுதற்கு இடந்தருவதாகின்ற தெனலாம். இற்றைஞானரிலுந் திராவிட சிற்பத் தொடர்பு நாட்டின் பலபாகங்களிலும் இருப்புப் பெற்றேயிருக்கின்றது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, கண்டியிலுள்ள தலத மாளிகாவ (Dalada Maligawa) என்னும் புத்த தந்த ஆலயத்தின் ஒரு பகுதியும், கழனிபாஷிலுள்ள பெளத்த ஆலயமும் தென்னிந்திய சிற்பிகளால் புதுக்கப்பட்டன.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களுள் திராவிட சிற்ப முறையை இஞ்ஞான்று பெரிதும் விரும்பிப் பாதுகாத்த சைவப்பெரியார் காலஞ் சென்ற சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆவர். இவர், தங்கள் குடும்பத்தினர்தம் சிவாலயமாயுள்ள கொழும்பு பொன்னம்பலவானேசுவரர் ஆலயத்தைக் கருங்கற் திருப்பணியாகவே மிகவும் அழகுற அமைப்பித்துள்ளார். சைவத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் உறைகிடமாயுள்ள யாழ்ப்பாணத்திலே சிற்ப அமைதி வாய்ந்த திருவுருவங்களைச் செய்யவல்ல ஸ்தபதி குடும்பங்கள் இன்றுங் கரணப்படுகின்றன. இவர்கள் தங்கள் பரம்பரைத் தொழிலாகிய இச்சிற்பத் தொழிலை இக்காலத்திற் கேற்றவகையில் சிறப்புறவேசெய்து வாராநிற்கின்றனர்.

பழந் தமிழரின் யாழ்க் கருவிகள் *

சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள்

(I)

குழலும் யாமும் முதலிலே உண்டான இடத்திற்குச் செல்வோமாக. மிக மிகப் பழைய காலம். காடு சார்ந்த மூல்லைநிலம். நீண்டு உயர்ந்த யாங்கள் கெருங்கியிருக்கும் சோலையொன்று கண் முன்னே தோன்றுகிறது.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

சோலையின் பக்கவிலே ஒரு பசும்புற் றரையிலே பசுக்களும் சுன்றுகளும் மேய்கின்றன. கார் காலம். செடி கொடிகளிலே பூக்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. இடைய நெருவன் வருகிறான். காலிலே செருப்பு அணிந்திருக்கிறான். உறுதியான உடல்; மயிரடர்ந்த தோட்கட்டு; பால் மணம் நாறுகின்ற தலைமயிர். அரையிலே கட்டிய ஆடையின் ஒரு தலைப்பினைத் தோழிலே போட்டிருக்கிறான். பல நிறமாகிய கோட்டுப் பூக்களையும் கொடிப் பூக்களையும் கதம்பமாகத் தொடுத்த மாலையொன்று அவனுடைய தோளிலே கிடக்கிறது. இடுப்பிலே ஒரு மூங்கிற் குழல் செருகப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கையிலே கோல்; மற்றொரு கையிலே வில்வடிவமான ஒரு பொருள்; ஒரு வில்லல்ல, பல விற்கள் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம்.

மத்தியான வேளையாகிறது. இடைச்சி ஒரு குடுவையிலே பாலிட்ட டுக்காய்ச்சிய கூழ் கொண்டுவருகிறான். இடையன் கூழைஉண்டு கீர் பரு

* ஆகில இந்திய ரேடியோவின் திருச்சி வாடொலி நிலையத்திலிருந்து 1942 மார்ச்சு 19, 20 தேதிகளில் பேசியது; வாடொலி நிலையத்தாரின் உத்தரவோடு வெளியிடப்படுகிறது.

குகிரான். இடைச்சியோடு சிந்திது கோம் உரையாடுகிரான். பின்பு கையிலே குழலே எடுக்கிரான். சில நாட்களுக்குமுன் அம் மூங்கிற்குமுல் இடையனால் இசைக்கருவியாக்கப்பட்டது. தீக்கடை கோலினாலே புகையெழுந்த தீயைக் கடைந்து கொண்டான். அக்கடைகோலிலுள்ள தீயினாலே மூங்கிலிலே துளையிட்டான். குழலிலே பாலைப் பண் வாசிக்கிரான். இடைச்சி கேட்டு மகிழுகிரான். அவன் போனபின்பு வில் வடிவமான கருவியை எடுக்கிரான். அது ஒரு வில்யாழ். அக்கருவியையும் இடையன் தானே செய்துகொண்டான். எவ்வகையாகச் செய்துகொண்டானென்று பார்ப்போம். அக்காட்டிலே குமிழ்மரம் இருக்கிறது. குமிழ் மரத்தின் கொம்பு புறத்திலே வைரமும் உள்ளே துளையும் உடையது. இடையன் குமிழ்மரக்கொம்புகள் சிலவற்றை வெட்டி எடுத்துக்கொள்ளுகிரான். மேலும் அக்காட்டிலே மரல் என்னும் பெயரினையுடைய மற்றொரு மரம் இருக்கிறது. அம்மரத்தின் நாரினையுரித் தெடுத்துப் பஞ்சுபோலத் தட்டிச் சுத்தம் பண்ணி மெல்லிய நூற்கயிறுகளாகத் திரித்துக்கொள்கிரான். குமிழ்க்கொம்பின வில்வடிவாக வளைத்து இரு தலையிலுக் துளையிட்டும் துளைகளின் வழியாக மரல் நாரைக் கயிற்றினை நானூக்கக்கூடுகிரான். நாணைத் தெறிக்க ஒரு நாதம் எழுகின்றது. அதனைக் கூட்டியுங் குறைத்தும் காந்தாரம் என்னும் சுவரம் பேசும்படி செய்கிரான். பின்பு மற்றொரு வில்லிலே முன்னையதிற் குறுகிய நீளமுள்ள ஒரு நாணினைத் தொடுத்து அதை இறுக்கிபுக் தளர்த்தியும் முன்னைய நரம்போடு வட்டஜ பஞ்சமமாக ஒத்திசைக்கும்படி செய்து நிஷாதசுவரத்தைப் பிறப்பிக்கிரான். இம் முறையே மற்றொரு வில்லிலே மத்திம சுவரத்தைத் தேற்றுவிக்கிரான். காந்தாரம், நிஷாதம், மத்திமம் என இக்காலத்து வழங்கப்படுவன பழந்தமிழ் நாட்டிலே நாரம், உழை, குரல் எனப்பட்டன. அவற்றின் பின் முறைபாகத் தோன்றிய இளி, துத்தம், விளரி, கைக்கிளை யென்பன இக்காலத்து வட்டஜ பஞ்சம ரிஷப தைவதமாகும். இசை கூட்டிய விற்களை நிரையாக வைத்து ஒன்றுசேரக் கட்டி நரம்புகளை முறையாகத் தெறித்து இடையன் செவிக்கினிய குறிஞ்சிப் பண்ணைத் தேற்றுவிக்கிரான்.

இடையனுடைய வரன் முறை எனது சொந்தக் கனவு அல்ல. பழந்தமிழ்க் குமரிநாட்டிலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சியினை இற்றைக்கு நாராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்த கடைச்சங்கப் புலவரொருவர் கனவு கண்டு பெரும்பாணற்றுப் படை யென்னும் பாடலிலே பொறித்து வைத்தார். அப்பாடலினுள்ளே 'தொடு தோல்

மரீஇய வடுவாழ் நோனடி' என்பது முதல் 'புல் ஆர்வியன் புலம் போகி' என்பது வரைபுமுள்ள அடிகளின் பொருளினையே யான் இங்கு விரித்துக் கூறினேன்.

பழந் தமிழ்நாட்டிலே யிருந்த நிலமக்கள் குறவன் மறவன் இடையன். கடையன் னுளையன் என ஐவகையினர்; குடிமக்கள் பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பன் என நால்வகையினர். பாணன் மனைவி பெயர் பாடினி; இவள் விறவி யெனவும் படுவாள். மன்னனிடத்திலே சென்று பரிசுபெற்ற பாணன் திரும்பி வரும்பொழுது இடைவழியிலே எதிர்ப்பட்ட மற்றொரு பாணனை அம்மன்னனிடம் வழிப்படுத்தலைச் சொல்லும் பாடல் பாணற்றுப்படை யெனப்படும். ஆற்றுப்படுத்துதல் வழிப்படுத்துதலெனப் பொருள்படும். விறலியை ஆற்றுப்படுத்தும் பாடல் விறலியாற்றுப்படை; கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்தும் பாடல் கூத்தராற்றுப்படை; பொருநரை ஆற்றுப்படுத்தும் பாடல் பொருநராற்றுப்படை. இத்தகைய ஆற்றுப்படைகளிலே யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகள் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வருணனைகளாலும், சிலப்பதிகாரம், பரிபாடல், புறநானூறு, சிந்தாமணி, உதயண்காவியம் முதலிய பழைய நூல்களின் உதவியாலும் நாம் பல்வகை யாழ்க்கருவிகளின் அமைப்பு, நரம்புகளின் நீளம், வாசிக்கும் முறை என்னுமிவற்றை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதா யிருக்கிறது. அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையேத் தமிழ்ப்பகுதித் தலைவராக யான் இருந்தகாலத்திலே இவ்வாராய்ச்சியை ஆரம்பித்தேன். இற்றைக்கு ஆரண்டுகளின் முன்பு சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் ஆதரவிலே இப்பொருள் குறித்துச் சில விரிவுரை செய்தேன். மேலும் பெருக ஆராய்து கல்கத்தா சர்வகலாசாலையின் ஆதரவிலே வெளிவரும் கல்கத்தா 'ரிவியூ' பத்திரிகையின் 1941ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்மாத வெளியீட்டிலே விரிவான வியாசமொன்று எழுதினேன். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் கார்த்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் இருந்து வெளிவரும் 'செந்தமிழ்', 'தமிழ்ப்பொழில்' என்னும் வெளியீடுகளிலே இவ்வாராய்ச்சியினை விரிவுற எழுதிக்கொண்டு வருகிறேன். குறித்த பத்திரிகைகளிலே விரிவாக எழுதிய முடிபுகள் ஒரு சிலவற்றை இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்.

மிக மிகப் பழைய காலத்திலே தோன்றிய யாழ், வில்யாழ் எனக் கண்டோம். அதன்பின் இருபத்தொரு நரம்புகளைபுடைய பேரியாழ் தோன்றியது. ஏழுநரம்புகள் ஒரு தானமாதலினாலே பேரியாழிலே மூன்று தானங்கள் உள்ளன. ஏழு சுவாங்களின் கூட்டத்தை இக்காலத்தார் ஒரு ஸ்தாயீ

என்பர். மத்தாஸ்தாயீ, மத்திமஸ்தாயீ, தாரஸ்தாயீ என இந்நாளிலே வழங்குவற்றை முன்னோர் மெலிவுத்தானம், சமஸ்தானம், வலிவுத்தானம் என்றனர். பேரியாழின் ஒவ்வொரு தானத்திலுமுள்ள ஏழு நரம்புகளும் த ம ப த நி ச ரி என்னும் முறையாக நின்றன. பேரியாழின் பின் சீரியாழ் தோன்றியது; இதுவே செங்கோட்டியாழ் எனவும் படும். 'தொண்டுபடு திவலின் முண்டக நல்யாழ்' என ஆசியமாலே கூறுதலின் சீரியாழுக்கு நரம்புகள் ஒன்பது என அறிகின்றும். ஏழு எனக் கூறுவாரும் உளர். பாடப்போகிற பெரும்பண்ணுக்கு ஏற்றபடி சீரியாழின் நரம்புகளுக்கு இசை கூட்டுவது மரபு. வில்யாழும் பேரியாழும் சீரியாழமுமே சங்கத் தமிழ் தூல்களிலே கூறப்படுவன. சிலப்பதிகார மணிமேகலை காலத்திலே அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்னே சகோடயாழ், மகரயாழ் என வேறு இரண்டு யாழ்கள் இருந்ததாக அறிகிறோம். சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதையிலே கூறப்படுவது சகோடயாழ். ஏழாம்நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை யாரோடு உடன்சென்று பிள்ளையார்பாடிய தேவாரப்பாடல்களை யாழிலே வாசித்த திருகீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் கையிலே இருந்ததாவும் சகோட யாழ். திருகீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனருக்குச் சகோட யாழ்த் தலைவர் என்னும் பெயருண்டு. சகோட யாழிலே நரம்புகள் பதினான்கு, அந்தாக்கோல்கள் பத்து. சமன் தானத்திலே நரம்பு ஏழு, அந்தாக்கோல் ஐந்து ஆக மொத்தம் பன்னிரண்டு. இராசிச் சக்கரத்திலேயுள்ள பன்னிரண்டு வீட்டினும் இப்பன்னிரண்டினையும் கிறுத்திப் பழச்சமிழர் கணக்கிட்டார்கள். சகோட யாழிலே பன்னிருபாலை பிறப்பன, இப்பன்னிருபாலையினும் இருபத்திரண்டு சுருதிகள் பிறப்பன. இவற்றினைக் கணித்தறியும் மரபினை எனது ஆராய்ச்சியிலே முறையாகக் காட்டியிருக்கின்றேன். சிலப்பதிகார காலத்திலே கல்லிலே புனையப்பட்ட ஓவியமொன்று அமராவதி நகரிலே யிருக்கிறது. இந்த ஓவியத்திலே சகோட யாழின் உருவங் காணப்படுகிறது. சகோட யாழிலும் செங்கோட்டி யாழிலும் ஒற்றுப்பு எனப் பெயரிய உறுப்பொன்று உண்டு. இதன் உதவியினாலே யாழிலே பலவித கமகங்களைத் தோற்றுவித்தல் கூடும்.

மகரயாழ் எனப் பெயரிய யாழ்க்கருவியானது பேரியாழின் இருபத்தொரு நரம்புகளிலே இரண்டினையோ நான்கினையோ ஏற்ற பெற்றி குறைத்தலினாலேயே ஏற்படுகிற பத்தொன்பது அல்லது பதினேழு நரம்புகளாலே இயல்வது. இது மகரமீனின் உருவ முடையதாகலின் அப்பெயர் பெற்றது.

இலங்கையிலே அநுராதபுரம் என்னும் பழைய நகரிலேயுள்ள வெள்ளரசுமரக் கோயில் வாயிலின்மேலே மகரதோரணம் விளைபப்பட்டிருக்கிறது. இம்மகர தோரணத்திலேதான் மகரத்தினுருவை நான் முதன் முதலாகக் கண்டேன். மகரயாழானது யவனத் தச்சர்களாலே செய்யப்பட்டதென உதயண காவியத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டுங் களிகூருகிற இன்ப விளையாடலினுள்ளே உபயோகிக்கப்படுவ தாதலின் மகரயாழ் கண்ணுக்கிரிய அழகிய தோற்றத்தினை யுடையதாயிருந்தது. சிலப்பதிகாரம் காணல்வரிப் பாடலிலே கூறப்பட்டது மகர யாழாக இருக்கலாம்.

‘ சித்திரப் படத்துட்டிக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து
மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்பெய்திப்
பத்தருங்கோடும் ஆணியும் நரம்பும் என்று
இத்திறத்துக் குற்ற ரீங்கிய யாழ் ’

என்றமையினாலே யாழ்க்கருவியானது மைதீட்டிய கரிய கண்களை யுடைய மணப்பெண்போல அழகுவாய்ந்திருந்ததென்பதும், அதனுடைய கோட்டிலே மலர் மாலை கட்டப்பட்டிருந்த தென்பதும், அது சித்திர மெழுகிய அழகிய உறையினுள்ளே வைக்கப்பட்டிருந்ததென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றது.

உதயண காவியத்தினுள்ளே வத்தவர் கோமகளுகிய உதயணன் கையிலே கோடபதி யென்னும் யாழ் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த யாழின் இசையினாலே உதயணன் யானையை வசப்படுத்தினான். சீவக சிந்தாமணியிலே சீவகநம்பி காந்தருவ தத்தையை யாழ்ப்போரிலே வென்று அவளுக்கு மணமாலை சூட்டிய செய்தி கூறப்பட்டிருக்கிறது. யாழ் செய்தற்குரிய மரம் இத்தன்மையதாக இருக்கவேண்டும், யாழின் நரம்பு இத்தன்மையதாக இருக்கவேண்டும் என்னும் உண்மைகள் சீவக சிந்தாமணியினுள்ளே கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிந்துநதி தீரத்திலே பழைய காலத்தில் விளங்கிய முகிஞ்சதரோ நாட்டிலும், பாரசீகக் கடற்கரையிலிருந்த சுமேரு நாட்டிலும், சாலதேய நாட்டிலும், மிராம என்னும் பழம் பெயரினை யுடைய எகிப்து நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் யாழ்க்கருவிக் கிருந்ததாக அறிகிறோம். மேற்குறித்த நாட்டினரெல்லாம் தமிழரோடு தொடர்புடையவரென வரலாற்று நூலாசிரி யர்கள் கூறுகிறார்கள். பழைய எகிப்து நாட்டினரும் தமிழரைப் போலவே தாரம் முதலாக ஏழிசைகளையும் பிறப்பித்தார்கள்.

தமிழ்நாட்டிலே முதலிலே தோன்றிய யாழ்க்கருவியானது உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் பரவியதென்று கொள்வதற்குப் பல ஆதாரங்களிருக்கின்றன. குறுநில மன்னர்களும் செல்வப் பிரபுக்களும் பாணனை ஆதரித்தனர். அவ்வளும் அவர் மணங்கனிப்ப இன்னிசைப் பாடல்களைத் தன் கருவியிலிசைத்துப் பாடினான்.

உவால்டர் ஸ்கொட் (Sir Walter Scott) என்னுங் கவிஞர் பாடிய பாணன் பாட்டு (The Lay of the Last Minstrel) என்னும் பனுவலின் தொடக்கத்திலே பாணனது பழமை கூறியிடத்து,

“ தாவுகின்ற பரிமாணின் மீதிவந்து சென்று
தாணிபரும் அரிவையரும் உருகவிசை பொழிவோன் ”

எனப் பாணனைப் பாராட்டுகிறார். கால வேறுபாட்டினாலே வேற்று மன்னன் மணியாசனத் தமரப் பாணன் ஆக்கமிழந்து, பசிப்பிணியை ஆற்று தற்கு ஒருபிடி யுணவுகேடி, ஏழைகளுடைய மனையினை நாடி, அலைகின்ற கீர்மையினை உருக்கத்தோடு கூறுகிறார்.

மேலும் நீர் நிலைக் கன்னிகை (The Lady of the Lake) யென்னும் அழகிய பனுவலின் தொடக்கத்திலே, கவி தன்னையே பாணனாகக்கற்பித்துத் தேடுவாரின்றிப் பலநாள் மரக்கிளைமீது கிடத்தலிற் பசுங்கொடி படர்ந்த யாழ்க்கருவியினை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகிறார்:

“வடபுலத்து நல்யாழே! நீருற்றினுக்கு நிழலளிக்கும் இம்மரக்கிளைமீது நெடிது தங்கினே. இலையொலியும் அருவி நீரொலியும் இசையியம்ப, நின் நரம்புகள் இசையின்றித் துயிலுதல் முறையாகுமா? முன்னாளிலே வீசுகின்ற காற்றிலே இசையமிழ்தத்தை யுருத்தினையே! நின்பாற் பொருமையுற்ற பசுக்கொடி படர்ந்து, நின் நரம்புகளை ஒவ்வொன்றாகக் கட்டிலிட்டமையினாலே பேசாதிருக்கின்றனையா?

“வீரர் முகத்திலே புன்னகை தவழவும், அரிவையர் நாட்டங்களிலிருந்து உவகைக் கண்ணீர் கலுழவும் நினைது இனிய குரலினாலே பேசலாகாதா? முன்னாளிலே, கவிடோனியாவிலே, விழாக் கொண்டாடுவார் மத்தியிலே, நீ மெனம்சாதித்ததில்லையே. காதலையும் வெற்றியையும் பாடி, அச்சத்தையும் பெருமிதத்தினையும் அளவுபடுத்தினையே. நினைது இசை கேட்டுருகும் வண்ணம் காவலரும் காரிகைநல்லாரும் சூழ்ந்து நின்றனான்றோ? வீரரது தீரச் செயலும் காரிகையாரது ஒப்பற்ற கண்ணினை கருமே நினைது பாடற்பொருளாக அமைந்தன,

“நல்யாழே! துயிலொழிந் தெழுவாயாக, கினது நரம்புகளிற் படருங் கையானது பயிற்சியற்ற கையெனினும் செழிய பழம் பாடல்களின் இன் னொலியை ஓராவிற்காவது இசைத்தலாகாதா? நின்னிசைக் குருகி ஓர் இதயமாவது துடிப்புறுமெனின் நின் செயல் வீண்செயலாகாதல்லவா? இன்னும் வாய்திறவாதிருத்தல் தருதியன்று, சித்தத்தைக் கவரும் வன மோகினியே! எழுந்திரு, இன்னும் ஒருமுறை எழுந்திரு.”

காதலையும் வீரத்தையும் கொடைத் திறத்தையும் அருட்டிறத்தையும் முன்னாளிலே இசைத்த யாழ்க் கருவியானது இப்பொழுது தமிழ்நாட்டி லும் வழக்கற்று மறைந்திருக்கிறது. அது மீட்டும் தோற்றுதல் வேண்டும், அதன் இனிய நரம்பிவிருத்தெழும் இசையானது தமிழனது செவிவழிச் சென்று முன்னாளிற்போலவே இந்நாளிலும் காதலையும் வீரத்தையும் கொடைத்திறத்தையும் அருட்டிறத்தையும் மனத்திலுதிக்கச் செய்ய வேண்டும், அதனால் நாடு நலமடைய வேண்டும்.

(II)

பழைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் கடற்கரையிலே, மடலவிழும் தாழைமாங்குளினிலே சிறையாகச் சூழப்பட்ட நடுவிடத்திலே, புன்னைமா றீழலிலே, அழுக்கற்ற மணல் பார்த நிலத்திலே, சித்திர மெழுதிய திரையை வளைத்து மேற்கட்டி யிடப்பட்ட வெண்கால் ஆசனத்தின் மீது கோவலனும் மாதவியு மிருக்கின்றனர். அருகில் நின்ற வயந்தமாலே கையிலே யிருந்த யாழினை மாதவி தொழுது வாங்குகின்றாள். அந்த யாழானது பத்தரும் கோடும் ஆணியும் நரம்பும் என்ற உறுப்புக்களிலே குற்ற நீங்கிய நல்லயாழ். குறித்த உறுப்புக்கள் எத்தன்மையின் வென்று பார்ப்போம். நரம்புகளிவிருந் தெழுகின்ற ஒலியினைப் பெருக்குவதற்காக வீணைக் கருவியிலே குடம் அமைந்திருப்பதுபோல யாழ்க்கருவியிலே அமைந்த உறுப்புப் பத்தர் எனப் படும். இது முருக்கு தணக்கு முதலிய மாங்கனாற் செய்யப்படுவது.

பத்தரோடு இயைந்து மேலாக வளைந்து எழுந்து நரம்புகளைத் தாங்கி நிற்கும் உறுப்பு யாழ்க்கோடு எனப்படும். இது கொன்றை கருங்காவி முத லிய வயிரமுள்ள மாங்கனாற் செய்யப்படுவது. வட்ட வடிவாகிய திவவுகள் பல கோட்டிலே பெருந்தியிருப்பன. கரிய மேனியளாகிய பெண்ணின் முன்கையினையும் அம்முன்கையிலே யணிந்த வளையல்களையும் பழைய புலவர் கள் யாழ்க்கோட்டுக்கும் திவவுக்கும் உவமை கூறினர். முறுக்காணியில்லாத

யாழ்களிலே திவ்வானது நரம்புகளை முறுக்குவதற்கும் தளர்த்துவதற்கும் உபயோகப்படும். முறுக்காணியுள்ள யாழ்களிலே அது நரம்பு துவக்குவதற்கு மாத்திரம் பயன்படும். முறுக்காணியை மாடகம் என்பர். பத்தரினது வறுவாயினே மூடுகின்ற தோல் போர்வைத் தோல் எனப்படும். நரம்பு துவக்குவதற்குப் பத்தரின் நடுவே நீளமாக யாப்புறுப்பு வைக்கப்பட்டிருக்கும். போர்வைத் தோலினைப் பத்தரோடு சேர்க்கும் ஆணிகள் சிறு துளைகளிலே இறுக்கப்படுவன. ஒற்றுறுப்பினை முன்னே குறிப்பிட்டோம். செங்கோட்டி யாழ்க்குத் தந்திரி - கரம் எனும் மற்றோருறுப்பு உண்டு. இது இருசாண் நால் விரல் நீளமாக நரம்பு துவக்குவதற்குத் தகைப்பொழியக் குறுக்கே சேர்த்து அமைக்கப்படுவது.

‘யாழ் கையிற் றொழுது வாங்கி’ என்றமையினாலே யாழ் வாசிக்கும் பெண் வணக்கத்தோடு யாழினைக் கையிலெடுக்க வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

“ நல்லிசை மடந்தை நல்லெழில் காட்டி
ஆல்லியம் பங்கயத் தயனிணிது படைத்த
தெய்வஞ் சான்ற திஞ்சுவை நல்யாழ்
மெய்ப்பெற வணங்கி மேலொடு கீழ்புணர்த்து
இருகையின் வாங்கி இடவயின் இரீஇ
மருவிய வினய மாட்டுதல் கடனே ”

என யாழ் வாசிக்கும் முறை கூறப்பட்டது. யாழ் வாசிக்கும் பெண் பதுமாசனமார்க் இருந்து வலக்கைப் பெருவிரலைக் குஞ்சித்து மற்ற விரல்களை நீட்டி யாழ்க்கோட்டிலே வைக்கவேண்டும். இடக்கை நால்விரல்களினாலே மாடகத்தைத் தழுவுதல் வேண்டும். அதன்பின் பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவால், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னுந் தொழில்களினாலே இசையெழுப்புதல் வேண்டும். சுட்டு விரலினாலே கரம்பினை வாரியும், சுட்டு விரலும் பெருவிரலும் கூட்டி நரம்பினை அகமும் புறமும் ஆராய்ந்தும், நரம்புகளை உந்தி அவற்றினது வலிவு மெலிவு கிரல் கிரலிழிவு ஆராய்ந்தும், பிற இசைக்கரணங்களைச் செய்தும் நரம்புகளின் குற்றமின்மை யறிந்து வாசிக்கத் தொடங்கவேண்டும். வாசிக்கும் போது செம்பகை, ஆர்ப்பு, கூடம், அதிர்வு என்னும் குற்றங்கள் சேராது வாசித்தல் வேண்டும். கருவியும் மிடறும் ஒத்திசைக்க வேண்டும். நெஞ்சு மிடறு நாக்கு மூக்கு அண்ணாக்கு உதடு பல் தலை என்னும் பெருந்தான மெட்டினும் எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் கம்பிதம் குடிலம் ஒலி உருட்டுத்

தாக்கு என்னும் இசைத் தொழில்கள் எட்டினாலும் பண்ணைப்படுவது பண் என ஆன்றோர் கூறினர். முதல் முறை முடிவு நிறை குறை கிழமை வலிவு மெலிவு சமன் வரையறை நீர்மை யெனும் பதினொரு பாகுபாட்டினாலும் பண்ணீர்மையானது அறியப்பட்டது.

முன்னோர் வகுத்த நூற்றுமூன்று பண்களிலே இருபத்தெட்டுப் பண்கள் தேவாரத்திலும் திருவாய் மொழியிலும் காணப்படுகின்றன. அப்பண்கள் இக்காலத்தே வழங்கும் எந்த ராகங்களை நிகர்த்தன வென்பதை ஆராய வேண்டும். பழந்தமிழர்கள் முதலிலே நான்கு பெரும் பண்களை வகுத்தார்கள். அவை பாலையாழ், குறிஞ்சியாழ், மருதயாழ், செவ்வழியாழ் எனப்படுவது. இங்கு 'யாழ்' என்னுஞ் சொல் பெரும்பண் என்னும் பொருளினது. தமிழ்ப் பொருளிலக்கணத்திலே வகுத்துக்கொண்ட ஐந்திணையிலே பாலையாழ்க்குப் பாலையாழும், குறிஞ்சித் திணைக்குக் குறிஞ்சியாழும், மருதத் திணைக்கு மருத யாழும், முல்லை ரெய்தல் என்னுந் திணைகளுக்குச் செவ்வழி யாழும் என வகுத்தார்கள். குறித்த திணைகளுக்குக் கூறிய பொழுதுகளும் உரிப் பொருள்களும் அவற்றோடு தொடர்புடைய பெரும் பண்களுக்கு முரிய.

இப்பெரும் பண்களுக்குரிய இராகங்களினை யென்பதைச் சுருக்கமாக ஆராய்வாம். பழந்தமிழர் நூரத்திலிருந்து அதற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய உழையையும், உழையிலிருந்து அதற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய குரலையும், குரலிலிருந்து அதற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய இளியையும், இளியிலிருந்து அதற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய துத்தத்தையும், துத்தத்திலிருந்து அதற்கைந்தாம் நரம்பாகிய விளரியையும், விளரியிலிருந்து அதற்கைந்தாம் நரம்பாகிய கைக்கிளையையும் தோற்றுவித்தார்கள். இப்படித் தோற்றுவித்த ஏழு இசை நரம்புகளையும் இரு தாளத்தில் வைத்து தாரம் முதல் தாரமீறாக இசைக்கக் கிடைப்பது மேற்செம்பாலை; இது இக்காலத்தில் வழங்கும் மேச கல்யாணி மேளத்தை நிகர்க்கும், உழையுதல் உழையீறாக இசைக்கக் கிடைப்பது அரும்பாலை; இது இக்காலத்துத் தீரசங்கராபரண மேளத்தை நிகர்க்கும், குரல் முதல் குரலீறாக இசைக்கக் கிடைப்பது செம்பாலை; இது இக்காலத்து அரிகாம்போதி மேளத்தை நிகர்க்கும். இளிமுதல் இளியீறாக இசைக்கக் கிடைப்பது கோடிப்பாலை; இது இக்காலத்துக் கரஹரப்பிரியா மேளத்தை நிகர்க்கும். துத்த முதல் துத்தமீறாக இசைக்கக் கிடைப்பது படுமலைப்பாலை; இது இக்காலத்து நடபைரவி மேளத்தை நிகர்க்கும்,

விளரி முதல் விளரியீராக இசைக்கக் கிடைப்பது விளரிப்பாலை; இது இக் காலத்து ஹனுமத்தோடி மேனத்தை நிகர்க்கும். கைக்களை முதல் கைக் களை யீராக இசைக்கக் கிடைப்பது செவ்வழிப்பாலை; இதிலே 13ம் சுருதியிலே நிற்கவேண்டிய பஞ்சம சுவரம் 10ம் சுருதியிலே நிற்கும்; இதனையும் ஒருவகைச் சுத்ததோடி யென்னலாம். இந்தவழுமே பழந்தமிழிசை மா பிற்குரிய மேனகர்த்தா ராகங்கள். இவற்றுள்ளே தீரசங்கராபரணம், அரி காம்போதி, காஹரப்பிரியா, நடபைரவி என்னும் நான்கும் முறையே பாலையாழ், குறிஞ்சியாழ், மருத யாழ், செவ்வழியாழ் என்னும் நாற்பெரும் பண்ணையும் நிகர்த்தன.

இங்குக் கூறிய எழ்பெரும் பாலைகளைவிட ஐந்து சிறுபாலைகளும் உள. பன்னிரு பாலைகளும் சகோட யாழிலே தோற்றுவன. இவற்றினை நாம் முன்பு கூறியதுபோலத் தமிழர் இராசிச்சக்கரத்திலே வைத்து ஆராய்ந்தார்கள். இவற்றுள்ளே கன்னிப்பாலை யென்பது ஆதாரசுருதியோடு 3 4 7 8 11 12 13 16 17 20 21 என்னும் பதினொரு சுருதிகளைப் பெற்றுவரும். இவை பதினொன்றும் ஷட்ஜ பஞ்சம சம்வாதித்வம் என இக்காலத்தில் வழங்கும் கீனாயிற் பிறப்பு முறையிலே தோற்றிய சுருதிகள். ஆதார சுருதியோடு பன்னிரண்டாக நின்ற இவற்றைப் பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானமாகக் கொண்டு வீணையிலே மெட்டு வைக்கலாம். மேலும் கும்ப்பாலை யென்பது ஆதாரசுருதியோடு 1 2 5 6 9 10 14 15 18 19 என்னும் பதினொரு சுருதிகளைப்பெற்றுவரும். இவை பதினொன்றும் ஷட்ஜ மத்திம சம்வாதித்வம் என இக்காலத்திலே வழங்கும் நட்பிற் பிறப்பு முறையிலே தோற்றிய சுருதிகள். ஆதாரசுருதியோடு பன்னிரண்டாக நின்ற இவை தம்மையும் பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானமாகக் கொண்டு வீணையிலே மெட்டு வைக்கலாம். இன்னும் பத்துப் பாலைகள் உள. எந்தப் பாலையை வீணையில் மெட்டு வைத்தாலும் அதிலிருந்து பன்னிரு பாலைமைத் தோற்றுவிக்கலாமாதலின் இவை வட்டப்பாலை எனப்படுவன. இவற்றினுள்ளே தாரக்கிரமம், குரக்கிரமம், இளிக்கிரமம் எனப் பழந்தமிழர் வழங்கிய காந்தார மத்திம ஷட்ஜக் கிரமங்களையும் அவை தமக்குரிய இருபத்தொரு மூர்ச்சனைகளையும் காட்டலாம்.

இசை எல்லாநாட்டிற்கும் பொதுவாதலின் மேனாட்டாரது இசைக்கிரமங்களைக்கூடப் பன்னிரு பாலையினுள்ளே காட்டலாம். மேனாட்டுப் பியானோ வாத்தியத்தை முறைப்படி இசை கூட்டினால் அதிலே பழந்தமிழ்ப் பண்களை வாசித்தல் கூடும்.

பதினான்கு நரம்புகளுக்கும் பத்து அந்தரக் கோல்களுக்கும் முறைப் படி இசை கூட்டியதென்பின்தான் சகோட யாழினை வாசிக்கலாம். வீணையோவென்றால் ஒரு நரம்புக்கு இசைகூட்ட அநிலமைந்த பல்வேறு மெட்டுக்களிலும் பலவேறு சுவரங்களைத் தரும். ஆனால் இரண்டு நரம்புகளையோ மூன்று அல்லது நான்கு நரம்புகளையோ ஒருங்கிசைத்து யாழ்க்கருவியிலும் பியாடூக் கருவியிலும் பெறுதற்குரிய சூணை நாம்பணைவு எனப் பழந்தமிழர் குறிப்பிட்ட Harmony வீணையிலே பெறுதற்குரிய தன்று. பண்களைப் பாடும்பொழுது சுவரங்கள் கிளைமுறை நட்புமுறையாகத் தொடர்ந்து நின்றன வென்பதைச் சிலப்பதிகாயம் ஆய்ச்சியர் குரவையினுள்ளே

‘ குரன் மந்தமாக இளிசமனாக
வரன்முறையே துத்தம் வலியா—உரணிலா
மந்தம் விளரி சிடிப்பா எவண்டிசின்
சின்றையைப் பாட்டெடுப் பாள். ”

என்னும் செய்யுளினாலே அறிகின்றும்.

நூற்றுமூன்று என்னுந் தொகையினவாகிய பண்களைப்பற்றி இன்னுஞ்சில குறிப்புகள் கூறுவாம். நாற்பெரும் பண்ணும் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல் பெருகியல் என வகைக்கு நான்காகிப் பதினாறு ஆயின. திறங்கள் ஜன்னிய ராகங்கள் போல்வன. பாலைக்கு ஐந்து, குறிஞ்சிக்கு எட்டு, மருதத்திற்கு நான்கு, செவ்வழிக்கு நான்கு என இருபத்தொரு திறங்கள் முன்னோரால் வகுக்கப்பட்டன. இவையும் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என வகைக்கு நான்காவன. ஆகவே பாலையாழ்த் திறங்கள் 20, குறிஞ்சியாழ்த் திறங்கள் 32, மருதயாழ்த் திறங்கள் 16, செவ்வழியாழ்த் திறங்கள் 16 மொத்தம் 84. இவற்றுட் சேராத திறங்கள் 3 உள். அவற்றையும் கூட்ட 87. பெரும் பண் 16ஐயும் சேர்க்க மொத்தம் 103 ஆகிறது.

தேவாரத்திலுந் திருவாய் மொழியிலும் வருகின்ற இருபத்தெட்டுப் பண்களை வகுத்து நிறுத்துமிடத்துத் தீரசங்கராபரணத்திற்கு ஒப்பாகிய பாலையாழ் என்னும் பெரும்பண்ணைச் சார்ந்தன பாலையாழ், தக்கராகம், புறநீர்மை, பஞ்சமம், காந்தாரம் என ஐந்து எனவும், அரிகாம்போதி மேனத்திற்கு ஒப்பாகிய குறிஞ்சியான் என்னும் பெரும்பண்ணைச் சார்ந்தன நட்டபாடை, அந்தாளி, செருந்தி, பழம்பஞ்சரம், மேகராகக் குறிஞ்சி, கௌவாணம், பழந்தக்கராகம், முதிர்ந்த குறிஞ்சி, குறிஞ்சி, நட்டராகம், வியாழக்குறிஞ்சி, செந்திரம் என பன்னிரண்டாமெனவும், காஹாப்பிரியா

மேளத்திற்கு ஒப்பான மருதயாழ் என்னும் பெரும் பண்ணைச் சார்ந்தன தக்கேசி, கொல்லி, இந்தளம், காந்தாரபஞ்சமம், கௌசிகம், பியந்தை, சீகாமரம் என ஏழு ஆமெனவும், நடபரவி மேளத்திற்கு ஒப்பான செவ்வழியாழ் என்னும் பெரும்பண்ணைச் சார்ந்தன செவ்வழியாழ், வியந்தம், நாட்டம், சாதாரி என நான்கு ஆமெனவும் அறிகின்றோம். திருமுறைகண்ட புராணத்திலே தேவாரப்பதிகங்களுக்குக் கூறிய கட்டளை விகற்பங்கள் தான விகற்பங்களைக் குறிப்பன. சங்கீத வித்துவான்கள் இவ்வாராய்ச்சிக் குறிப்பு களுக்கிடைய ராக தாளங்களை இசை மாபு தவறாது அமைத்துத் தருவார்க ளெனில் தேவார திருவாய்மொழிப் பதிகங்களை அவைதமக்குப் பழமையாக அமைந்த இசையோடு பாடுதல் கூடும்.

(III)

பண்டைத் தமிழரின் இசைக் கருவிகள்

ஏமாந்தம் என்னும் நாட்டிலே, இராசமாபுரம் என்னும் நகரத் திலே, ஸ்ரீதத்தன் என்னும் வணிகனது வீட்டிலே, காந்தருவதத்தை என் னும் அரசினக்குமரி இருக்கின்றார். இவன் ஸ்ரீதத்தனுடைய நண்பனா கிய கலுழவேகன் என்னும் வித்தியாதர மன்னனது புத்திரி; யாழ் வாசி த்தவிலே பெருந் திறமை படைத்தவன். இவளினும் பார்க்க நன்றாக யாழ் வாசிப்பவனே இவளுக்கு நாயகனாதல் வேண்டுமென இவளது தக் தை குறிப்பிட்ட வண்ணம் ஸ்ரீதத்தன் இராசமாபுரத்திலே முரசறைவிக் கின்றார். முரசு என்னும் கருவி எப்படிப்பட்டதென்று பார்ப்போ மாக. அது இரண்டு முகங்களையுடைய ஒரு தோற்கருவி. பறையின் இனத்தைச் சேர்ந்தது; அளவிற் பெரியது. நகரத்து மாந்தரெல்லாம் அறியவேண்டிய விஷயங்களை முரசறைந்து வெளிப்படுத்துதல் வழக்கம். அரசனுடைய அதுமதி பெற்றே நகரத்திலே முரசறைவிக்கவேண்டும். அக்காலத்திலே அந்நாட்டினை ஆளுகை புரிந்த கட்டியங்காரன் என்னும் மன்னனது அதுமதி பெற்ற ஸ்ரீதத்தனுடைய கட்டளைப்படி முரசறை கின்ற வள்ளுவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்று சற்றுச் செவிகாய்த்துக் கேட்போமாக.

“இம் மாநிலமானது மழைதருகின்ற வளத்தினையுடையதாகுக. மக் கள் நோயின்றி வாழ்வாராக. தேன்போன்ற இனிய மொழியினையுடைய காரிகையார் கற்பொழுக்கத்திலே நிலைபெறுவாராக. ஓ நகர மாந்தரே! நீவிர் உமது தாய்தந்தையரது சொல்லுக்கடங்கி இவ்வாழ்க்கையை இனிது நடத்துயின். தவம்புரிவோர் உவப்பனவற்றை அவர்க்குத் தானஞ்செய்

யின். இந் நகரத்திலே நிகழப்போவதொரு செய்தியினை யான் சொல்லக் கேண்மின். வித்தியாதர குலத்திற் பிறந்த காந்தருவத்தை என்னும் இளம் பெண் ஸ்ரீதத்தன் என்னும் வணிகனது காவலிலே வளர்கின்றான். அந்தணனோ, அரசனோ, வணிகனோ, யாவனொருவன் மகரயாழ் வாசித் தவிலே அவனை வெல்கின்றனானோ அவனுக்கு அவ்விளம்பெண் மணமாலே சூட்டுவான்”

முரசறைத்த பின்பு நடந்த வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுவாம். மண வணி நான் வருதலும் காந்தருவதத்தையைப் பெறுதல் கருதிப் பல தேசத்து மன்னவர்களும் பிறரும் வந்து கூடுகின்றார்கள். எல்லாவகை நலமும் பொருந்திய சீவகநம்பியும் வருகின்றான். தோழிப் பெண்ணை ருத்தி அங்கிருந்த யாழ்க் கருவிகளை ஒவ்வொன்றாக நீட்ட அவைதம் மைப் பெற்று ஆராய்ந்த சீவகநம்பி சபையோர் செவியில் வீழும் வண் ணம் தோழிப்பெண்ணை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகிறான். “மாதே, இம்மரம் நீரில் கின்று மெல்கிறது; ஆதலின் இக்கருவி வேண்டா. இம் மரம் நீரிலே அழுகிறது; ஆதலின் இதுபோக. இம் மரம் புண்ணுற்று கின்றது; ஆதலின் இது நடக்க. இம் மரம் இடிவழந்து பிளந்தது; ஆத லின் இது ஒழிக. இருநிலங்கள் மயங்கியவிடத்திற் பிறந்து கணிகை பெற்ற சிறுவன் போன்றது இம்மரம்; ஆதலின் இக்கருவி சிறப்பிலது. இம்மரம் நெருப்பில் வெந்தது; இது யானை புல்ல முரிந்தது; இவையும் வேண்டா” எனக் கூறியபின் தோழிப்பெண் நல்ல யாழினை நீட்ட அதனைப் பெற்று “நங்காய்! மண்மகளின்ற மரமானது வானமென்னும் செவிலித்தாய் ஁டுத்த மாரியாகிய பாலினை யுண்டு, நோய் நீக்கி வளர்ந்து வானால் அரியப்பட்டு வந்ததாதலின், அம்மரத்தினுற் செய்யப்பட்ட இக்கருவி யானது சிறப்பெய்திற்று” எனக் கூறினான். பின்னும் நரம்பினை ஆராய்ந்து முறுக்கினுள் மயிா இருந்ததனைக்காட்டி அதனை நீக்கித் தான் கொண்டு வந்த சேம நரம்பினைத் தொடுத்து யாழுக்கு இசை கூட்டினான்.

“ பணிவரும் பைம்பொற் பத்தர் பல்வினைப் பவள வாணி மணிகலூட. மருப்பின் வாளார் மாடக வயிரத் தீந்தேன் அணிபெற வொழுதி யன்ன அமிழ்துறல் நரம்பி னல்யாழ் கணிபுகழ் காளை கொண்டு கடலகம் வளைக்கலுற்றுன். ”

என்றபடி பத்தரும், ஆணியும், முறுக்காணியும், நரம்பும் பிறவும் செவ்வீதாக அமைந்த யாழினை வாசித்துச் சீவகநம்பி கடல்புடை சூழ்ந்த உலகினைத் தன்வசப்படுத்தினான். காந்தருவத்தை யாழ்ப்போரிலே சீவக னுக்குத் தோற்று, மாலே சூட்டினான்.

இவ்வரலாறு சீவக சிந்தாமணி யென்னுந் தமிழ்ப் பெருங்காப்பி யத்தினுள்ளே கூறப்பட்டது.

“ சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழூந் தணக்குடனே—மெல்லியலாய்
உத்தம மாண மரங்க ளிவை யென்றார்
வித்தக யாமோர் விதி. ”

என்னும் உரைச் சூத்திரத்தினுள்ளே யாழ்த்தோட்டிற்குக் கொன்றை கருங்காலியும், யாழ்ப்பத்தருக்கு முருக்கு குமிழ் தணக்கு என்பனவும் உரிய மரங்களாகக் கூறப்பட்டன. மகாதோரண ஒவியத்திலே நாம் காணுகின்ற மகர மீனின் உருவுடையதாதலின் மகரயாழ் அப்பெயர் பெற்றது. மகரவெல் கொடியானது மன்மதனுக்கு உரியது. மகரயாழ் பத்தொன்பது அல்லது பதினேழு நரம்புடையது, பேரியாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்று, சகோட யாழுக்கு நரம்பு பதினான்கு, சீறியாமெனப்படும் செங்கோட்டி யாழுக்கு நரம்பு ஒன்பது அல்லது ஏழு.

யாழானது நரம்புக் கருவி யென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது; முரசு தோற்கருவி யென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. வங்கியம் எனப்படும் சூழலானது துளைக்கருவி யென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. மூன்றாவது வகையாகிய துளைக்கருவிகளைப்பற்றிப் பேசப்புகுமுன் முரசினைப்பற்றியும் பிற தோற்கருவிகளைப்பற்றியும் இன்னும் சில குறிப்புகள் கூறுவாம். புறநானூற்றின் 50ஆம் பாடல் வீர முரசின் இயல்பினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. போர்க்குச் செல்லுதற்குமுன் வீரமுரசத்திற்குப் பலி செலுத்துவது வழக்கம். ஆதலினாலே அது ‘குருதிவேட்கை உருகெழுமுரசம்’ எனப் போற்றப்பட்டது. வீரமுரசத்தினை வைத்தற்குரிய கட்டிலானது மெல்லிய துகில் விரிக்கப்பட்டுப் பூக்கனால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். மயிலின் தோகையும், பொன்னினூற் செய்யப்பட்ட உழினுத்தழையும் வீரமுரசத்தை அலங்கரிப்பன. தகராப் போர்க்களத்திலே வெற்றிபெற்ற பெருஞ்சேரலிரும்பொறை யென்னும் சேரமன்னன் காலத்திலே உடந்த ஒரு செய்தியைக் கூறுவாம். டலிகொடுத்தற்கு முன் நீராட்டுதற்காக வீரமுரசத்தினை அரசனுடைய சேவகர் எடுத்துச்செல்ல, முரசு கட்டில் வெறுமையாயிருந்தது. சேரமன்னனைத் தேடிவந்த மோசிகீரனானும் புலவர் அவ்வழகிய கட்டிலுடைய வான்முறை தெரியாது அதன்மீது ஏறி நித்திரைசெய்துவிட்டார். வவலானர் கண்டு அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசன் புலவருடைய நித்திரையைக் கலைக்காது சாமரை யொன்றினாலே புலவருடைய மேளியை வீசிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு நித்திரைவிட்டொழந்த புலவர் தாம்செய்த குற்றத்தையுணர்ந்து “அரசே, முரசுகட்டில் என்பதறியாது ஏறிக்கிடந்த என்னை வாளினால் வெட்டிவிடுதல் மன்னவர்க்குநீதியாகும், அது செய்யாது சாமரையினாலே குளிர் வீசினாயே! தமிழ்ப் புலவர்பால் நீ வைத்த மதிப்பினை இச்செயல் காட்டுகிறது. நின்புகழ் என்றும் நிலவுக’ என்று பாராட்டினார். அம்மன்னன் புகழ் புலவர் பாடலி

னெடு நிலைபெற்றிருக்கிறது. குறிஞ்சி பாலை மூல்கை மருதம் செய்தல் என்னும் ஐந்திணைக்கும் தனித்தனியாகப் பறைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலினாலே குறவர்களும், மறவர்களும், இடையர்களும், கடையர்களும், துணையர்களும் தத்தமக்குரிய வேறு பறைகளை முழக்கினார்களென அறிகின்றோம். காலைப்பொழுதிலே அரண்மனையிலே காலை முரசும் ஒலிப்பதைக் கேட்டு மக்கள் துயிலொழிந் தெழுந்திருப்பார்கள். தெய்வ வழிபாட்டிலும், கவியாண வீட்டிலும், இறந்தோர்பொருட்டும், போர்க்களத்திலும் முழக்கப்படும் முரசும் அவ்வவ்விடத்திற்கேற்ற உணர்ச்சியையெழுப்புந்தன்மையதாக விருக்கும். பேரிகை, படகம், உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, துயிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதும்பு, நிசானம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், வீரலேறு, பாகம், உபாங்கம், காழிகைப்பறை, துடி, பெரும்பறை யெனத் தோற்கருவிகள் பலவகைப்படுவன.

'முழவு' என்னுஞ் சொல் தோற்கருவிகளுக்கு ஒரு பொதுப்பெயர். மேற்குறித்த கருவிகளெல்லாம் அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணமைமுழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு என எழுவகைப்படுவன. கரடிகத்தினுற்போலும் ஒசையினையுடைய கருவி கரடிகை யெனவும், சல்லென்ற ஒசையினையுடைய கருவி சல்லிகை யெனவும் வழங்கப்பட்டதென்பர். இசைமரபிலே தண்ணுமை யென்னும் மத்தளமானது தோற்கருவிகளிலே சிறப்புப்பெற்றது.

இனி மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வோமாக. இடையர்சேரி தோற்று கிறது. எழுவர் இளம்பெண்கள் கைகோத்து நின்று குரவைக் கூத்தாடுகிறார்கள். அவர்கள் பாடி ஆடுகிற பாடலைக் கேட்போமாக.

கன்று குணிலாக் கனிபுதிர்ந்த மாயவன்
இன்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றைபந் திக்குழல் கேளாமோ தோழி

பாம்பு கூயிறுக் கடல்கடைந்த மாயவன்
எங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயில்
ஆம்பலந் திக்குழல் கேளாமோ தோழி

கொல்லைபஞ் சாரந் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லிநம்மானுள் வருமே லவன் வாயில்
மூல்லையந் திக்குழல் கேளாமோ தோழி

இப்பாடலிலே கொன்றைக்குழல் ஆம்பற்குழல் மூல்லைக்குழல் என மூன்று குழல் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

முகப்பிலே ஆம்பல் மலர் எனப்படும் குமுதமலரின் வடிவாகக் கஞ்சத்தினாலே அணைசு பண்ணிச் செறித்தலின் ஆம்பற்சூழல் அப்பெயர்பெற்ற தென்பர். முல்லைக் கொடியை முப்புரியாகத் தெற்றிய வளை செறிக்கப் பட்டிருத்தலின் முல்லைக்குழல் அப்பெயர் பெற்றதென்பர். வங்கியத்தின் நீளம் இருபது விரலளவு என்பர். கருங்காலி, சூசுங்காலி, மூங்கில், சந்தனம், வேம்பு, பலா என்னும் மாங்களாலும் வெண்கலத்தினாலும் குழல் செய்யப்பட்டதென்பர்.

சிலப்பதிகார காலத்திலே செய்யப்பட்ட கல்லோவியம் ஒன்று ஆந் திரநாட்டிலே அமராவதி நகரில் உள்ளது. இவ்வோவியத்திலே இளம் பெண்கள் பலர், குழல், யாழ், மத்தளம் முதலிய கருவிகளை வாசிப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வோவியத்திலே காட்டப்படும் யாழ் சகோட யாழ். குழல் இக்காலத்த நாதசூரத்தினுடைய நீளமாயிருக்கிறது.

இவ்வோவியமானது சிலப்பதிகாரத்து அரங்கேற்று காதையை நினைவிற்குக் கொண்டுவருகிறது. “குழல்வழி யாமெழீஇத் தண்ணுமைப்பின்னர், முழவியம்பல் ஆமந்திரிகை” என்ற சூத்திரத்தின்படி முசலிலே குழலையிசைத்து அதன்வழி யாழை இசைத்து மத்தளம் முழுவையுஞ் சேர்த்திசைத்தல் ஆமந்திரிகையாகும். இக்காலத்தார் பல வாத்தியங்களை ஒருங்கிசைத்தலை ஆர்க்கெஸ்டிரா (Orchestra) என்பர். ஆர்க்கெஸ்டிராவும் ஆமந்திரிகையும் ஒருபொருட் சொற்கள். அமராவதி கல்லோவியத்திலே யாம் காண்பது இதுவே. ஆமந்திரிகை இடக்கை யென்னும் கருவியெனக் கூறுவாரும் உளர்.

குழலாகிய வங்கியத்திற்குத் துளையிடுகிற கணக்கைப்பற்றிச் சிலப்பதிகார உரையிற் சொல்லப்படுகிற அளவுகள் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை.

பழைய ஓவியங்களை ஆராய்ந்து இன்னும் அநேக உண்மைகளை நாம் தெளிந்துகொள்ளலாம். நம்முடைய ஆலயங்கள் சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை என்னும் அழகுக் கலைகள் பலவற்றை நமக்கு எளிதாக உணர்த்துந் தன்மையவாதலின் அவையே நமது நாகரீகத்தைக் காட்டும் உண்மையான செழுங்கலை நியமங்கள். செழுங்கலை நியமம் சித்தாதேவியாகிய கல்வித்தெய்வத்தின் ஆலயமாகக் கூறப்பட்டது. நமது Universities இக்காலத்துச் செழுங்கலை நியமங்கள். ஆதலினாலே பழைய செழுங்கலை நியமங்கள் கூறும் உண்மைகளை ஆராய்ந்தறியுந் கடப்பாடுடையன. மதுரை, சிதம்பரம், தஞ்சை, பேரூர் இவையுணர்த்தும் கலைகள் பழந்தமிழரது நாகரீகத்தின் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பினைக் காட்டுகின்றன. “பழமை பாடிச் செழுமை தேடு” என்றபடி தமிழ்க்குலத்தார் நமது பழமையை ஆராய்ந்தறிந்து எதிர்காலத்திலே செழுமையுறுவாராக.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை

“ சரித்திரப் பிரியர்” எழுதியது

, பிராரம்பம்

யாழ்ப்பாண வாசிகளாகிய நாம் எமது சுயநாட்டின் சரித்திரத்தை அறிபாதிருந்துகொண்டு பிறநாட்டு வழமைகளை ஆராய்தல் சிறப்பன்று. அப்பிறநாட்டுச் சரித்திரங்களோடு எமது நாட்டு வரலாற்றையும் பொது முறையாகவாதல் படித்தல் வேண்டும் என்றதை சுதேச அபிமானம் படைத்தோர் எல்லாம் வரவர அதிகமாய் உணர்ந்துகொண்டு வருகின்றனர்.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்னும்பேரது சந்தேகமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்ற ஒரு நூலையன்று, உண்மையும் கற்பனையும் விரிப்பின்று வருகின்ற விநோதங்கள் பெரிந்த ஒரு நூலேயுமன்று, ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் ஆணைவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மைச்செய்திகளை எடுத்து வரைகின்ற ஒரு செவ்விய பனுவலையே நாம் சிந்திக்கவேண்டியது. ஆகலால், இக்கட்டுரை உண்மை வரலாறுகள் என நிச்சயிக்கப் பட்டவைகளை மட்டும் அடக்குவதாகும். நன்றாய் அறியிடப்படாத சில சம்பவங்களும் இடையிடையே வரலாற்றை நிறைக்கும்பொருட்டு வருமாயின், அன்னவை நிச்சயமான துறைகளல்ல என்றது அவ்வப்பேரது விளக்கப்படும்.

இதுகாறும் பல வேறுபட்ட கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரங்களை ஆராய்ந்து இயன்றளவில் உண்மைச் சரித்திரத்தை நாட்டுவதற்கு உதவியான புதிய தண்ணொளிகாலுவதினால் இக்கட்டுரை “யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை” எனப் பெயர் அடைகின்றது.

I. தமிழரசர் காலம்

யாழ்ப்பாணம் என்று நாம் தற்காலம் பெயரிடுகின்ற நாடு எட்டினுக்கு எட்டாத அகிலூர்வகாலம் தொட்டு மக்கள் குடியேறி

யிருந்த ஒரு தேசப் பிரிவாகும். இப்போது எழுதப்படுகின்ற இச்சரித்திரம் இந்நாட்டை ஆண்டோர் தமியரசர் காலம், போத்துக்கேயர் காலம், ஓல்லாந்தர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம் என நான்கு கூறாக வகுக்கப்படும். முதற்கண் தமிழரசர் காலத்தை விவரிக்குமுன், அதற்கு ஓர் தோற்றுவாபாக, நமது நாட்டின் பெயரையும் பரப்பையும் தொல்குடிகளையும்பற்றி ஒருவாறு நிச்சய மாயுள்ள துறைகளையும் தற்காலத் தமிழர் குடியேறியதையும் பற்றி ஒரு சில சொல்வாம்.

I. நமது நாட்டின் பெயரும் பரப்பும்

முற்காலம் இலங்கை முழுதாக்கும் ஈழநாடு அல்லது ஈழமண்டலம் எனும் பெயர் வழங்கிற்று. உண்டையில், இலங்கை, ஈழம் எனும் இரு பெயர்களும் 'இலங்குதல்' என்ற பொருளோ உள்ளனவாக, சமுத்திரத்தில் அல்லது ஆற்றில் கண்ணுக்கு அகி புலப்படாபிரருக்கும் தீவுக்கும் ஆற்றிடைக்குறைக்கும் சொல்லப்பட்டன. தென்கு மொழியில் இன்றைக்கும் இலங்க எனும் சொல் தீவையே குறிக்கும். ஈழம் எனும் பெயர், இலங்குதல் நோக்கி, பொன்னுக்கும் உண்டு. கள்ளும் இலங்கையில் அதிகமாய்ப் பெறப்பட்டமையினர்போலும், அப்பெயர் அடைந்தது. ஈழத்தின் பழங்குடிகள் எல்லாம் பேசிய பாஷை தமிழின் ஒரு பழைய உருவமே. ஆயின் சிறீஸ்துவுக்குமுன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் விசயனைத் தலையாகக் கொண்ட வெற்றிபாளர் சிலர் வட இந்தியாவில் நின்று இலங்கையில் வந்து அதனைக் கட்டியாளர் தொடங்கிய பின் வடநாட்டாருடைய மாகதிப் பாஷை இலங்கையாரின் பழந்தமிழோடு கலந்து சிங்கள மென வேறொரு பாஷையாயிற்று. இச்சிங்களப் பாஷையைப் பயின்றோர் இலங்கையின் தென்பாகத்தில் அதை வளர்த்துக்கொண்டிருக்க வடபாகத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து பழந்தமிழரோடு இடையிடையே கலந்துகொண்டோரால் தமிழ் புத்துயிர் பெற்று வளர்ச்சியடைவதாயிற்று. அப்பால், பாஷை வேறுபாட்டிலிருந்து சிங்களவர் தமிழர் என்ற பிரிவு உண்டாக நேரிட்டது. இந்தப் பிரிவு எழுந்த நாளில் ஈழமண்

டலம் என்ற பழம் பெயர் தமிழர் வசித்த வட்பாகத்துக்கும், சிங்களம் என்ற புதுப்பெயர் சிங்களவர் வசித்த தென்பாகத்துக்கும் நம்மவருள் வழங்கப்பட, இந்தியாவின் தமிழ் தூல்களிலே, ஈழமண்டலம் என்ற பெயரும் சிங்களத்தீவு என்ற பெயரும் இலங்கை முழுதுக்கும் எப்போதும்போலச் சொல்லப்பட்டு வந்தன.

தமிழர் வசித்த ஈழமண்டலம் எனும் பாகத்துள்ளும் நாம் இக்காலம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு எனப் பெயரிடும் பிரிவைச் சிங்களவர் தம் தூல்களில் நாகதுவீபம் என்றனர். தெமிள பட்டணம், மணிநாகதீவயின் எனும் பெயர்களும் அன்றோர் தூல்களில் வழங்கின. இதனால், அந்நாளில் நமது குடாநாடு யானே யிறவுச் சலசந்தியால் அகலப் பிரிக்கப்பட்டதாய், நாற்புறமும் கடல் சூழ்ந்த ஓர் தீவாய் இருந்தது எனத் தோன்றுகின்றது. நாக துவீபத்தையே மணிமேகலை எனும் பழைய தூலில் மணிபல்லவம் எனவும், ஓரிடத்தில் நாகநாடு எனவும் குறித்திருக்கிறது. என்பது பல ஆன்றோரின் கருத்து. தமிழர் குடிகொண்டிருந்த நாகதுவீபமும் அதனையடுத்த தீவுகளும் போக, ஈழமண்டலத்தின் எஞ்சிய பாகம் வன்னிநாடு எனப்பட்டது போலும்.

அப்பால், தமிழரசர்கள் தலைபெடுத்த காலத்தில், அன்றோ ருடைய பண்டை இராசதானியாகிய சிங்கை நகரின் பெயரால் அவர் ஆண்ட நாடு எல்லாம் சிங்கை நாடு எனப் பெயர் அடைந்ததாகத் தெரிகிறது. தமிழரசர்களும் தமக்குச் சிங்கைஆரியச் சக்ரவர்த்திகள் எனும் பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டனர். பின்பு, எம் மரசர்களது தலைநகராய் வந்த நல்லூரை நோக்கி தமிழ்நாடு முழுதும் நல்லூர் இராச்சியம் எனப்பட்டதும் ஆகலாம். இதற்குச் சாசனச் சாட்சி உண்டோ அந்நீயோம்.

யாழ்ப்பாணம் என்னும் நாமகரணம் ஆகப் பிங்கியது எனத் தோன்றுகின்றது. அது போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் அரசரிமை கொண்ட பின்னரே (கி. பி. 16ம் நூற்றாண்டு) கேட்கப் படுவதாகும். அன்றோர் பகினைழாம் நூற்றாண்டிற் தமிழ்நாட்

டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு நல்லூர்ப் பட்டணத் துறையிற் கட்டிய நகரந்தான் யாழ்ப்பாணப் பட்டணம் எனப்பட்டது. அதற்கு முன் அந்த நூற்றாண்டிலேயே சிங்கள நூலென்று அந்நாளில் இராசதானியாயிருந்த நல்லூரை யாப்பாட்டுன எனச்சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொல்லியதைக் காண்கின்றோம். (யாப்பா = நல்ல, பட்டுன = ஊர்) இச்சிங்களப் பெயரைப் போர்த்துக் கேயர், தாம் நல்லூரின் வேறாகப் பட்டணத்துறையில் நிர்மாணித்த நகருக்கு, இட்டதாகக் தெரிகிறது. யாழ்ப்பாணம் என்னும் நாமம் சிறிது சிறிதாகக் குடாநாடு முழுதையும் குறிக்கலாயிற்று. ஆயினும் உள்ளூரவர்களெல்லாம் இன்றைக்கும் அப்பெயரால் பட்டணத்தை மட்டும் கருதுவர்.

யாழ்ப்பாணப் பெயர் தற்போது நமது குடாநாட்டை மட்டும் சுட்டினும், நாம் ஆராயப்போகின்ற வரலாறு குடாநாட்டை மட்டுமல்ல வட இலங்கையில் ஒரு நாள் தமிழ் இராச்சியமிருந்த ஈழமண்டலம் முழுதையுமே சார்ந்தது. ஈழமண்டலமோ யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, அதைச்சார்ந்த தீவுகள் எனும் இவற்றோடு வன்னியையும் அடக்கியது. ஆதலால் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்பது ஈழமண்டலச் சரித்திரமேயாம்.

முற்காலத்துத் தமிழ் இராச்சியமான ஈழமண்டலத்தின் எல்லைகள் எவையெனில், வடக்கேயும் கிழக்கேயும் வங்காளக்குடாக் கடல். மேற்கே காசிரதீவு, வேலணை, மண்டைதீவு, புங்குடுதீவு. அனலைதீவு, நெடுந்தீவு, எனும் தீவுகளை உட்படுத்திய கடல், தெற்கே திரிகோணமலையில் நின்று அல்லது ஒருவேளை கொட்டி யாரத்தில் நின்று புத்தளத்தை யடக்கி, கற்பிட்டியின் தெற்கெல்லை ஈராக இழுத்த ஒரு நெடும் ரேகை. இந்தப் பெரும் பரப்பினுள் வன்னிப்பற்றுகளும் மாதோட்டம் மன்னூர் எனும் பிரிவுகளும் அடங்கும். அன்றியும் சேதுக்கரையிலுள்ள இராமேசுவரத் தீவும் ஒருநாள் யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்திருந்தது. வன்னியின் தென்பாகங்கள் ஒரோர் காலம் கண்டியிராச்சியத்தோடு சேர்ந்து சிங்கள வன்னி என வழங்கப்பட்டதும் உண்டு.

2. தொல்குடிகள்

பூர்வத்தில் நமது நாடு தென்னிந்தியாவோடு இணைத்திருந்தது என்பது பல அறிஞர்களுடைய ஊகம். இவ்ஊகம் எப்படியாயிருப்பினும் தென்னிந்தியாவில் ஆதிதொட்டு இடங்கோலியிருந்த குலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வடஇலங்கையில்மட்டுமல்ல இலங்கை முழுதமே குடியேறியிருந்தனர் என்று சொல்ல நியாயம் உண்டு. ஆதி நாகரிகத்தை இழந்துபோன ஆகப்பழைய கற்கால மனிதரும் இலங்கையில் வசித்துள்ளார் என்று தற்கால ஆராய்ச்சியாற் புலப்படுகிறது. விந்தனையில் இன்றைக்கும் உள்ள வேடர் இப் பழங் குலங்களில் எஞ்சியவர்கள் ஆகலாம். அன்றோருக்குப் பின் அதி சீர்திருத்தம் அடைந்தோராய் இலங்கையில் விளங்கிய தொல்குடிகளை இயக்கரும் நாகரும் தேவரும் எனச் சிங்கள மகாவமிசனூல் கூறுகின்றது. இயக்கர் இந்தியாவின் புராணகாவியங்களிலே யக்ஷர் ராக்ஷசர் அரக்கர் என எடுத்தோதப்படும் ஒரு குலத்தார். பூர்வம் இலங்கையை ஆண்டவன் எனப்படும் இராவணனும், விசயன் எனும் வெற்றியாளன் முகல்மணந்தவளான குவண்ணுவும் இந்த இயக்கர் குலத்தினரே என்ப. நாகரும் இந்தியாவின் பழங் குடிகளைச் சேர்ந்தவர்களே. நாகபாம்பை வழிபட்டதால் இவர்களுக்கு நாகர் என்ற பெயர் வந்தது என்பர். இவர்களுக்கு நாக துவீபமும் இசுற்குக் தென்மேற்கிலுள்ள கலியாணி அல்லது களானியாவும் சிறந்த உறைவிடமா யிருந்தன வென்று சிங்கள மகாவமிசனூல் கூறும். கௌதம புத்தர் காலத்திலே (கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) மகேந்தரன், குலோதரன் எனும் இரு நாக அரசர்கள் நாகதீவிலிருந்து புத்தருடைய மணியாசனத்தைக்குறித்து வெம்போர் மலைந்தபோது கோடிக்கணக்கான நாகர்கள் இங்கிருந்ததாகவும் அந்நூல் காட்டுகின்றது. மணிமேகலை எனும் தமிழ்க் காவியத்திலும் இந்த விருத்தரந்தம் வருகின்றது.

தேவநாமப்பியத்திசன் எனும் சிங்கள அரசன் காலத்தில் (கி. மு. 307—367) புத்தர்களுடைய ஆராதனத்தாக்கு உரிய வெள்ளரசுக் கிளை யொன்றை அதராதபுத்தில் நாட்டும்பொருட்டு

வடஇந்தியாவிலுள்ள புத்தகயாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துச் சம்பு கோவளத் துறையில் (சம்பல்துறை, மாதகல் கரையிலுள்ளது) இறக்கியபோது அதை வழிபட்டோருள் நாகரும் இருந்தனரென மகாவமிசம் கூறுகின்றது. இகனால் கி. மு. நாலாம் நூற்றாண்டிலும் நாகர் யாழ்ப்பாணத்தில் புறம்பான ஒரு குலமாய் விளங்கினர் எனத் தோன்றும். அந்நாளில் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு பிராமணக் கிராமமும் இருந்ததாக அந்நூல் கூறும். பிராமணரே தேவர்கள் எனப்பட்டோர் ஆகலாம்.

இயக்கரும் நாகரும் பிற்காலம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து காலத்துக்குக் காலம் வந்து குடியேறியோருடன் கலந்து ஒற்றுமைப்பட்டுப்போயினர். இவர்களெல்லாம் பேசிய பாஷை மிகப் பழையகாலத்துத் தமிழே ஆயினும் விசயராசனும் அவனோடு வந்த எழுநூற்றுவர் தோழர்களும் இலங்கையரோடு கலந்து கொண்டபின் அது சிந்து மாற்றமடைந்து எலு என இந்நாளிற் சிங்களவர் கூறும் ஈழப் பாஷையாயிற்று. இப்புதுப் பர்ஷை ஈழத்தாருடைய பழைய பாஷையாகிய தமிழின் திரிபே என்றது எலு எனும் அதன் பெயராலும் விளக்கமாகும். சிங்களம் எனும் பெயரும் சிறீ + ஈழம் என்ற இரு சொற்களால் இயன்றது என்பர் ஆன்றோர். சிறீ + ரங்கம், சீ - ரங்கம் என வந்ததுபோல, சிறீ + ஈழம், சீ - ஈழம், சீ - எனம், சிகளம், சிங்களம் எனத் திரிந்தது என்பர். சீ - ஈழம் எனும் பெயர்தான் மருவி அரபிப் பாஷையில் சீழன் தீவு செறண்டிப் எனவும், ஐரோப்பிய பாஷைகளிள் செயிலங், சிலோன் எனவும் வந்தது என்று தோற்றுகிறது.

ஆப்பால் முன்கூறிய தேவநாற்பியத்திசன் காலத்தில் இலங்கை முழுவதிலும் புத்தசமயம் பரவத்தொடங்கவே, வட இந்தியாவிலிருந்து புத்தமத பேரதகர்கள் தங்கள் பாலி பாஷையையும் சிறுபான்மை சம்ஸ்கிருதச் சொற்களையும் கொண்டுவந்து எலு என மருவி நின்ற தமிழோடு கலந்ததினால் சொற்றொகுதியளவில் பெரும்பான்மை பாஷையைக் கொண்ட பிற்காலத்துச் சிங்களப் பாஷை தோற்றுவதாயிற்று, ஒரு மொழியின் இனத்தை வரை

யதுப்பதற்கு ஐயந்திரிபற்ற அந்நூற்பாய் உள்ள, வசனக் கட்டளவிலே, அது என்றும் தமிழாகவே இராமற் போகவில்லை. உற்றுநோக்குங்கால், சிங்களம் அடிப்படையிற் தமிழாயிருப்பது பேரலவே, சிங்களவரும் அடிப்படையிற் தமிழரேயன்றி வேறொரு சாதிபாரல்லர் என்பது புலப்படும். இலங்கையைக் கைப்பற்றிய விசயனோடு கூடிய எழுநூற்றுவரும் அவ்விசயனும் பெண்கொண்டதும் தமிழ்நாட்டிலே, அவர்கள் கலந்துகொண்டதும் தமிழரோடேயாம். அன்றோர் வட இந்தியாவிலும் ஆதித்தமிழரோடு கலப்புண்ட ஒரு சாதியாரே என்றது பல்லோர் மதம். அவர்களைத் தமிழரில் முழுதும் வேறானவர்கள் எனத்தான் வைத்துக் கொள்ளினும், அவர்களது வேற்றிரத்தமாகிய சில துளிகள் இலங்கையின் பழந்தமிழ்ப் பெருவெள்ளத்தில் என்னாகும்? ஆதலால் சிங்களம் எனும் வேற்றுமொழி மட்டும் தென்னிலங்கையரை வேற்றுச்சாதிபார் போலக் காட்டுகின்றது என்க. பூர்வகாலத்துத் தமிழர் சிங்களராக மாறியதுபோல, இன்றைக்கும் சிலாபந்தொட்டு மக்கோனா ஈராக, ஒரு காலத்துத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய தமிழர் நாளடைவில் சிங்களவராகிக்கொண்டு வருதல் கண்கூடு.

புத்த சமயம் நம் தீவிற்பரந்தரின் வட இலங்கைக் குடியகளும் சிங்களவராகிவிட்டனர். அதாவது புத்திராய் உண்டான சிங்கள மொழியையும் புத்த சமயத்தையும் மேற்கொண்டோர் ஆயினர். இதற்கு ஒரு திறம்பாத அத்தாட்சி உண்டு. அது யாதெனில், யாழ்ப்பாணநாடு முழுவதிலும் உள்ள பழைய இடப்பெயர்களுல்லாம் சிங்களமாய் இருத்தலும், ஒருநாள் இந்நாடு எங்கும் புத்த ஆலயங்களும் தாபனங்களும் விளங்கினமையுமாம். முக்கியமான சில சிங்கள ஊர்ப் பெயர்களைக் கொண்டு மாத்திரம் நியாயம் முடித்துப் பொருந்தாது. ஏனெனில் அப்பெயர்கள் ஒரோர் காலத்தில் வந்து தங்கிப்போன தென்னாட்டுச் சிங்களரால் வந்தனவாகலாம். ஆயின், சிறு குறிச்சிகள், காணிகள், மேடுகள், குளங்கள், வயல்கள், தோட்டங்கள் ஆகியன எல்லாவற்றிற்கும் நமது நாட்டிலே சிங்களப் பெயர்களே தொன்று தொட்டு இருப்பதினால், அப்பெயர்களை நிலத்தரசர்களாய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து நிலத்தின் தன்மையை நன்கு அறிந்தவர்கள் தாமே இட்டிருக்கவேண்டும். வத்தை, புலோ, (கும்புற) கம்புரை, தனை

(தெனிய), கொடை, குடை, ஆலை (அல), வலை (வல) முதலிய கடைகலை கொண்ட காணிப்பெயர்களும், புரம் (வேரம்), சிட்டி, பாய், தொட்ட, காமம் (கமுவ) முதலிய ஈறுகொண்ட குறிச்சிப் பெயர்களும் பழந்தமிழர் அப்படியே யிருந்த காலத்திலும் சிங்கள வராய் மாறியிருந்தகாலத்திலும் இடப்பீடவைகளே. இவற்றுட்பல பழந்தமிழ் உருவங்களும், சில சிங்கள உருவங்களுமாய் என்றைகக் குறித்துக்கொள்க. அக்காலத்தில் புத்த ஆலயங்களும் பல யாழ்ப்பாணத்தில் விளங்கின. முக்கியமாய், வெள்ளரசு வந்திறங்கிய இடமாகிய சம்புகோவளத்திற்கு அணிமையிலும், ஆதி இராசதானிகளுள் ஒன்றாக மதிக்கப்படும் கதிரு கோட (கந்தரோடை) அல்லது கதிரைமலைப் பக்கங்களிலும் புத்த விகாரைகள், ஆராமங்கள் இருந்தன. இன்றைக்கும் புத்தகோவிலடி, புத்தசலட்டி, வேரச்காடு, வேரக்கை, வேரவிளான், வேரம் (வெஹற), சுட்டிபுரம் (சிட்டிவேரம்), வல்லிபுரம் (வலிவேரம்), தொல்புரம் (துளவேரம்), சுளிபுரம் (சுளுவேரம்) என்ற பெயருள்ள இடங்கள் பண்டைநாளின் புத்த ஆலயங்களை ஞாபகப்படுத்துகின்றன. பூர்வகாலத்துப் புத்தசிலைகளும் ஆங்காங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. புத்தருடைய திரு அரசுகள் நின்ற பிரதேசங்கள் இன்றைக்கும் போசிட்டி, போயிட்டி கோதி மளுவ (போதி மளுவ) ஆகிய இடப்பெயர்களில் நிலவுகின்றன. புத்தசங்கப் பெயர் சங்கத்தானை, சங்கானை, சங்கத்தார் வயல் ஆகிய இடங்களில் நினைவூட்டப்படுகின்றது. (யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், பக். 29-36) பழந்தமிழும் சிங்களமுமான இடப்பெயர்களை இட்டவர்களும் பெளத்த சமய வழிபாட்டைப் பயின்றவர்களுமான நமது நாட்டு முன்னோர் ஈழத்துப் பழங்குடிகளான தமிழரே என்பதில் எட்டுணையும் மயக்கமில்லை. தமிழர் தமது பழைய மொழி சிங்களமாகத் திரிந்ததொன்று தாமும் சிங்களவராகி, பெளத்த மதத்தையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பது மலையிலக்கு.

யாழ்ப்பாணத்தின் பழைய இடப்பெயர்களது உண்மை உற்பத்தியை உணராத நூலாசிரியர் சில்லோர் அவற்றை விளக்கும் பொருட்டு நூதனமான கதைகளைக் கட்டிவைத்துப் போயினார். உதாரணமாக: நாரந்தனை எனும் பெயர் சிங்கள நாரங் தெனிய (தோடந்தோட்டம்) என்றதையும், அவ்வூர்ப்பெயர் இன்றைக்கும் சிங்கள நாட்டில் இருப்பதையும் நோக்காமல், ஒரு யாழ்ப்பாணச்

சரித்திர ஆசிரியர், நாராயணன் எனும் படைத்தலைவனின் தானே நின்றவிடமே நாரர்தனை எனப்பட்டது என்று எழுதினார். இவ்வாறே மாதொட்ட (பெருந்துறை) எனும் சிங்களத்தை மாசோட்டம் எனப் பொருள்படுத்திக் கதைகட்டுவர் சிலர். ஊராத்தொட்ட (பன்றித்துறை) என்ற ஊராத்துறையை ஊர்காவற்றுறை என வைத்து மயங்குவர் சிலர். பழைய நூலாசிரியர் ஒருவர் மாவிட்டபுரம் எனக் குதிரையோ குதிரைமுகமோ விட்ட ஒரு கதையோடு மருவ வைத்த ஊர்ப்பெயரும் மாவட்டவேர (பெரிய ஆலடி விகாரை) என்ற சிங்களமே என்பர் நல்லாராய்ச்சியாளர். மாவத்தை, வட்டக்கலட்டி, வேரம் என்ற இவை யெல்லாம் சிங்களத்திலிருந்து மருவியவந்து இன்றைக்கும் நம் குடாநாட்டில் வழங்குகின்ற வேறு இடப்பெயர்களே என்பது நோக்கத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரை ஒட்டிய யாழ்ப்பாடி கதையும் இவற்றை ஒத்ததே என்பது அறிஞர் துணிபு, நமது குடாநாடு பண்டைக்காலம் தொட்டு நிரம்பக் குடியேறி அதன் ஒவ்வொரு துண்டு நிலமும் பழந்தமிழருவங் கலந்த சிங்களப் பெயர்கள் பெற்று விளங்கியிருப்ப, அது மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவனான ஒரு கண்டி யரசனின் நாட்களிலேயும் சனசஞ்சாரமற்ற மணந்தீடராய்க் கிடந்தது என்றும், அவ்வரசன் அவ்வெறுந் திடலை அந்தகக்கவி வீரராகவன் எனும் ஒரு “யாழ்ப்பாடி”க்குப் பரிசிலாக வழங்க அவனே தென்னிந்தியாவிலிருந்து அதைக் குடியேற்றினான் என்றும் காட்டுவது ஒரு கட்டுக்கதையேயாம். அந்தகக் கவிவீரராகவ முதலியார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததும் நல்லூர்க் கடைசியரசர் களுள் ஒருவனான பரரசேகரனை (16-ம் நூற்றாண்டில்)ப் பாடிப் பரிசில் பெற்றதும் உண்மைச் செய்திகள். “அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் பரிசில் பெற்ற கதை யாழ்ப்பாண மெங்கும் பரவிப் பிரபலமான காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணம் என்னும் சொல்லுக்கும் யாழ்ப்பாணம் என்னும் இடப் பெயருக்கும் உள்ள தொடர்பை உற்றுநோக்கின நாவலர் யாரோ, காலவரையைச் சற்றுமுனராகு, தான் நாமந் தந்தவர் மேற்படி அந்தகரே என்று அறமாணித்து அவரைப்பற்றிய விகற்பமான கதையைக் கோத்துவிட்டனர்போலும்” (இடப்பெயர் வரலாறு பக். 127).

—(தொடரும்)

கடைச்சங்க காலத்தைப்பற்றிய ஒரு குறிப்பு

ஸ்ரீ மா. பீதாம்பரம் அவர்கள்

இக்காலத்து வெளிவந்துள்ள தமிழ் வரலாற்று நூல்கள் பல. அவற்றுள் சங்க நூற்றுறைபேரய நல்விசைப் புலவர் எழுதிய நூல்கள் யாவும் முச்சங்க வரலாற்றின் உண்மையினை விளக்கிச் செல்கின்றன. முச்சங்க வரலாறு, களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் கண், தலைச்சங்கம் “நாலாயிரத்து நானூற்று நார்பதிற்றியாண்டு” நிலவியதெனவும், இடைச்சங்கம் “மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு” விளங்கிய தெனவும், கடைச்சங்கம் “ஆயிரத்தெழுநூற்றைம்பதிற்றியாண்டு” இருந்ததெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“தலைச்சங்க காலம் மூன்று சோதி வட்டம் Sothic Cycle ($3 \times 1480 = 4440$), இடைச்சங்க காலம் இரண்டரைச் சோதி வட்டம் ($2\frac{1}{2} \times 1480 = 3700$), கடைச்சங்ககாலம் ஒன்றே காற் சோதிவட்டம் ($1\frac{1}{2} \times 1480 = 1850$)” என்று கூறுவார்பே ராகிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள்.

உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்திலே கடைச்சங்கம் ஒழிந்ததென்பது உரைநூன் முடிபு. கடைச்சங்கம் ஒழிந்த காலம் “கிறீஸ்துவின் பிறப்பிற்கு அண்மையான காலத்திலே நிகழ்ந்ததென எண்ண இடமுண்டு” என்பர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள். கடைச்சங்கம் ஒழிந்தகாலம் கி.மு. 100ஆம் ஆண்டிற்கும் கி.பி. 100ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலம் என்பதுவே வரலாற்று நூல் வல்லார் துணிபு.

எனினும் ஒருசில ஆசிரியர் கடைச்சங்கம் ஒழிந்த காலம் மிகவும் பிற்பட்ட தென்பர். ‘முச்சங்கங்கள் இருந்தில்’ எனக் கூறத் துணிவோரும் உள்ள இக்காலத்து, சங்ககால எல்லை பிற்காலத்தெனக் கூறப்படுகல் புதுமை அன்று. முகிஞ்சதரோ எனப்

படும் முகிந்தோர் தரை (இறந்தோர் தரை) ஆராய்ச்சியின் பின்பு தமிழரின் பழமை பலர்க்கும் புலப்படுவதாயிற்று. பாடசாலைப் பிள்ளைகள் படிக்கும் 'இலங்கையின் பூர்வ சரித்திரம்' என்னும் நூலில் (இரண்டாம் பதிப்பு - 1937, பக்கம் 65) "கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிலே திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் என்னும் சிறந்த செய்யுள் நூலிலே....." எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. உக்கிரப்பெருவழுதி "பாடியனவாக மேற்காட்டிய இரண்டு பாடல்களும், திருவள்ளுவ மாலையில் ஒன்றுமாக மூன்று பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன" என்பர் நற்றிணை உரை ஆசிரியர் பின்னத்தூர் நாராயண சாமி ஐயர் அவர்கள். "இவன் (உக்கிரப்பெருவழுதி) முன்னிலையில் திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பட்டது; அக்குறளுக்கு இவன் கொடுத்த 'நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை' என்னும் வெண்பாவே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்; எட்டுத்தொகையுள் அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே" என்பர் டக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள். இவற்றால், திருவள்ளுவரும் உக்கிரப் பெருவழுதியும் ஒரேகாலத்தவர் என்பது தெளிவு. 'இலங்கையின் பூர்வ சரித்திரம்' எழுதியவரின் முடிவு உண்மையாயின், உக்கிரப்பெருவழுதி காலம் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டென எண்ணவேண்டும். உக்கிரப்பெருவழுதி காலம் கிறிஸ்துவின் பிறப்புக்கு அண்மையானகாலம் என்பதற்கு சரித்திர ஆசிரியர் ஜே எம். சேனிவரத்தன் என்பவர் எழுதிய 'சிங்களர் சரிதை' என்னும் நூலில் ஒரு குறிப்பு உளது. அதனையே இக்கட்டுரையிற் காட்ட எண்ணினேன்.

கடைச்சங்கம் ஒழிந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த பஞ்சத்தைப்பற்றிய ஒரு செய்தி, 'சிங்களர் சரிதை' என்னும் இலங்கைச் சரித்திரத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ளது. அக் குறிப்பு, உக்கிரப்பெருவழுதி காலம் இதுவாகும் என அறிதற்குப் பயன்படுமோ வெனக் கருதி அதனைக் குறித்து ஒரு சில கூறப்புகுந்தேன்.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையின்கண், "அக்காலத்துப் பாண்டியநாடு பன்னீரியாண்டு வழ்கடஞ் சேன்றது. செல்லப் பசிகடுகுதலும், அரசன் கிட்டரை எல்லாம் கூவி, 'வய்மீன்; யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்

றது. நீயிர் போய் துமக்கறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயினனான்று என்னை உன்னி' வம்மின்' என்றுள். என அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுமலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின் அரசன் 'இனி நாடு நாடாயிற்று; ஆகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க' என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்தநிகாரமும் சொல்லநிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, 'பொருளநிகாரம் வல்லாரை எங்குத் தலைப்பட்டிலேம்' என்று வந்தார்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏறக்குறைய கி. மு. 78 ஆண்டளவில், அதாவது வலகம்பா எனப்படும் வத்தகாமினி அபயன் காலத்தில், இலங்கையில் மூன்று வருடப் பஞ்சம் உண்டாயதென்றும், அப்பஞ்சம் இந்தியாவிலே பன்னீரியாண்டுக்காலமாகத் துன்பம் விளைத்ததென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. († சிங்கள சரிதை - The Story of the Sinhalese Vol. II. J. M. Seneveratna F. R. H. S. பக்கம் 60.) சிங்களர் சரிதை கூறும் பஞ்சமும், உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்துப் பன்னிரண்டு வருடப் பஞ்சமும் ஒரு நிகழ்ச்சியே என ஊக்கக்கக் கிடக்கின்றது. கி. மு. 43-ம் ஆண்டு வரையில் வத்தகாமினி அரசனான யினான் என்பது தற்கால இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர் கண்ட முடிபு. இக் திருத்தக் குறிப்பின்படி இலங்கையிற் பஞ்சம் ஆரம்பித்த காலம் கி. மு. 16ஆம் ஆண்டுவரையிலாகும். இதனாலும் உக்கிரப்பெருவழுதி காலம் கி. மு. 100 ஆம் ஆண்டுக்கும் கி. பி. 100 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்டதென்பது வலியுறுக்கின்றது. வத்தகாமினி அபயனும் உக்கிரப்பெருவழுதியைப் போலவே நூல்கள் ஆக்குவித்தலினால் நூல்களைத் தொகுப்பிப்பதிலும் ஊக்கமுடையனாயிருந்தவன். இங்குக் கூறிய பஞ்சத்தைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்தல் சங்க கால வெள்ளையை உரையறுப்பதற்கு ஒரு பெருந்துணையாகும்.

† "In or about the year 78 B C., Lanka was visited by a famine—known as the *Beemuti-Saya*—which had its origin in India. It was fortunately not attended with serious consequences in Ceylon, though we are told it lasted three years; but in the neighbouring continent, when it lasted for twelve years it claimed a heavy death-toll apart from the indescribable suffering which it inflicted."

தமிழ் அகராதிகள்

ஸ்ரீ C. நடராசா அவர்கள், மட்டக்களப்பு

அகில உலகத்துச் சகல பாஷைகளிலும் சொல் வழக்கம் வாய்க்கப் பெற்ற மேன்மையும், திருவிளங்கும் புலிமகட்கொரு முகம்போன்ற புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்தில் வழங்கும் பாஷைகள் யாவும் தோன்றி யெழச் சாதகமாயிருந்த தொன்மையும், என்றும் கன்னித்தன்மை நீங்காத பான்மையும், தவத்திற்கதித்த அகத்தியனாராகிய செந்நாப்புலவர் நாவிலே சஞ்சரித்து வளர்ந்த தன்மையும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் புருடார்த்தங்கள் நான்கினையும் பயந்த முதன்மையும் பெற்று, சுவைதொறும் சலியா துனிமை தரும் பைந்தமிழில் அகராதிகள் பல உண்டு. அகராதிகள் எப்பாஷைக்கும் அத்தியாவசியமானவை. ஒரு பாஷையிலுள்ள சொற்களையும் அவற்றின் பொருளையும் அறுதியிட்டு அகரவரிசையாகக் கூறும் நூல் அகராதி யெனப்படும். அகராதியில்லாத பாஷை நியதியற்றது. பல அகராதிகள் வாய்க்கப்பெற்ற பாஷையும் நியமந்தப்பும். தமிழ் மொழியில் எழுந்த அகராதிகள் பல. பலவகராதிகள்மூலம் தமிழ்மொழிகளும் நியமந்தப்பின என்பதைக் “கலாநிதி” மூலம் காட்டுவதே எனது நோக்கமாகும். யான் என் சிற்றறிவின் ஆராய்ச்சியாற் பலவித அகராதிகளிலும் கண்ட பற்பல வித்தியாசமான சொற் தோற்றங்களையும், பொருள் வேறுபாடுகளையும், சொற்கள் இன்மையையும் பெரியார்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்து உண்மை விளங்கல் ஒன்றே கருதி எழுதுகின்றேன்.

தமிழ் மொழியில்மைந்து வழங்கும் சொற்களின் பொருளை அறிந்து கொள்வதற்குப் பயில்பெற்ற நூல்கள் நிகண்டுகள் எனப்படும். ஆதிதிவாகாரம், பிங்கலம், ஆசிரியம், சூடாமணி, நிவாகாரம், கயாகாரம் முதலிய நிகண்டுகள் தமிழை யறுதியிட முற்காலத்தில் உதவியாயிருந்தன. அப்பொழுதை மாண்வரால் இந்நிகண்டுகளிற் சிலவும் பலவுமாகப் பாராயணம் பண்ணப்பட்டன. இப்பொழுதை மாணவர் பாராயணம்பண்ணவேண்டப் படுகின்றிலர். புதிய முறைகள் என்னப்படுகின்ற தற்கால ஆங்கிலத் தமிழ் முறைகளில் இந்நிகண்டுகளுக்கிடமில்லை. இன்னும் இந்நிகண்டுகள் யாவும் பாக்களால் ஆக்கப்பட்டிருந்தமையால் அவையற்றைக் கற்றோரேயன்றி மற்றையோர் பயன்படுத்தாது விட்டனர். செவிக்கின்பம் பயக்கும் கவி பாடும் புலவர்க்கும், அரும்பொருளாயும் அறிஞர்க்கும் ஆன்ற துணையாயின.

தற்காலத்திற் பெரும்பாலார் சொற்பொருளை அறிவதற்கு அகராதியையே உபயோகிக்கின்றனர்.

ஐரோப்பிய அகராதியுறையினைத் தழுவி, தமிழுக்கும் முதன்முதலாக ஓரகராதியைத் தந்த பெருமை, அந்நியநாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்து, அந்நிய பாஷையைப் பயின்று பின் தமிழ்நாட்டில்வந்து தமிழினைக் கற்றுணர்ந்து “யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற மூதுரையின்படி பல நல நூல்களை ஆக்கியவரும், தபோதனரும், தத்துவசாஸ்திரியும், வித்துவ சிரோமணியுமாகிய வீரமா முனிவரென வழங்கப்படும் பெஸ்கி என்னும் இயற்பெயர் பெற்ற கத்தோலிக்க குரவருக்கே உரித்தாகும். இவரையற்றிய அகராதி சதுர்அகராதியாகும். இவ்வகராதி அளவிற் சிறியதாயினும் மற்றைய பல வகராதிகள் தோன்ற வழக்கு நிலத்து ஊன்றுகோலானமையின் அருமை மிக வாய்ந்ததென்பது மிகையாகாது. சதுரகராதியின் சரயலிற் “பேரகராதி” எழுந்தது. இவ்வகராதிகளில் இலக்கிய இலக்கணச் சொற்களும் பலவழக்குச் சொற்களும் காண்பதற்கில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இவ்வகராதிகளுக்குப் பின், யாழ்ப்பாணத்திலே குன்றுப்புதளும் மங்காப் பிரபலியமும் பெற்று விளங்கிய குமாரசுவாமி முதலியாரின் மைந்தரும், நியாயதூரந்தராகிய கௌரவ பாலசிங்கத்தின் தந்தையாரும், ஆங்கிலம் தமிழ் என்னுமிரு பாஷைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவருமாகிய கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்களால், தமிழ்பயிலும் மாணவர்க்கும் கற்றுத்தேறிய புலவர்க்கும் உற்ற உசாத்துணையாக, சரவணமுத்துப்புலவர், ஆறுமுகம்பிள்ளை, குமாரசுவாமிப்புலவர் உட்பட்ட பல புலவர்களின் துணையோடு வெளியிடப்பட்டுள்ள “தமிழ்ச் சொல் அகராதி” அச்சிடப்பட்டலாயிற்று. இதன் முற்பகுதி 1904ல் யாழ்ப்பாணத்திலே அச்சிடப்பட்டபின், முன்பின் இருபகுதியினையுஞ் சேர்த்து மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் வெளியிட்டுள்ளனர்.

இவ்வகராதிகளுக்கிடைமையிலும் பின்னுமாகப் பல தமிழ் - தமிழ், தமிழ் - தமிழ் - ஆங்கில அகராதிகள் தோன்றின. தமிழ்மொழி அகராதி (The Coronation Tamil Dictionary), உவின்சிலோவின் தமிழ் ஆங்கில அகராதி (Rev. Winslow's Comprehensive Tamil English Dictionary), சென்னைச் சர்வகலாசாலையாரின் தமிழ் அகராதி (Tamil Lexicon) என்னும் இவையே தற்போது அதிகமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. இவ்வகராதிகள் வெளிவந்தும் தமிழ் மொழியிலமைந்துள்ள சொற்கள் முற்றடைந்த பாடில்லை. சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி மொன்றினை முற்றுப்

படுத்த, நுண்மாண் நுழைபுலத்தொடு ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த வல்லுனராகிய நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் முயன்று முதன் மூன்று பாகங்களையும் அச்சிட்டுள்ளார். சுவாமியவர்களின் பதிப்பில் அதற்கு முன் வெளிவந்த எல்லா அகராதிகளின் சிறந்த சீரிய தன்மைகள் விளங்குவதுடன் புதிய முறையில், அதாவது சொற்பிறப்புத் தோன்றிய முறையிலும் தமிழுக்குப் பிறமொழிகளோடுள்ள ஒப்பியலைத் தெரிவிக்கும் முறையிலும், அது எழுதப் பட்டுண்டு, முற்றாக முடியாத அகராதியைப்பற்றி எழுதுவதற்கில்லை. மற்றைய அகராதிகளிற் கண்ட சொற்றிரிபு, பொருட்டிரிபுகளைக் கூறி இனிமேல் வெளிவரும் அகராதிகள் எவ்வாறுரைக்கப்போகின்றன வென்பதையும் பார்ப்போமாக.

அநேகம் சொற்களும் பொருள்களும் துிர்த்து வேறுவகையாகக் காணப்படுவதைப் பின்வரும் தலைப்புகளிற் கூறுவாம்.

I சொற்றிரிபுகள்

சொற்றிரிபுகளைக் கூறுமிடத்து நகர வர்க்கத்திற் கண்ட வட சொற்கள் தற்காலத்தில் நகர, நகரவர்க்க மிரண்டிலும் மாறிமாறி எழுதப்படுகின்றன என்பதை முதற்கண் எடுத்துக்கூறி இவ்வழக்கத்தில் எது சிறந்தது, எது சரியென்பதை அறிதல் வேண்டும். இதனை யார் விளக்குவார்? அநந்தம் என்பது அனந்தமாயிற்று. அநகன் (பாவமில்லாதவன்) என்பது அனகன் ஆயிற்று. அதுசிதம், அநாதி என்பனவும் முறையே அனுசிதம், அனாதி ஆயின. இப்படி மாற்றமடைய இலக்கணம் இடந்தருகின்றிலது.

“ நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்கவரு நகரஞ்
சார்ந்த துடலாசிற் மன்னுடல்போம்—சார்ந்ததுதா
னுவியேற் மன்னாவி முன்னாகும். ”

என்பது நேமிநாதத்து வருஞ் சூத்திரமாகும். இச்சூத்திரத்தின் மெய்ப்பொருளைத் “தமிழ் அகராதி” (T. Lexicon) செய்த சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் கவனீடாது விட்டதையிட்டு வருத்தமடைகின்றோம். நகரம் ஒரு சொல்லின் இடையில் வர ஏதேனும் இலக்கண அமைதியுண்டா? அநந்தம் எப்படி ஆநந்தம் ஆகும்?

இப்படி எழுத்து மாற்றமடைந்த வேறு பல சொற்களை என் ஆராய்ச்சியிற் கண்டபடி தருவாம்.

கடா என்பது கடாய், கிடாய் கிடாவாயிற்று. கடா என்பதே சரியென்பதைப் பிங்கலந்தை, சூடாமணி என்னுமிரண்டு கிகண்டுகனாலரிய

லாம். கிடாய் என்பதும் உரையில் வந்துண்டு (மலைபடுகடாம் 414ம் வரி உரை). கடாவென்பதே சரியென்றும் மற்றையவை பிழையென்றும் யாழ்ப்பாணச்சங்கத்தார் (1912ல் 13ல்) வெளியீட்டுள்ளார். இதுபோல் “தொடை” என்பதும் துடையாயிற்று. புலன்களுக்கு விடயமாகாமை யென்னும் பொருள் தரும் அகோசரம் என்னுஞ் சொல் அகாசரம் ஆயிற்று. தமிழ் அகராதி (T. Lexicon)யில் ஒருவகையுமில்லை. சூதசங்கிதையில் இச்சொல் உபயோகிக்கப்பட்டுண்டு.

காற்றடிப்பட்டம் வண்டிபோட்டால் அதனை நீக்கி நல்லாய் ஏறிச் செல்லுமாறு தொடுக்கும் ஒலைச் சுருளை யாழ்ப்பாணத்தில் “செந்திருக்கம்” என்பர். இது ஓர் தெலுங்குச் சொல்லாம். எப்படியெனினும் இதன் சரியான எழுத்தென்ன? செந்திரிக்கம், செந்திருக்கம், செந்துருக்கம் என்னும் இவற்றில் எதுசரி? அருணம் அரிணம் என்னும் இவற்றில் எது சரி? பிங்கலந்தையில் அருணம் என்றும் சூடாமணியில் அரிணம் என்றும் உண்டு. இப்படியே பல எழுத்திடைஞ்சல்கள் பல அகராதிகள் தோன்றியமையால் தமிழில் ஏற்பட்டுவிட்டன.

II சொற்பொய்யுட்டியு

ஒரு சொல்லுக்குப் பலவிதமான, அதுவும் இல்லாத பொல்லாத, கருத்துக்கள் அகராதிகளில் நாம் பார்க்கின்றோம். உண்மையான அர்த்தங்கள் எவை எவையென அந்தலே எமக்கு வேண்டியது. உபயோகம், பாவிப்பு என்னுமிரண்டையும் ஒரே அர்த்தம்பெற சில அகராதி ஆசிரியர்கள் வைத்துள்ளார்கள். கதிராவேற்பிள்ளை யகராதியில் வித்தியாசம் காட்டப்பட்டுண்டு. காலஞ்சென்ற பண்டிதர் மகாலிங்கசுவத்தின் கருத்தும் கதிராவேற்பிள்ளையுடன் ஒத்துப்போகின்றது. ஆனால் எது சரியென்பதே துணியப்படவேண்டும்.

“பதச்சேதம்” என்னுஞ் சொல் இலக்கிய வழக்கில் உண்டு. ஆனால் உண்மைப் பொருள் கூறுவாரில்லை. ஒவ்வொரு அகராதியாய் ஆராய்வாம்.

தமிழ்மொழியகராதி (The Coronation Dictionary)

பதச்சேதம் பண்ணுதல் — பதமுடித்தல்.

பதமுடித்தல்: பகுதி, வீகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, வீகாரமென்னுமாறையுங்கொண்டு மொழிகளைப் பிரித்துக் காண்டல்.

பதம்பிரித்தல். சொற்பிரிப்புச் செய்தல்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (கதிரைவேற்பிள்ளை)

பதச்சேதம்: பதத்தைப் பிரித்தல். (வழக்கு)

தமிழ் அகராதி (T. Lexicon)

பதச்சேதம்: சொற்றொடரைத் தனித் தனிச் சொல்லாகப் பிரிக்கை W.

சீர்: சீரைப் பதச்சேதம் என்றும் பகர்வர் (யாப். வி. 22ம் பக்கம்)

பதமுடித்தல்: பகுபத உறுப்புக் கூறுதல். W.

சொற்பொருள் விளக்கம்: (ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி)

பதச்சேதம்: செய்யுள்முதலியவற்றிலுள்ள சொற்களைத் தனித் தனி பிரித்தல்.

இன்னும் இப்பதச்சேதம் என்னுஞ் சொல் நன்னூலில் (காண்டிகை உரை—ஆறுமுகநாவலர் + குமாரசுவாமிப்புலவர்) பதம் பதமாகப் பிரித்தல் என்னும் பொருளில் கையாளப் பட்டுண்டு (பொதுப்பாயிரம் 21ம் சூத்திரம்). இனிச் சொல்லொடு பொருளாய்த் தொடரிலக்கணத்தை நோக்குமிடத்து இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாய் நின்று பதத்தைச் சேதித்தல் என விரிந்து பதத்தை அதன் உறுப்பு உறுப்பாகச் சேதனம் பண்ணுதல் என்னும் கருத்தைத் தருகின்றது. இதனைப் பண்டிதர்கள் உய்த்துணர வைப்பாரா?

சபையிற் சேர்ந்தவர்களைக் குறிக்கும் “அங்கத்தவர்” என்ற சொல்லைப் பார்ப்போம். இச் சொல் சில அகராதிகளில் மாத்திரமூண்டு. மேதாவியும் வரகவியுமாகிய சுப்பிரமணியபாரதியார் “மெம்பர்” (Member) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குத் தமிழ்ப்பதம் தேடுவதில் அரைமணி நேரம் செலவு செய்தும் காணமுடியவில்லையே யெனப் பரிதாபித்ததாக அவரின் சார்பால் எழுந்த மூன்றாவது பாகம் (பாரதி நூல்கள் 3-ம் பாகம்) கூறுகின்றது. மெம்பர் என்றதற்கு அங்கத்தவர், உறுப்பாளி என்பன சரிசொற்களன்று எனவும், சபிகர் என்பதே சரியென்றும் அது சாதாரண மக்கள் வழக்கு அன்று எனவும், சரியான சாதாரண பதத்தைப் பண்டிதர்கள் கண்டு பிடித்துத்தர முடியாமோவெனவும் பரிதாபிக்கின்றார். சபிகர் என்பதற்கு சபையோர் என்று தமிழ் அகராதி (Lexicon) கூறுகின்றது. தமிழ்ச் சொல் அகராதி (கதிரைவேற்பிள்ளை) “நீதிக்காரனுடனிருந்து வழக்காளிகளின் நியாயத்தை அறிகிறதற்காக நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர் (மனு 222) என்று கூறுகின்றது. எல்லாம் மயக்கமாகவே இருக்கின்றது.

மேலும் எழுத்துமாற்றங்களோடு அல்லது பொருள்மாற்றங்களோடு வரும் சில சொற்களைப்பற்றி சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்கள் "செந்தமிழ்" என்ற பத்திரிகையில் 1902ம் ஆண்டில் எழுதியுள்ளார். அவை நீக்கிப்பாடினிலை, கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்களின் தமிழ்ச்சொல்லகராதி யில் "ஆரி" என்ற சொல்லிற்கு ஒரு துறொடு நான்கு (104) பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தெழுந்த தமிழ் அகராதி (Lexicon) யில் அத்தனை பொருளே காணப்படவில்லை, ஏன்? பொருளொடு மாத்திரம் நில்லாது பொருட்பிரயோகமும் காட்டியது அன்னவரின் துண்மாண் துறை புலத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகவன்றே விளங்குகின்றது.

III சொற்களின் இன்மையும் உண்மையும்.

சில அகராதிகளின் சில சொற்களில்லை, இல்லாத அச் சொற்கள் வேறு அகராதிகளிலுண்டு. "அகோசரம்" என்ற சொல் தமிழ் அகராதி (Lexicon) யில் இல்லை. "ஆயிதானிகம்," என்ற சொல் குமாரசுவாமிப் புலவரால் அவரது தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரத்தில் பன்முறை கையாளப்பட்டுண்டு, அச்சொல்லைக் கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்களின் அகராதியில் மாத்திரம் காண இடமுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில், சிறுபிள்ளைகளுக்கிடும் காப்புகளின் இரு அந்தத்தையும் பிணைக்கும் பகுதியைக் "காவடி" என்பர். இது எப்பாலைச் சொல்லென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தமிழ்ச் சொற்களின் சாயல் தழுவினே இருக்கின்றது. எப்படியெனினும் கீழ்க்கிலிருக்கும் இச்சொல் இப்பொருளில் ஒரு அகராதியிலும் இல்லாமல் இருப்பதற்கு நியாயம் ஏதே?

சுற்றில் அகராதி என்ற வரிசையில் தோன்றியிருக்கும் கலைச்சொல் அகராதியைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லாமல் விடுவதற்கில்லை. திருத்திய முறையில் வெளிவந்ததாகக் கருதுவதற்கு இடமில்லை. நான்கு ஆண்டுகளாக கடைபெற்ற முயற்சியின் பலனாகத் தோன்றியதெனினும் திருத்தத்திற்கு இடமுண்டு. கலைச் சொற்களை ஆக்குவதற்காகப் பல கழகங்கள் உழைத்தன. உழைத்த கழகங்கள் ஒருபோதும் ஒன்றுசேர்ந்து உழைத்ததாகத் தெரியவில்லை. பல ஆங்கிலச் சொற்கள் பல பகுதிகளிலும் வந்துள்ளன. பல பகுதிகளிலும் பலவிதமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல சொற்கள் கிராமியச் சொற்களாகத் தோன்றுகின்றன.

ஆக்கல் அரிது அழித்தல் எளிது. செய்தல் அரிது; குறை கூறல் சலபம். எனதறிவை விரிப்பான் வேண்டிச் சில பல ஆட்சேபனைகளை எழுப்பியுள்ளேன். ஆட்சேபனைகள் நியாயமானவையெனில் அறிவுடையோர் குறைகளை நீக்கவும், நியாயமற்றவையெனில் ஆதாரங்களுடன் என்னைக் கண்டிக்கவும் முன்வருமாறு வேண்டி முடிக்கிறேன்.

“அகோர சமாச்சாரம்”

(ஒரு சிறு கதை)

பண்டிதர் ஸ்ரீ செ. நடராசா அவர்கள்

தந்திக்காரன்: (வீட்டு வாசலில் நின்று) ஐயா! ஐயா! அவசரம் வா வேணும்! அவசரம்!

இராமாநந்தம்: அது யார் அங்கே? என்ன சமாச்சாரம்?

தந்தி: ஐயா! அகோர சமாச்சாரம்! இந்தாருங்கோ,

இராமா; நல்லது வந்துவிடுகிறேன், கையிலே வேலையாயிருந்தாலும்—

தந்தி: இதைப் பிடியுங்கள், இந்தத் துண்டில் கையெழுத்தை வையுங்கள்.

இராமா; அகோர சமாச்சாரம் என்றாயே; ஏதோ தெரியாமலா சொன் னாய்; அறிந்ததைச் சொல்லு.

தந்தி: ஐயா, கந்தேதார்த் தலைவர் அவசரமாய் வரும்படி கட்டளை; என்னை நிற்க முடியாது; சொல்லவும் முடியாது; கையெழுத் தை வையுங்கள்.

இராமாநந்தம் கையெழுத்தை எழுதிவிட்டுத் தந்தியை வாங்கி விரித் தார். தந்திக்காரன் ஒற்றைச்சவட்டு வண்டியில் ஒன்றும்பேசாது ஓடிவிட் டான். இராமாநந்தம் உள்ளும் புறம்புமாகத் தந்திக் கடதாசியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தார்; தலை கிறுகிறுத்தது; ஒன்றும் விளக்கவில்லை, தமக்கறிமுகமாயுள்ள சுப்பிரமணியம் வீட்டுக்கு ஓடிப்போனார், வழியுந் தெரியவில்லை. “தம்பீ! சுப்பிரமணியம்! இதைத் தயவு செய்து வாசித்துச் சொல்லும்” என்றார்.

சுப்பிரமணியம் “சிதம்பரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது” என்றார். “அப்புறம் .....” என்றார் இராமாநந்தம். சுப்பிரமணியம் “வருத் தம் கடுமை என்று இருக்கிறது; சத்தியமூர்த்தி என்பவருடைய கை யெழுத்தில்” என்றார், “ஓ! ஓ! எங்கள் அண்ணருக்கா?” “ஆமாம், உங்கள் அண்ணர் சத்தியமூர்த்திதானே; அவசரம் வரும்படியும் எழுதி யிருக்கிறது”. “யார் என்னையா?” “ஆமாம்! வேறு யாரை?” என முடித்தார் சுப்பிரமணியம்.

இராமாநந்தம் தலையிலே கையை வைத்துக்கொண்டு மிக்க கவலையோடு வீட்டுக்கு வந்தார்; உள்ளே போனார்; கதவுகளைல்லாம் திறபட்டுக் கிடந் தன. ஐயோ! இது என்ன மோசம்! என்று சொல்லிக்கொண்டு சேமப்

பெட்டி வைத்திருந்த அறைக்குள் சரேலென்று போனார்; பெட்டி திறப்பட்டுக் கிடந்தது கண்டார்; பெட்டிக்குள் சாமான் எல்லாம் திருடப்பட்டதையும் கண்டார். உடனே 'ஆ' என்று கத்தினார்; திருடன்! திருடன்!! என்று சத்தம் இட்டார். ஒருவரும் வந்தாரில்லை, அயலில் அண்மையாக வீடுகளில்லாதபடியால், சிறிது நேரஞ் சென்றபின் சிலர் வந்து கூடினர்; இராமாநந்தத்தைத் தேற்றினர். இராமாநந்தம் எடந்த நிகழ்ச்சியைச் சொன்னார், அவர்கள் உடனே தந்திக்காரனில்தான் சந்தேகம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அவனைச் சும்மாவிடக்கூடாது என்று அதற்கான நடைமுறைகளைக் கையாண்டனர். அவசரம்! அவசரம்! என்று சொல்லிப்போன தந்திக்காரன் பொலீசாராற் பிடித்து அடைக்கப்பட்டான்.

இராமாநந்தம், தந்தி இது உண்மைத்தந்தியா? பொய்த் தந்தியா? என்ற வினாக்களுக்கு உண்மையான விடையைத் தன் பக்கத்தாராலறிய முடியாது திகைத்தார். இரண்டு நாட்களால் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர் எல்லோரும். இராமாநந்தம் சிதம்பரம் போகப் புறப்பட்டார்.

இராமாநந்தம், அருமை அண்ணைப்பற்றிய கவலை மனதிற்குத் தோன்று தலினாலே தனக்கு ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான பொருள் களவு போனதை நினைவாது விட்டார். அவசரம் அவசரமாகப் பயணத்துக்கு மூட்டை கட்டிவிட்டார். அவரது கிராமத்தில் புகையிரத்தானத்துக்குப் போவ தற்கான வண்டி முதலிய வசதிகள் குறைவாயிருந்தன. இருந்தும் நாட்டான் மாடுகள் சூட்டிய வண்டி வாடகைக்கில்லாமல் நட்பு முறையில் ஒழுங்கு செய்யப்படலாம், ஆனால் இராமாநந்தத்துக்குத் தனிமையாய் வாழ் வதிலும் தனியே நடப்பதிலும் பிரியம். அதனால் அவர் பயண மூட்டையைத் தலையில் வைத்தார்; கையில் வழக்கமான பிரம்பை எடுத்தார்; மடியில் ஏதோ போட்டு நிறைத்தார்; புகையிரத்தானத்தை நோக்கி நடந்தார்; நடக்கும்பொழுது மெல்ல மூட்டையைத் தாங்கிய கை மடியில் தாவி எடுத்து அவரது வாய்க்குள் போட்டுக்கொள்ளும்; வாய் மெல்ல மெல்ல அசைந்து அவருக்கு இன்பத்தை ஊட்டினது. இந்த இன்பத்தால் களை தெரியாது ஆறரை மைலையும் கடந்து சென்றார்.

புகைரத்தானத்தில் நின்றோர்சிலர் இவரது உயர்ந்த தோற்றத்தையும், கவலையோடு கூடிய முகத்தையும், முழங்கால்வரை உள்ள வேட்டி உடுப்பையும், மற்றவர்களைக் கவனியாத போக்கையும் பார்த்துப் பார்த்து ஒருவரை ஒருவர் தம்முள் நோக்கினர்.

புகைவண்டி வருவதற்கு அரைமணித்தியால நேரம் வரையில் இருந்தது. இராமாநந்தம் இளைப்பாறும்பொருட்டு ஒரு மரத்தடியில் மூட்டையை வைத்துவிட்டு கல்ல மணலாயிருக்கக் கண்டு தமது மேனியில் போட்டிருந்த துண்டை விரித்துப் படுத்துவிட்டார் நீட்டி நிமிர்ந்து.

சில நிமிஷங்களால் மணி அடிக்கப்பட்டது. இராமாநந்தம் எழுந்தார். பக்கத்தில் நின்ற வாலிபனை 'உதென்ன மணி?' என்று கேட்டார். வாலிபன் இவரது தன்மையைப் பார்த்துவிட்டு 'பூசைமணி' என்றான். இராமாநந்தம் பூசை மணி எதற்காக என்றார். வாலிபன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவரும் பழையபடி படுத்துக்கொண்டார்.

முன்னொருகால் சில வருடங்களுக்குமுன் தமயனாரைப் பிரயாணம் அனுப்பும்பொருட்டு இராமாநந்தம் புகையிரதஸ்தானத்துக்கு வந்ததுண்டு. தமயன் புகைவண்டியில் கால்வைத்து ஏறினதுபோல் ஏறுவேன் யானும் என்ற ஒரே எண்ணந்தான் அவரது மனத்தில். அதனால்தான் புகைவண்டி வரட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆறுதலாகப் படுத்திருந்தார். புகைவண்டியும் வந்தது. இராமாநந்தம் மூட்டையைத் தூக்கினார்; ஒடிப்போனார் வண்டிக்குக்கிட்ட.

புகைவண்டியில் அயலூர் செல்லவேண்டி ஏறுவதற்கென மீன்றவைத்தியர் பாஸ்கந்தரம் திடீரென இவரைக் கையில் பிடித்தார். இவரை வைத்தியரை ஏற இறங்கத் திகைப்போடு பார்த்தார்.

வைத்தியர் "தூரப்பிரயாணமா"?

இராமா: "இல்லை! எங்கள் அண்ணாவுக்குச் சுகமில்லை; சிதம்பரம் போகிறேன்."

வைத்தியர்: "டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டீர்களா?"

இராமா: "என்ன டிக்கட்?"

வைத்தியர்: "புகையிரதச் சீட்டுத்தான்"

இராமா: "அதென்ன சீட்டு?"

வைத்தியர் "சீட்டு உத்தரவுச்சீட்டப்பா! இங்கேவா" என்று சொல்லி அவரை இழுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சீட்டுடடுத்துக் கொடுத்தார் சிதம்பரத்துக்கு. வைத்தியர் இராமாநந்தத்தின் உலக அறிவு இன்னதென அறிந்திருந்தாராதலின் இவ்வுதவியைச் செய்தார்.

இருவரும் புகைரதத்தில் ஏறினர். புகைவண்டி புறப்பட்டுவிட்டது. வைத்தியருக்குற்ற நண்பர் ஒருவர் இந்தியாவுக்குப் போவதாகச் சொன்னார். வைத்தியர் இராமாநந்தத்தையும் சேர்த்து, கவனமாய்ப் போகும்படி கூறிவிட்டு அடுத்த தானத்தில் இறங்கி, போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போய்விட்டனர்.

இராமாநந்தத்துக்குத் தமயனாரின் நினைவுதான்; அதனால் தங்கள் சிறுவயதில் பாடசாலைப் பிள்ளைகளாயிருந்த பொழுது செய்த குறும்புகள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. தமயன் தன்னிடத்துச் சிலசமயம்

களில் காட்டிய அளவில்லாத பற்றை நினைத்தார்; ஒரு நாள் தன்னை யாரோ சில பிள்ளைகள் நெருங்கி அடிக்க முன்வந்ததும் தமயனார் ஓடி வந்து அவர்களை வேலித்தடி ஒன்றை முரித்துக் கலைத்ததுமாகிய சம்பவங்களே அவர் மனத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோற்றின. “அகேர சமாச்சாரம்” சொன்ன தந்தியையும் பற்றிய நினைவு இடையிடை தோன்றுகையில் அண்ணன் நிலை இப்பொழுது யாதோ என்று உன்னியவுடன் முகமூங்கு கறுத்து, இரத்தமூங்கு கொதித்துப் பெருமூச்சுடனே தன் செயலற்றும் இருந்தார். இவ்வாறே புகைவண்டியில் பிரயாணக்காலம் அவருக்குக் கழிந்தது.

சிதம்பரம் புகையிரதத்தானம் வந்தது. இராமாநந்தம் புகைவண்டியினின்றும் இறங்கினார். ஒரு சலனவண்டிக்காரன் விரைவாய் வந்து இராமாநந்தத்தைத் தலையில் மூட்டையைத் தரும்படியும் தன்னுடன் வண்டியிலேற வரும்படியும் கேட்டான்.

இராமா: அப்பா! என்னிடத்தில் காச தொகையாயில்லை, நீ கேட்டபடி வா.

சலனவண்: ஐயா! காச தேவையில்லை. என்னோடு வரலாம்.

இராமா: அது சரியல்ல, நீ போ.

சலனவண்: இல்லை ஐயா! இல்லை, வரத்தான்வேணும்; நான் உங்கன்ஆள்.

இராமா: (ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு) சரி, வருகிறேன்; என்னை அண்ணர் சத்தியமூர்த்தியுடைய வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்றுவிடுவீரா?

சலனவண்: அந்த ஐயாவும் இங்குத் தானே நம்மோடு வந்திருக்கிறார்.

இராமாநந்தம் “அப்படியா! வா போவோம்” என்று சொல்லி மூட்டையை அவன் கையிற் கொடுத்து முன்னாக விரைவாக நடந்துபோனார்.

ஒரு சிறிய கார் (Austin). அதன் பின் ஆசனத்தில் ஒரு மனிதர்; உயரிய தோற்றம்; நேராண பார்வை; ஓர் அளவுக்கு நீளுதலுடைய மூக்கு; ஏறு நெற்றி; தாள் தொடுத் தடக்கை; சுருண்டமயிர் தற்கால அமைப்பில்; தூய கதராடையில் அங்கி, வேட்டி, உத்தரீயம்; ஆரியப் பிராமணரின் கீறம்; இன்னுஞ் சொல்லுவதாலுல், நல்ல இராச லட்சணமுள்ள புருஷர்; இவர்கள் வருகையில் கண்ணாக இருந்தார்.

வண்டி செலுத்துவோன் முன்னாகச் சென்று மூட்டையைக் காருக்குள் வைத்தான். பின்னால் இராமாநந்தமுஞ் சென்று தனது தமயனாரை மிக்க சந்தேகத்தோடு உற்றுப் பார்த்தார். “இராமாநந்தம்! எப்படிச் சொல்க்கியம்?” என்றார் தனது சொந்தக் குரலில், சத்தியமூர்த்தி. அப்போதுதான் இராமாநந்தம் தனது தமயனாரைத் துணிந்து “அண்ணா!

வருத்தர் தங்களுக்குக் கடுமை என்று தந்தி கிடைத்ததே; என்ன விபரீதம்?" என்றார். தமயனார் சத்தியமூர்த்தி, "எல்லா வீபரமுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்போது காரில் ஏறு" என்றார். இராமாநந்தம் சலனவண்டியில் ஏறினார்; சலனவண்டியும் புறப்பட்டுவிட்டது.

சலனவண்டி புஷ்பவாசத்தின் (வீடு) முன்னால் நின்றது. சலனவண்டியின் சத்தத்தால் தங்களுடையதென்பதை அறிந்த கோகிலாம்பாளும் பிள்ளைகளும் கடைவாயிலேயே பார்த்துநின்றனர். பிள்ளைகளுக்குத் தங்கள் சிற்றப்பா வருகிறார் என்பது முன் தெரிந்ததால் அவரைப்பார்க்க ஆவலாய் நின்றனர். கோகிலாம்பாளாக்கும் இராமாநந்தத்தை முன் தெரியாதபடியால் பார்க்க ஆவலுள்ளவனாய் நின்றனர்.

சத்தியமூர்த்தியின் பின்னால் இராமாநந்தம் நடந்து வீட்டுவாசற்படியில் கால் வைத்தார். கோகிலம் இராமபிரானுடைய சொரூபமான பாதன் என்றே இராமாநந்தத்தைத் தன் கண்களாற் கொண்டாள்.

இராமாநந்தம் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்; 'அகோர சமாச்சாரம்' என்று அனுப்பிய தந்தியைப்பற்றித்தான் ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்தார்; தமயனாரோடு அதிகம் அளவனாலிக் கதையாத குணம் உடையவர். அதனால் இனியாவது தக்கிச் சமாசாரத்தைப் பற்றிய விபரத்தை அண்ணளிடம் அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் இருந்தும் பேச நா எழாதுவிட மௌனமாய் இருந்தார்.

சத்தியமூர்த்தி: ஏன் தம்பி! கிணற்றுப்பக்கமாய் இன்னும் போகவில்லை? நேரமும் ஆய்விட்டதே.

இராமா: அண்ணா! எதற்காக எனக்கு இப்படித் தந்தி சொல்லினீர்கள்?

சத்திய: உனக்கு அதனால் என்ன தீங்கு வந்துவிட்டது?

இராமா: இல்லை அண்ணா! என்னை எல்லாரும் பேயனாகப் பார்க்கிறார்கள் போல்.

சத்திய: அதுசரி, உனக்கு நான் இங்கே ஒருமுறையாவது வந்துபோகும் படி கடிதத்துக்குமேல் கடிதமாய் அனுப்பிவந்தேன்ல்லவா? நீ ஏன் அவற்றைச் சட்டைபண்ணவில்லை?

இராமா: எனக்கு இங்கு வந்துதான் என்ன அதிகமாய் வரப்போகிறது? என்னுடைய நடைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் நான் பிறந்த இடம் இனிமையாயிருக்கிறது. அதனால்தான் உங்கள் சொல்லைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

சத்திய: அதற்காகத்தான் நானும் இவ்வாறு ..... என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தார்.

கோகிலம் 'என் இன்னும் நேரம் ஆகவில்லையா? கிணற்றுப் பக்கம் போய்வந்துவிட்டீர்களா? அண்ணனும் தம்பியும் பின்னால் கதைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றான் சூயின் மொழியில், ஒரு கதவுப்பக்கமாக வந்து நின்று, உடனே இராமாநந்தம் கிணற்றுப்பக்கத்துக்கு ஸ்நாநம் செய்யப்போனார். கோகிலம்பாளுக்கு இராமாநந்தத்தின் எளிய வாழ்க்கையிலும் கீழ்ப்படிவான குணத்திலும் நல்லெண்ணம் உண்டாய்விட்டது.

தம்பியாருக்கு எங்காவது ஒரு பெண்ணைப்பார்த்து மணஞ்செய்து வைத்துவிட்டால் தனது குடும்பத்துக்குத் துணைகிடைத்ததாய்விடும் என்று சத்தியமூர்த்திக்கு எண்ணம் இருந்தது. கோகிலம்பாளுக்கும் அந்த எண்ணந்தான். இருவருக்கும் இராமாநந்தத்தில் குடும்ப வாழ்க்கைக்குரிய சிறப்புக்கள், சமூகவாழ்க்கையில் இருத்தல், நகரத்தாரோடு கலந்த உறவு ஆகியன குன்றக் கிடப்பதைக் கண்டதனாலே, மனத்தில் எவ்வகையான பெண்ணை மணம்பேசலாம் என்ற எண்ணம் ஒரே தன்மையாகத் தோன்றியது. இருவரும் அதுபவஞானம் உடையோராதலின், இராமாநந்தத்தில் குறைவாய்க் காணப்படுங் குணங்களைத் தனது நிறைவால் நிறைத்து நடத்துவதில் வல்லபம் படைத்த பெண்ணே தெரியப்பட வேண்டுமென்று துணிந்தனர்.

"சுற்றத்திற்கு அழகு சூழ்விருத்தல்" என ஆன்றோர் முதுமொழி கிடப்ப, சுற்றத்தாருள்ளேயே பெண்ணைத் தெரிதலும் நன்மையாமென்று மனத்துட் கொண்டனர்.

ஒருநாள் சாயந்தரம் நாலுமணியளவில் இருவருமாக ஆலோசித்தனர். கோகிலம்பாள் இறுதியில் தனது பெரியாய் மகள் சுந்தரம்பாளையே தக்காள் எனக் குறிப்பிட்டாள்.

இராமநாத முதலியார் பெரிய செல்வர்; நன்றாய்ப் படித்தவர்; சிறந்த அரசியல்வாதி; சத்தியமூர்த்தியுடன் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் முதலியவற்றில் தீவிரமாய் ஒத்துழைத்தவர். சுந்தரம்பாளையே அருமை மகளாய்க் கொண்டவர். சுந்தரம்பாளும் தகப்பனுடைய மனப்பான்மையை ஆதரித்துத் தீவிரமாய்க் காங்கிரஸ் சபைகளில் ஊக்கக்காட்டுபவள்; எளிய வாழ்க்கையும் உயரிய நோக்கும் உடையவள். சமூகவாழ்க்கையிலும் நகர சீவியத்திலுமே உற்பலித்தவள். நல்ல ரூபவதி; காமனையும் மயக்கும் கண்களுடையவள்.

சத்தியமூர்த்தியின் மனத்துக்கு கோகிலம் கூறியது பொருத்தமாய் விட்டது. ஆனால் இராமாநந்தத்தில் உள்ள சில குறைவுகளைத்தக்கவை எவ்வாறான பலனை விளைத்துவிடுமோ என்ற பயம் இருந்தது.

இராமாநந்தத்தைச் சத்தியமூர்த்தி தன்னைப்போல் உடையணியச் செய்து சில மாசங்களாகப் பல விடங்களுக்கும் கொண்டு செல்வார்;

ஆண்டாண்டுள்ள பெரியார்களையும், பெரிய ஸ்தாபனங்களையும் காட்டுவார். இராமாநந்தம் புறத்தே பார்ப்பவர்களுக்கு ஒருவகையில் குறைவு போல்தான் தோன்றுவார்; ஆனால் உண்மையில் அவரது விவேகத்தை சத்தியமூர்த்திக்கும் ஒப்பிட முடியாது மகா யோக்கியா; பழமையான பழக்கக்களில் பற்றுள்ளம் உடையவர்; எந்நேரமும் கடவுள் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார்; மௌனமாய் இருப்பதில் விருப்பமதிகம்; வசீகரமான இயற்கை உடலமைப்புள்ளவர்; என்றும் யனத்தில் சில சமயங்களில் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி இடையிடையே விசனமுடையவர்போலு மிருப்பார், பார்ப்போருக்குப் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல்.

சத்தியமூர்த்தியும் கோகிலாம்பாளும் இராமாநந்தத்தை மணம் பேசச் சம்மதங் கேட்டனர்.

சத்திய: தம்பீ! நீ என்ன சொல்கிறாய் இப்பொழுது; நாங்கள் மணம் பேசப் போவதற்கு.

இராமா: அண்ணா! அகோரசமாச்சாரம் என்று காட்டிய தந்தியைச் சொல்லி என்னை அழைத்தது இதற்காகத்தாலா?

சத்திய: ஆமாம்! தம்பி ஒருவன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறானே; நமக்கும் அவனால் ஒரு சுகமுயில்லை; என்னால் அவனுக்கும் ஒரு சுகமுயில்லையென்றால்.....

இராமா: கலியாணம் செய்துகொள்வதால் என்ன சுகம் கிடைக்கப் போகிறது?

சத்திய: சுகம் கிடைக்குமென்று துணிந்துதான் இப்படி எண்ணினேன்.

இராமா: எனக்குப் போதிய உழைப்பில்லை, இருந்த சேமமும் எல்லாம் தந்தியை நீங்கள் அகோரமாய்ச் சொல்லியதால் கள்வர் அபகரித்து விட்டனர். அதனால் கையிலும் பொருளில்லை, பெண்முகமே எனக்கு வேண்டாம் என்று இருந்த எனக்கு வன் இந்தத் தொல்லை?

கோகிலம்: பெண்முகம் தங்களுக்கு அருவருப்பா? 'வீட்டுக்கு இலட்சுமி' 'வாழ்க்கைத் துணைவி' "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுன?" 'யாக பத்தினி' என்று பெரியோர் அழைப்பதெல்லாம் யாரையோ? உம்...தங்களுக்குப் போதிய உழைப்பும் பணமும் இங்கு எங்களிடம்தானே உண்டு. இந்தச் சொத்தும் இந்தப் பிள்ளைகளும் யாருடையனவோ? ஏன் புறம்பாக்கிக் கொள்ளுகிறீர்கள்?

இராமா: எல்லாம் தங்கள் இஷ்டம்போல்.

சத்தியமூர்த்தி தனக்குச் சொந்தமான 'பாங்கில்' மேற்பார்வையாளராகத் தமது தம்பியை அமர்த்தினார். கோகிலமும் சத்தியமூர்த்தியும்

காஞ்சிபுரத்திலிருக்கும் இராமநாத முதலியாரிடம் மகட்பேசிப் பேரயினர்; புகழ்மிக்க சத்தியமூர்த்தியின் தம்பியார் என்பதைக் கேட்டதும் முதலியாரோ, மகனோ, சுற்றத்தாரோ சம்மதமளித்து உவகை பூத்தனர்.

நல்ல நாளில் நல்ல ஓரையில் மணவிழா செல்வன் இராமநாதத்துக்கும் செல்வி சுந்தரரம்பாளுக்கும் நிகழ்ந்தது. தமிழ்நாடெங்கும் இருந்து ஆசிகள் வந்து நிறைந்தன. 'இராமநாதம், சுந்தரம் இருவரும் சுந்தர இராமநாதமாய் வாழ்க' என்று வாழ்த்தினர்.

" திங்கண்டுகம் காந்தளங்கை சேர்கோங்கின் ஆகத்தாள் செழித்து வாழ்க! தங்குதிரு விந்துவுடன் தடந்தோளில் தரிப்பவனே களித்து வாழ்க! பொங்குசிறப் பானபர மேஸ்வரனும் பார்வதியும் போன்று வாழ்க! தங்குமண மலர்போலத் தணப்பின்றிச் சிறப்பெய்தித் தகையோர் வாழ்க!"

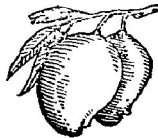
என்று புலவர்களும் வாழ்த்தினர்.

அகோர சமாச்சாரம் ஆ - கோர - சமாசாரம் ஆனது. உலகியல்: கோக்கின், நுண்ணிதின் - அன்றே நன்றே; நன்றே, அன்றே. மண அறை பிண அறை; பிண அறை மண அறை. கவலை சுகத்துக்கு ஏது; சுகம் கவலைக்கு ஏது.

" இன்னோரன்ன நுண்ணிதின் நோக்கின்
கொன்னே தம்மைக் கவற்சியின் ஆக்கல். "

என்றே,

"நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறை அறைமின்."

இன்பவதி

(ஒரு வன்னிநாட்டுக் கதை)

“சிவன்”

(முற்றொடர்)

II

இச் சரித்திரம் நிகழ்ந்த இடம் வடமாகாணத்தின் இராசதானிகளுள் ஒன்றாகிய முல்லைத்தீவுவிருந்து தெற்கே மூன்று மைலுக்கு அப்பாலிருக்கும் குமாரசுரம். சிலகாலத்திற்கு முன் வன்னிநாடும் அதன் ராசதானியாகிய குமாரசுரமும் அங்கேயுள்ள சித்திரவேலாயுதர் கோயிலும், குமாரசுரத்திலிருந்து மாங்குளத்துக்குப் போகும் தெருவில் இரண்டுமைலுக்கப்பாலிருக்கும் முள்ளியவளையிலுள்ள காட்டுவிநாயகர், கல்யாண வேலர் முதலிய கோயில்களும், அதனில் நின்றும் பத்துமைல் தூரத்துள்ள ஒட்டிசுட்டானில் தாண்டோன்றி ஈசுவரன் என்னும் வேகாவனமும், குமாரசுரத்திலிருந்து இரண்டுமைல் தூரத்திலிருக்கும் வற்றூப்பளைக் கண்ணகி கோவிலும் இலங்கையிற் பிரசித்திபெற்ற நாடும், ஊரும், கோயில்களுமாயிருந்தன.

இப்போது கரடி புலி யானைகட்கு உறைவிடமாயிருக்கும் வன்னிக் காட்டினுள் ஒருவன் அகாமைல் தூரம் பிரயாணஞ் செய்தால், அவ்விடம், முன்பு வயல், குளம், ஊர், ஆகிய இம்முன்றில் ஒன்றாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று இலகுவில் அனுமானித்துக் கொள்வான். வன்னிநாட்டிலுள்ள வயல்களுக்கு அல்லூரார் சோழநாட்டிலிருந்து மண் கொண்டுவந்து சீராக்கியதென்று சாதிப்பதால், அந்நாட்டின் பழைய வளத்தை நன்கு உணரலாம். சோழமண்டலம் காவேரி முதலிய நதிகளாற் சிறப்படைந்தாற் போல, வன்னிநாடும் அநேக குளங்களாற் சிறப்பெய்தி, மாரி கோடை என்ற பேதமின்றி, பயிர்ச்செய்கை யுடையதாய் வளஞ்சிறந்து விளங்கியது. குளம் கட்டவேண்டிய இடம், வாடா வைக்கும் முறை, மதகு கட்டும் தானம் முதலிய சிற்பவேலைகளின் துட்பங்களை அறிந்த விற்பன்னர்கள் பலர் அக்காலத்தில் இங்கே இருந்ததாகவும், அவர்களுக்குப் பல ஊர்கள் மானியமாய்க் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் வன்னியிற் பழைய சரித்திரங்களால் அறியலாம். முள்ளியவளையிற் காட்டுவிநாயகரை “மருவு முத்தமிழை முன்னாள் வளர்த்த பாண்டியனே” போன்ற பாராசசேகர மகாராசா பிரதிட்டை செய்ததாகவும், அவர் முள்ளியவளையிற் சிலகாலம் இருந்ததாகவும், அகத்தியமுனிவர் திருக்கோணமலையைத் தரிசிக்க வந்தபோது ஒட்டிசுட்டானில் தாண்டோன்றி ஈசுவரையுற் தரிசித்ததாகவும் ஐதிகங்கள் பல இருக்கின்றன.

இத்துணைச் சீரும் சிறப்பும் புராதனமும் வாய்ந்தது, “கருநத்தை சங்கு முதலிய தவழும் கருநெய்தற் கழனி” கிறைந்த வன்னிநாடு இப்போது அனுராதபுரத்து மாளிகையினுங் கேடா யிருக்கிறது. ஐரோப்பியர் இலங்கையிற் கால் வைக்கவே பழைய இராசரீக முறை தவறிற்று. தவறவே குளங்கள் தத்தம் பாதுகாப்பின்றி அசட்டை செய்யப்பட்டு உடைத்தன. அவ்வடைப்புக்களைக் கட்டிப் பாதுகாவல் செய்வதில் ராசாங்கம் கவனமில்லாமலிருக்கவே சனங்கள் நிலைகெட்டு நாடோடிகளாயினர். ஆகவே குளங்களும், வயல்களும், ஊர்களும் காடெழும்பித் துட்டமிருக்கங்களுக்கு உறை விடமாயின.

“ எழுநிலை மாடங் கால்சாய்ந் துக்குக்
கழுதை மேய்பா முயினு மாகும் ”

என்பதற்கு வன்னிக்காடு சிறந்த உதாரணம் ஆயிற்று.

அக்காலத்திற் குமாரசுரம் சகல வளங்களாலும் சிறந்திருந்தது. பூமி தேவிக்கு இலங்கையைக் கண் என்றால் குமாரசுரமே அக் கண்ணின் மணி ஆகும். குமாரசுரத்தின் செழிப்பில் பொழுமையுற்ற கற்பகச்சோலைக் கதிபனாகிய இந்திரன் அவ்வுரை அழிக்கக்கருதி விட்ட அம்புகள் போன்ற கமுகு, தென்னை ஆகியனவும், பலா, மா, தோடை முதலிய கனிசரு மரங்களும் ஞரியன் கதிர் துழையாவண்ணம் அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்திருந்தன. இவ்வளவு மரங்கள் அடர்ந்திருந்தாலும், நிலத்திலே ஒரு சருகாவது ஒரு கமுகமடலாவது கண்ணுக்கு அகப்படாது. அவ்வளவு சாவதான மாகப் பெண்கள் வளவு தெருக்களைத் துப்புரவு செய்து வைத்திருப்பார்கள். குமாரசுரத்திலும் பக்கத்துக் கிராமமாகிய தண்ணீரூற்று முதலிய இடங்களிலும் உள்ள சுளைகளும் நீருற்றுக்களும் அவற்றிலுண்டாகும் தாவரங்களும் இலங்கையின் மற்றெப்பாகத்திலும் காணப்படா. இக்குமாரசுரத்தின் நீர்வளம் நிலவளங்களுக்கேற்பச் சனங்களும் சாதுக்களாயும் சுகதேகிகளாயும் இருந்தார்கள். வளவு தெருக்கள் முதலியவற்றைத் துப்புரவு செய்தல், பால் காய்ச்சிப் பிரையிடல், பச்சரிசி சமைத்தல், கெல்லுக்குத்துதல், பாத்திரங்களைத் துலக்கிச் சுத்தமாய் வைத்திருத்தல் முதலிய செயல்களை வன்னிநாட்டார் குமாரசுரத்திலேயே முதலிற் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்னலாம்.

இக்கனம் சிறப்புவாய்ந்த இக்குமாரசுரத்தில் காராளமுதலியார் வீடு ஒரு சிறந்த சட்டடம். நான்கு புறமும் மதில் உள்ளது. வடக்குப்புற மதில் ஒரு பக்கமாக, மற்ற மூன்றுபுறமும் முட்கிளுவையால் வேலியடைத்து நடுவில் ஒரு வன்னிமரத்தின்கீழ் ஒரு விநாயக வடிவமும், பக்கத்தில் சுவைக்கல்லால் சட்டப்பட்ட ஒரு திருமஞ்சனக் கிணறும் இருந்தன. முல்லை, மல்லிகை, ரோஜா முதலிய செடிகளும்; கோங்கு, சந்தனம், சண்பகம்,

மகிழ் இருவாட்சி முதலிய மாங்களும் நிறைந்திருந்தன. நந்தவனம் சிறிதாயிருந்தாலும் செடிகளும் மாங்களும் நாட்டப்பட்டிருக்கும் ஒழுங்கும், அவற்றின் செழுமையும், பூக்களின் மிகுதியும், நிலத்தின் பரிசுத்தமும், காற்றின் வசதியும் ஆகிய இவற்றை நோக்கின், இத்திரனுடைய பூஞ்சோலையே பூமியிலிறங்கி இருக்கின்றதென்னலாம். இந்த நந்தவனத்துள் மகளிரேயன்றி மற்றையோர் உட்புகுதல் இல்லை. மகளிரால் இப்பூங்கா எவ்வாறு நீர்பாய்ச்சப்படுமெனில், குமாரபுரத்துப் பெரும் பீலியனின்னு பிரியும் சிறு பீலிகளெல்லாம் இந் நந்தவனம் புகுந்து வீட்டுப் பிள்ளையாரைத் தரிசனம்செய்து வெளிப்பட்டு அவ்வூரிலுள்ள வளவுகளுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சிப் பின் வயல்களுக்குப் பாயும். இந்நந்தவனம் இன்பவதியின் பொருட்டே ஆக்கப்பட்டது. இன்பவதி புஷ்பவதியானபின் கோவிலுக்குப்போய்ச் சுவாமிதரிசனஞ் செய்தல் இல்லாதுபோனதால் அவன் மிக்க கவலையடைந்து நாளுக்குநாள் மெலிவதைக் காராளமுதலியார் பார்த்து, ஒரு விநாயக விக்கிரகத்தை வன்னிமரத்தின்கீழ் பிரதிட்டை செய்வித்து, இன்பவதி வெளியிற் செல்லாது அங்கேயே சுவாமி தரிசனம் செய்து இன்புறமாறு ஏற்பாடு செய்தார்.

இக்குமாரபுரமும் இதற்கயலாயுள்ள பல கிராமங்களும் காராளமுதலியாருக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கிடைத்த முதுசொம் ஆகும். கோயிலுக்கும் காராள முதலியாருக்குமாக மானவாரியில் 7800 மரக்கால் விதைப்பாட்டு நிலமும், குளப்பாய்ச்சலில் 16700 மரக்கால் விதைப்பாடும், இன்னும் அநேக தென்னந்தோப்பு, பலா மா முதலிய மரத்தோப்புகளும் இருந்தன. முதலியார் சிறுபிராயமாயிருக்கையில் அவருக்குத் தமயன்முறையான முருகப்பர் என்பவரே இவற்றைப் பராமரித்து வந்தார். அவர்காலத்தில் அக்கோயில் அதிகம் சீர்கேடாயிருந்தது. இக்கோயிற் பூசை உற்சவாதினைப் பரம்பரையாக நடத்திவந்தவர்கள் வாவெட்டி மலைச் சாரலில் இருந்த பிராமணக்குளத்துப் பிராமணக் குருக்கள்மாரே. அக்காலத்தில் பூசை உற்சவம் முதலியவற்றை நடத்தியவர் விசுவநாதக் குருக்கள் ஆவர். இவர் சிவபத்தி, கல்வியறிவு, ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தவர். இயன்றவரை கோயிற் கருமங்களை ஆகம விதிப்படி தவறாது நடத்த வேண்டும் என்னுங் கொள்கை யுடையவர். அதனால், முருகப்பருக்கும் பரிசாரகர்களுக்கும் குருக்களிடத்தில் மனஸ்தாபம் ஏற்படுவதுண்டு.

காராளமுதலியார் சிறுபிராயமாயிருந்ததினால் முருகப்பர் இவ் ஆதனங்களின் வரவு செலவுக் கணக்குகளைக் 'கோர்ட்டில்' ஒப்புவிக்க வேண்டிய வராயிருந்தார். அக்காலத்திலும் வன்னிநாடு முழுவதற்கும் கோர்ட்டும் கச்சேரியும் கடலோரத்திலுள்ள முல்லைநீர்வீல்தான் இருந்தன. ஒருநாள் முல்லைநீர்வீலக் கோர்ட்டுக்குக் கணக்கு ஒப்புவிக்கப் போனபோது கச்சேரியி

லுள்ள கிளாக்கர் ஒருவர் தாம் அன்றிரவு உற்சவத்திற்கு வருவதாக அறிவித்தார். முருகப்பர் அதுகேட்டு அதிக சந்தோஷத்துடன், மறுநாள் கோட்டில் பணிவிடையிருந்தாலும், கிளாக்கருக்குக் கோவிலில் ஏற்ற மரியாதை செய்யவேண்டும் என்று உடனே குமாரசுரத்திற்குப் போய்விட்டார். ஆனாலும் கிளாக்கர் போசனம் முடித்துக்கொண்டு வண்டுகட்டிப் புறப்பட சமார் பதினொரு மணியாய்விட்டது. வழியில் வந்தவர்கள் "சுவாமி இருப்புக்கு வந்துவிட்டது. நீங்கள் வருகிறதென்று முருகப்பர் சொன்னபோதிலும், பொடியனும் குருக்களும் விடமாட்டோமென்று வெள்ளென முடித்துவிட்டார்கள்" என்றார்கள்.

“பொடியன் என்ன சொன்னான்?”

“கிளாக்கருடைய திருவிழாவைத் திரும்பச் செய்யலாம். சுவாமியுடைய திருவிழா இப்போது நடக்கட்டும் என்றான்” என்றார்கள். கிளாக்கர் அவ்வளவில் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

மறுநாள் முருகப்பர் கோட்டுக்கு வந்தபோது கிளாக்கரைக் கண்டு “திருவிழாவுக்கு வருகிறதென்றீர்கள், ஏன் வரவில்லை?” என்று விசாரித்தார். “நான் இப்போது கொஞ்சக்காலமாய் அதிகமாகக் கோவில்களுக்குப் போவதில்லை. வீட்டுக்காரர் ஒருக்கினதிலை வரலாம் என்றுதான் பார்த்தேன். நீங்களும் எண்ணெய்ச்செலவுக்குப் பயந்து பொழுதுபடத் திருவிழாவை முடித்துவிடுவதாகச் சொன்னார்கள். அப்படிக்கத்தசுமியார் முட்டுப்பட்டுப்போனாரோ? செவ்வையாகச் செலவுசெய்து வடிவாய் நடத்தினாலென்ன! நான் இம்முறை ஊருக்குப் போனபோது மாரி அம்மன் கோவிலில் திருவிழா. நான் விடிந்தபின் எழும்பி வெளிக்குப் போதும்போது தான் சுவாமி இருப்புக்கு வருகிறது. உம்மில் குறையில்லை. வள்ளியார் என்று எண்ணிக்கொண்டு குருக்கள் உங்களை ஆட்டுகிறார். அந்தப் பொடியனும் வீணாகக் கெட்டுப் போகிறதென்று அறிகிறேன். அதேன் அப்படி விடுகிறீர்கள்?”

“திருவிழா முடிந்தவுடன் யாழ்ப்பாணம் படிக்க விடப்போகிறோம். இரவுக்கு நீங்கள் வந்தபின்தான் பூசையாகும், வாருங்கள்.”

“வர வசதிப்படுமோ என்னவோ தெரியாது. என்னைக் காத்திருக்க வேண்டாம்.”

அடுத்த வருஷம் விசுவநாதக் குருக்களை விலக்கிவிட்டு ஐயாத்துரைக் குருக்களை அழைப்பித்தார்கள். அவர் வந்தபின் பழைய வழக்கங்கள் யாவும் மாற்றப்பட்டன. அநேக விஷயங்களிற் செலவைக் குறைத்தார். நல்ல தூல்மாலைகள் இருக்கும்போது பூமாலைகள் அவசியமில்லை என்று மாலை சட்டிகளை நீக்கினார். பரிசாரகரைக் குறைத்தார். கோயிலில் விபூதி சந்

தனம் கொடுத்தல்முதலிய பணிவிடைகளை மாமிசபோசனிகள் செய்வதைக் கண்டும் கவனித்தாரில்லை. பகல் திருவிழாவைப் பிற்பகல் நாலுமணிக்கும், இராத்திருவிழாவை விடியற்புறத்திலும் செய்து முடிப்பார். எசமானுக்கும் பரிசாரகர்களுக்கும் ஏற்க நடந்துகொண்டாராயினும், அவர் செய்கைகள் பல ஆகமவிதிகளுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருந்தன. குருக்கள் எந்த விஷயத்திலும் ஆமாச் சொல்பவரா யிருந்ததால் முருகப்பர் பழைய ஒழுங்குகள் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டார். இத்துடன் அவர் கோயிலுக்கும் காராளமுதலியாருக்கும் உள்ள ஆதனங்கள் பலவற்றைக் கிளாக்கருடைய ஏவுதற்படி தாமும் எடுத்துப் பிறருக்குக் கொடுத்து அழித்துவிட்டார். காராளமுதலியார் பிராயமாய் ஆதனங்களை ஒப்புக்கொள்ளும் போது அநேக பொருட்கள் குறைதலைக்கண்ட முருகப்பர் கிளாக்கருடைய புத்திமதியின்படி மனைவியுடன் ஒளித்தோடிவிட்டார். காராளமுதலியார் கோர்ட்டுமூலம் அவரைத் தண்டனைக்குட்படுத்தமாட்டார் என்றறிந்தும் கிளாக்கர் முருகப்பரை ஒட்ச்செய்தது காராளமுதலியாரைத் தனிமையாக்கிவிடவேண்டும் என்றெண்ணியேயாம். காராளமுதலியார் முருகப்பர் புத்தியினமாய் ஒளித்தோடியதை எண்ணி வருத்தப்பட்டு, பல இடங்களில் அவரைத் தேடி விசாரித்தும், அவர் காணப்படவில்லை.

காராளமுதலியார் காலத்துக்குக் காலம் கோயிலை நண்ணிவைப்படுத்தி நிக்திய நைமித்திகங்கள் எல்லாம் சாத்திரசம்பந்தமான முறைப்படி நடப்பித்துவந்தார். எஞ்சியிருந்த நிருப்பணியேலைகளைப் பூர்த்திசெய்தார். திருப்பணிக்காகிய கற்களை இழுத்துவருதற்கு ஏற்ற வண்டிகள் வசதியாய்க் கிடைக்காதது கண்டு, அரசாட்சியாருக்குப் பத்துரூபா கட்டி உத்தரவு பெற்றுக் காட்டில் ஒரு யானை பிடிப்பித்துப் பழக்கி அவ்வேலையைச் செய்வித்து வந்தார்.

ஒருநாள் அவ்வியானை மதங்கொண்டு கட்டுத்தறியை முரித்துச் சங்கிவியையும் அறுத்துக்கொண்டு ஒடி, குமாபுரத்திற்கும் முல்லைத்தீவிற்கும் இடையிலுள்ள காட்டில் நின்ற வழிப்போக்கரையும் வண்டிகளையும் தொந்தரை செய்தது. அரசாட்சியார் அதனையறிந்து நாற்பத்தெட்டு மணித்தியாலத்துள் அந்த யானையைப் பிடித்துக்கொள்ளாவிட்டால் அது சுட்டுக் கொல்லப்படும் என்று காராளமுதலியாருக்கு அறிவித்தல் கொடுத்தார்கள். முதலியார் மிக்க மனக்கவலையடைந்து பாகளோடு இன்னுஞ்சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு காட்டுக்குப் போனார். யானையின் மணியோசை வெகு தூரத்தில் கேட்டது. பாகன் "பலர் இவ்விடத்தில் கூட்டமாக கிற்பதில் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. யானை வரும் அதர் பார்த்து மரத்தின்மேலிருந்து அது கீழே வந்தபோது அதன் முதுகிற்பாய்ந்து துறட்டியால் அடக்கினால் அல்லாமல், நூறுபேர் கூடினாலும் அதனைப் பிடிக்க இயலாது" என்றான். முதலியார் அப்படிச் செய்யும்படி

சொல்ல, பாகன் தான் முதுகிற்பாய்ந்து அடக்கியவுடன் கயிறு மாட்டிக் கட்ட ஒருவர் தன்னுடன் வரல் வேண்டும் என்று சொன்னான். அப்படிப் பாகனுடன் போக யாரும் உடன்படாததால், சிவாநந்தனும் தாம் உடன் வருவதாக உடன்பட்டார். காரானமுதலியாரும் மற்றவர்களும் காற்று வளம்பார்த்து ஒரு பக்கத்திற்போய்ப் பதிவிருந்தார்கள். முதலியார் ஒருகாலத்தும் யானையைக் கண்ணாலுங் கண்டிராத ஒரு யாழ்ப்பாணத்து மனிதனைப் பாகனோடு சேர்ந்து போகும்படி நான் வீட்டேனே என்று மனத்துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

பொழுது அஸ்தமித்துவிட்டது. மணி ஒன்பது சென்றும் யானை அதரால் வரவில்லை. 'இவ்வளவு உயரத்தில்கூட நுளம்பு கடிக்கிறதே' என்று பாகன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, யானையின் மணியோசை மிகச் சமீபமாய்க் கேட்டது. பாகன் அச்சத்தால் நடுங்கினான். யானையும் இவர்கள் ஏறியிருந்த மரத்தின்கீழ் வந்துவிட்டது. சிவாநந்தம் 'குதி' என்றார். பாகன் பயந்து நடுங்கினான். யானை மேலே மரக்கொப்பில் மணிதர் இருக்கும் குறிப்பை வாடையால் உணர்ந்து துதிக்கையால் இவர்களிருந்த கொப்பைத் தாவிப் பிடிப்பதற்காகச் சிறிது பின்னே அசைந்தது. சிவாநந்தம் பாகன் கையிலிருந்த துறட்டியை விரைந்து பற்றிக்கொண்டு யானை முதுகிற்பாய்ந்து துறட்டியை மத்தகத்தில் இறுக்கினார். யானை வீரிட்டுக் கத்திக்கொண்டு சற்றுத்தூரம் ஓடி நின்றது. பாகன் உடனே இறங்கி ஓடிவந்து கயிற்றை மாட்டிவிட்டுக் 'கூ' வென்றான். அது கேட்டுக் காரான முதலியாரும் ஆட்களும் அங்குவந்து நடந்தவற்றை அறிந்து சிவாநந்தத்தைக் குறை சொன்னார்கள். பாகன் "சிவாநந்தம் யானை முதுகிற்பாய்ந்து துறட்டி பாய்ச்சாதிருந்தால் யானை எக்களிடுவரையுந் தூக்கியடித்திருக்கும். அவரே என்னுடைய பிராணனையுந் தந்தவர்" என்று பாராட்டிப் பேசினான். யானையை அங்கேயே கட்டிவிட்டு, சிவாநந்தத்துடைய தைரியத்தை யாவரும் வியந்து பேசிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

உணவுப் பொருள் விருத்தி

ஸ்ரீ ச. பஞ்சாஶ்ரறயர் அவர்கள்

தனதத்த—தனதத்த—தந்தன—தானு—தன
தனதத்த—தனதத்த—தந்தன—தானு.

பயிரிட்டுக் களைகட்டு விளைவுசெய் வோமே—நாம்
பயிரிட்டுக் களைகட்டு விளைவுசெய் வோமே.

- 1: உலகத்தில் உயிர்வாழ உண்டிகள் வேண்டும்—நல்ல
பழ:மாது மிகநல்குந் தாபர மன்றி—உண்ணும்
மரவள்ளி வத்தானை வரகுநெ லென்னும்—பயிர்
வகையாவு மிடமெங்கும் வித்துதல் செய்தே—பயிரிட்டுக்
- 2: விளைவாரு கிலமாண்பு செய்திட வேண்டும்—அங்கு
வெள்ளம் மிகுத்திட்டா லுள்ளது நாசம்—ஊறிப்
புளிப்பான தகரயிற்சண் ணுப்புத ளித்து—மாற்றுப்
பயிர்செய்யப் பசுளைமே விட்டுநாம் நன்றே—பயிரிட்டுக்
- 3: பனைமூல மொடியலே யாதிய வெல்லாம்—நாடித்
கினந்தேகாறும் குவியலாய்ப் பேணுதல் செய்வோம்—நாளும்
உணவுக்குந் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்—வீணில்
உண்டிங்கு களிப்பேரை நிந்தனை செய்வோம்—பயிரிட்டுக்
- 4: விளையேறும் பொருள்தேடுஞ் சிந்தையு நீங்கும்—ஆகும்
உழுதுண்ணுஞ் செயலுக்கு மேன்மையே யென்றும்—காஸந்
தவறாமற் பயிராக்கல் நன்கனஞ் செய்வோம்—சோர்வு
கிறதேனும் புகுநாமே சித்திய தாகப்—பயிரிட்டுக்
- 5: நசை அச்ச ராக்கதர் ஆக்கிரமித்தார்—எநிர்
தெறநேச தேசங்கள் நீதியி னுற்ற—வஞ்சத்
கிடைபோந்து டற்றும்யப் பாணியர் வீழ்க—ஜயம்
பெறநேச தேசங்கள் கடவுளை வேண்டிப்—பயிரிட்டுக்

- 6: நாடெங்கும் பொல்லாத யுத்தம தாச்சே—அந்தோ!
கடல்பூமி யாகாயம் போர்க்கிட மாச்சே—ஆகா!!
பொருவீரர் திடசேவை யெங்கெங்குப் பேச்சே—அவர்,
பவனிக்குத் துணையாகு நன்முறை போற்றி—பயிரிட்டுக்
- 7: பகைவர்வி மானப்ப டையெதிர் வந்தால்—தக்க
அரணு கர்பின்கட் சேரராதி ருப்போம்—கொடிய
'நாஜிசம்' "பாஷிசம்" பாழ்பட வேண்டும்—அவற்றின்
அசியாயத் தரலிந்த ஊண்டடைப் பஞ்சம்—பயிரிட்டுக்
- 8: டாம்பிக வாழ்க்கையின் மூழ்குத லற்றால்—மூடக்
கிவிபற்றி நவிபரமல் வாழுத வாமே—மோதும்
வியாபாரக் கொள்ளைக்கும் அங்கிட மேது?—யாரும்,
வறுமையிற் செம்மையாய்ச் சீவிக்க நன்றே—பயிரிட்டுக்
- 9: பர்மாவே முதலான நாடுகள் கின்றும்—எந்த,
உணவுப்பொ ருட்கூறு மிங்கினி வாரா—சொந்த
உடல்பேணப் பசிரீங்க மன்னுயிர் நிற்க—ஏதும்,
நிலமெங்கு முற்பத்தி செய்திருப்போமே—பயிரிட்டுக்
- 10: இந்தியாத் தாய்தானு மோம்படை செய்யாள்—முற்றும்,
தன்கையே தனக்கென்றும் உதவிடு மென்பர்—வாழ்வு
எவையின்றி யரனாலு முணவின்றி யாமோ—நாட்டின்
இசையேற நலனீடப் பலவகை யான—பயிரிட்டுக்
- 11: பசித்தாலும் புலிபுல்லைத் தின்பதே யில்லை—அற்றே,
அரசாங்கம் குடிகட்டுத் தீங்களைக் காது—'கூப்பன்',
எவற்றுக்குக் கொடுத்தாலும் நன்மைதா னென்று—மேலும்,
உணவாகும் பொருளாக்கச் சிந்தைய வந்தே—பயிரிட்டுக்
- 12: ஜநநாய கத்துக்கு வெற்றியு மாக—நீய,
சர்வாதி காரத்தி னுசமு மாக—அம்ம,
பயப்பட்டு மறைந்தோடிப் போவதை விட்டு—நீடும்,
சுயராஜ்யப் பணியிங்கு நரம்புரி வோமே—பயிரிட்டுக்

புலவன் பெற்ற புவி .

பண்டிதர் ஸ்ரீ வி. கே. பி. நாதன் அவர்கள்

[ஷிலர் (Schiller) என்னும் தத்துவ ஞானியும் மகாகவியும் ஆனவர் இயற்றிய “ Division of the Earth ” என்னும் ஆங்கிலப் பாக்களைத் தழுவி யது]

கேரிசை வெண்பா

1. மைந்தருக்குத் தந்தை வழங்குதல்போல் வண்புவிபைச் சொந்தமுறத் தந்தேரீர் சேர்தரர்போற்—சுந்தைக் கலக்கமறக் கொண்டிடுவீர் கா,தலா லென்றான் தலைக்கடவுள் தண்ணருளாற் றான்.
2. ஆவலோ டியாரு மவரவர்க்குத் தக்கபடி கூவியருள் தின்புவிபைக் கொண்டனரால்—வாஷிகள்கூழ் தண்மருதம் சார்ந்திருந்தான் வேளாளன் தானவேடன் உண்மகிழ்ந்தான் காணகத்தை யுற்று.
3. வணிகன் தனக்குரிய வண்பொருளைக் கொண்டு திணியஅறை தோறும் செறித்தான்—மணிமுடிவேய் வேந்தனவன் எவ்வழியும் மேவுமவ ரைத்தடுத்துப் போந்திடுசங் கங்கொண்டான் புக்கு.
4. இவ்வகையி னெல்லேரரும் எப்பொருளுங் கொண்டதற்பின் அவ்வழியே யோடி பணைந்திட்டான்—செவ்விப் புலவனவ னந்தோபின் புக்கதுகண் டொன்றிங் கிலையோ எனக்கென்றான் எய்த்து.
5. எந்தையே தின்மக்கள் யாவரினும் மெய்யான மைந்தன் யானேதும் மருவாமல்—சுந்தை தளர்த்திடுதல் நீதியோ என்னுதான் வீழ்ந்தான் உளம்புரிவான் உத்தமனும் உற்று.
6. இத்தனைபோழ் தெங்கிருந்தாய் ஏழாய்நீ எவ்விடத்துப் புத்திகெட வேயுறங்கிப் போயிணையென்—றத்தன்

புகன் மீடலும் ஐயநின் புண்ணியத்தாள் பற்றி
அகன்றிலனே யென்ற நவன்.

7. தேசாரும் நின்றன் திருமுகக்கைகக் கண்டிருந்து
பாசம் கழன்றோர்நின் பாடல்கேட்ட—டாசை
ஒழிந்துனது சந்திதிக்கண் உற்றிருந்தேன் ஐய
இழந்தனன்மற் றென்னுரிமை யீங்கு.
8. என்றதுகேட் டசன் இசைப்பான் எனக்கினியாய்
குன்றலிலா நியாவுங் கொடுத்திட்டேன்—ஒன்றுகேள்
என்னோடு வானத் திருத்தியெனி லெய்திடுவாய்
நன்னர் வழி நிறக்கும் நாடு.

இதைக்கேட்ட புலவன்,

வேறு.

உலகெலாமுணர்ந் தேதாதற் கரியவெந்தாய்!
உலகிலா மைந்தனேற் குன்பொன் னுலகுதந்தாய்
சுகமெலா யினியெனக்குச் சாக்ரசொப் பனமேயாகும்
யுகமெலாம் பழிச்சமுன்னை யேழைபங் காளியென்றே.

சிவ மகிமைத் துதி

ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர்

[இது வடமொழியில் ஸ்ரீ புஷ்பதந்தாசாரியர் அருளிச்செய்த "சிவமஹிம்நஸ்தோத்ரம்" என்பதை மொழிபெயர்த்து * யாத்தது. சிவனது மகிமையைத் துதித்தல் என்பது பொருள். இது மிக்க பழமையும் சிறப்பும் வாய்ந்த தோத்திரம். பூப்போன்ற தந்தங்களை யுடையவர் ஆதலிற் புஷ்பதந்தர் எனப்பட்டார். பற்களின் தொகை 32 ஆகும்போல, இத்தோத்திரத்திலும் 32 துதிக்கவிகள் உள. தூற்பபன் சொல்லுங் கவிகள் மூன்றும் ஆக 35 கவிகள் கொண்டது இத்தோத்திரம் என்பது.]

1

(கருத்துரை) துதியென்பது குணநிசயங்களைச் சொல்லுதல். அதுவுங் குணங்களை அறிந்த வழியே முடியும். அறியப்படாததைப்பற்றிச் சொல்லுதல் இன்மையால். பரமேச்வரனது குணங்கள் அநந்தமாதலின் அவற்றைப் புகழ்ந்து சொல்லுதலென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்! பொருத்த மில்லாததைச் செய்தல் நகைப்புக்கே இடமாகும்; என்னும் ஆசங்கையை நீக்குமுகத்தானே, தம்முடைய தாழ்மையை வெளிப்படுத்திப் பகவானைத் துதிக்கத் தொடங்குகின்றார் கவி:—

(எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்.)

கீரோங்கு நின்பெருமை யெல்லையறி யார்செய்துதி
 சேர்வதன் றென்னில் நிந்தப்
 பேரோங்கு பிரமாதி பண்ணவர்த முறைகளும்
 பெருமையில வாத மதனால்
 பாரோங்கு மொருவர்தம் பத்திகொ ளுளத்துணை
 பழிச்சுத லிகழ்ச்சி யலதேல்
 காரோங்கு பவநாச! கருதியா னித்துதிசெய்
 காரியமொர் துற்ற மிலதே.

* மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் செய்த காப்புத் துதி: வெண்பா.

சுட்பதந்தே னுரிதழிச் சங்கர னார்மகிமை
 புட்பதந்தா சாரியர்முன் போற்றுதுதி — பெட்பதனால்
 வண்டமிழ்ப்பா வாலியம்ப வந்தருள்செய் யும்பரைசி
 கண்டர்மகிழ் ஞானக் களிறு.

குறிப்பு:— முற்பாதியால், துதிக்கமுடியாதென்று கூறுமுகத்தானே ஒருவராலும் அறிய முடியாத மகிமை வடிவாசிய பெரிய துதி செய்யப் பட்டது. அற்பாதியால், துதிசெய்தற்குச் சமாதானம் கூறுமுகத்தான், எல்லாத் துதிகளும் பொருத்தமுடையனவே என்பது கூறப்பட்டது.

2

(கருத்துரை): பகவானுடைய மகிமை முழுவதையும் பிரமா முதலியோர் அறிந்து துதிக்கமுடியாமைக்குக் காரணங்கூறி, அத்துதித்தற்கரிய பரம்பொருளைத் துதிக்கின்றார்.

மீதாநு மனமொழிரேல் வழியைக் கடந்துநீர்
மெய்ம்மைசேர் பேருமை தானும்
ஓதாம லோதுமறை தானுமதை யஞ்சியே
உறுபிரம மல்ல பிறவால்
ஈதாகி லுன்மகிமை ஏவர்துநீ செயவல்லர்
எவ்வகைந் தேவ்விதியுறும்
யாதானும் அனுகூல வடிவில்யார் மனம்வையார்
யாரதனை யுரைசே யர்ரே.

குறிப்பு:— நிற்பெருமை கடந்து மீதாகும், எனக்கூட்டுக. பெருமை தானும் என்பதில் உம்மை முற்று; மறை தானும் என்பதில் உயர்வு சிறப்பு. ஓதாமலோததல் - குறிப்பா லுணர்ந்தல். பிரமமல்லாதவற்றைக் கொண்டு பிரமத்தை மறைமுகத்தால் கூறுதலின், மறையும் அஞ்சி ஓதும் என்றது.

நிர்க்குண சொற்பத்தில் உன்மகிமை "சொற்பதங் கடந்து" நின்றது. சகுணத்தில் நிற்குணம் அநந்தமாதலின், இத்தனை வகைத்து என வரையறை செய்து அறிதற்கு அரியது. காட்சி முதலிய பிரமாணத்துள் அடங்கியதும் அன்று. எனிலும், அன்பர்களுக்கு அருளும் வண்ணம் நீ மதி முடித்து, வீடையேறி, மடவாளோடு மான் மழு நீலகண்டம் விளங்கத் தோன்றும் திவ்விய மங்கள வடிவில் யாவர் மனமும் செல்லும், யாவர் சொல்லுஞ் செல்லும், ஆதலின் பிரமா முதலியவர் செய்துதியும் என்போன்றார் செய் துதியும் சமமாகும் என்பதாம்.

3

(கருத்துரை): இனி, ஈசுரன் சகலவடிவில் துதிவிஷயமாவன் எனினும், வியக்கத்தக்க (புதுமையுடைய) துதிசொல்லித் துதிக்கப்படின சர்வமங்களங்களையும் அருளுவான். பிரமாதியோரது துதியும் ஈச்சுரனுக்கு

ஓர் ஆச்சரியமாயிராதெனின், ஏனையோர் செய்யும் துதி எவ்வாரும்!!
எனத் துதிக்குப் பயனின்மை நேர்வதால், அதனை விலக்கிப் பலனுடைமையைச் சொல்பவராய்த் துதிக்கின்றார்:—

ஓசைசேர் வாக்கினுக் கழதவார் கவைசேறீஇ
ஒன்மைசெயு நின்ற னகீதந்
தேசசேர் தேவகுரு செப்புமந் தேனனைய
தீநீரோலுமொர் புதுமை யாமோ!
ஈச!நே ரலர்வாச புரநாச! நீராததுனம்
ஏந்துதல்செய் புண்ணி யத்தால்
மாசுதீர்ந் தீதேனுரை வால்தா மெனவுள்ளீர்
மனமீதில் முயன்ற தாமே.

குறிப்பு:— ஓசைசேர்வாக்கு - வேதம், அரிய அமிழ்தத்தின் சுவை வாய்ந்த, சொல்லாலும் பொருளாலும் சிறந்த வேதத்தை அருளிச்செய்யும் ஈசுவரனுக்குப் பிரமா முதலியோரது தேவின் சுவையளவான துதி எங்ஙனம் மகிழ்ச்சியைத் தரும்! அமுதத்திலும் தேன் சுவையால் மிகக் குறைந்ததாகலின் தராதது என்பது. அம்மேல், அவரினுங் குறைந்தவராகிய நீர் துதி செய்ய முயன்றது என்னை? என்னும் ஆசங்கையைப் போக்க 'நினது குணம் ஏத்துதல்செய் புண்ணியத்தால்' என்று தொடங்கிப் பயனுடைமையைச் சாதிக்கின்றார்.

4

(க—ரை) இங்ஙனம், பரமசிவனைத் துதித்தல் பொருத்தமுடைத்து எனவும், அத்ததி பயனுடைத்து எனவும் நினைத்து, மேல், ஈசுவரன் ஒருவன் இல்லை என்று வாதிக்கும் நிரீச்சுர (மீமாஞ்சக) ர்களைக் கண்டிக்கிறவராய்த் துதிக்கின்றார்.

ழவாத முதல்வநின் முழுமுதந் நன்மையெது
ழ்ச்சக மனிதந் ழிகீதம்
தாவாத நான்மறைகள் சாற்றுபொரு ளாங்குணசி
சார்பினுள் ழவாதும்
ஓவாத அத்தலைமை தனையொழிப் பானினிமை
உணர்விலரிக்காகி யிழிவாந்
தாவாத தரிக்கந்தொ டுப்பரால் இங்குசிலர்
துன்னுசட மதியி னேரே,

குறிப்பு:— மூவாத - ஆதியந்தம் இல்லாத, முதல்வ! இங்கு (இவ்வுலகில்) சடமகிழினோர் சிலர் நின் முழுமுதற்நன்மை எது அதனை ஒழிப்பான் உணர்விலர்க்கு இனிமையாகி இழிவார் தர்க்கந் தொடுப்பர், எனக்கூட்டி முடிக்க.

உலகம் தோன்றி நின்று அழியும் இயல்பினது; ராசதம் சாத்துவிகம் தாமதம் என்னுங் குணவேறுபாட்டால் அயன் அரி உருத்திரன் என மூவராகி நின்று உலகை முத்தொழிற் படுத்தும் ஒரு முதல்வனை உடையது; அம்முதல்வன் பரமசிவனே; என்று வேதங்கள் எடுத்தோதும். (அதனை ஓராது) உலகத்திற்குக் கருத்தாவாகிய முழுமுதற் பொருள் ஒன்று இல்லை என நிந்தையாகிய குதர்க்கவாதம் செய்வர் சில மந்தரதியினர். அவரது சமூக்குரை அஞ்ஞானிகளுக்கு உவப்பாகத் தோற்றினும் உண்மையில் வெறுக்கத்தக்கதே என்பதாம். நிரீச்சர மீமாஞ்சகர், லோகாயதர்களாது மதமறுப்புக் கூறியவாறு காண்க

5

(க—ரை) ஆன்மப் பிரத்தியட்சத்தையும் வேதவாக்கையும் கொள்ளாதவராதலின், “மண்ணினிற் கடாநிபோல” என்றபடி உலகியலில் வைத்து “முச்சகமனித்தழிக்கு” முழுமுதல் என அனுமானத்தானே பதியுண்மை காட்டி முதற்செய்யுளில் மறுக்கப்பட்ட நிரீச்சரவாக்கிளது குதர்க்கம் இவையென எடுத்துக்கூறி மறுப்பவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பாராதி புவளம்ப டைக்குமம் முதலுன்னு
பயனெதுகொள் படிவ மெது?
சீராழ பாயமெது தீகழமா தாரமெது?
சேருபா தான மெதுகொல்?
ஓராது மந்தர்சிலர் உரைசெய்த தர்க்கம்(து)
உலர்விகந் தோங்கு நின்மேல்
சாராது தகவின்மை தகைதலான் மற்றுள
சகத்தரை மயக்கு மரே.

குறிப்பு:— இகந்து - கடந்து. தகவின்மை - பொருத்தமில்லாமை. தகைதலால் - தடுத்தலால். உபாதானம் - முதற்காரணம். இக்குதர்க்கம் மாயையிற்பட்டு நல்லுணர்வற்ற மீமாஞ்சகர் முதலியோரை வீண்வாதஞ் செய்பவர்களாக்கி, அதனால் உலகத்தவரை மயக்கச்செய்யும். வேறு பயன் இன்று. ஈசுவரன் புறக்கருவிகளது துணையின்றிச் சங்கல்ப மாத்திரையானே உலகைத் தோற்றுவித்து நிறுத்தி ஒடுக்குவன் என்பதாம்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

ஸ்ரீ அருள். திராகராஜா அவர்கள், கொழும்பு

[பாராட்டு]

செந்தமிழ் நாடு செய்த தவத்தின் பயனாய் உதித்த, அந்தண சிகாமணியாகிய மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணத்திய கலாகிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையருடைய புகழைத் தமிழ் லகில் அறியாதவர் யார்? இவர் 1855-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 6-ந் திகதி உத்தமநாநபுரத்தில் தமிழ்வளம் பெருகவும், தமிழ்க்கலை சிறக்கவும் திருவவதாரம் செய்தார்கள். இவர் தந்தையாரின் பெயர் வேங்கடசுப்பையாரும். ஐயரவர்களுக்கு அவர் தந்தையார் வைத்த பெயர் வேங்கடராமன் என்பது. பின்பு இவர் வித்தியா குருவாகிய ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், இவர் பிந்தமிழ்நாட்டைக்குச் செய்யப்போகும் தொண்டினை முன் நன்கறிந்து போலும், இவர்களுக்குக் கும்பமுனிக்குத் தமிழிலக்கணம் உபதேசஞ் செய்த குமாவேனின் திருநாமமாகிய சாமிநாதனென்ற பெயரை வைத்தகழைத்தார்கள். ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் தமிழில் படித்தறியாத இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் இல்லையென்றே கூறலாம். ஆனபடியால் தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகனின் பெயரை இவருக்கு இட்டழைத்தது மிகவும் பொருத்தமுடையதேயாம். அந்தே! இவர் சித்திரபாநுவல சித்திரைமீ 16உ (28-4-42) யாமெல்லோரும் கைடாறுற்றுக் கலங்கும் வண்ணம் எம்மை விட்டகன்று இறைவன் திருவடியை அடைந்துவிட்டார்.

இவர், தமது இளம்பிராயத்திலேயே, நாலடியார், நன்னூல், சூடாமணிசிகண்டு முதலிய நூல்களை நன்கு பயின்று மனனம் பண்ணிக் தமது ஆசிரியரிடம் ஒப்புக்கீத்தார்கள். பின்பு இவர்கள்

*கொழும்பு (ரேடியோ) வானொலியில் 19.7.42.ல் பேசியது. அது மதியுடன் பிரசுரிக்கப்படுகின்றது.

அக்காலத்தில் திருவாவடுதறை யாதீன வித்துவானும், கவிச்சக்கர வர்த்தியுமாய் விளங்கிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களிடத்தில், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலக்காரி கை முதலிய இலக்கண நூல்களையும், பிறநூல்களையும் வரன்முறைப் படி பாடங்கேட்டு ஊக்கத்துடன் கற்றார்கள். இவ்வாறு நூல்களை இவர் நன்கு கற்ற பின்பு, சும்பகோணத்திலுள்ள கல்லூரியில், சிலகாலம் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்து, பின் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் (Presidency College, Madras) பன்னூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழ்க்கல்வியை அவர்கள் மனங்கொள்ளும் வண்ணம் ஊட்டி வந்தார்கள்.

அந்தக்காலத்திலே கல்லூரிகளிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் தமிழ்வகுப்பு ஏளனஞ் செய்யப்பட்டு வந்தது. (இக்காலத்திலுங் கூடச் சில இடங்களில் இது உண்டு) மாணவர்கள் தமிழ்ப்பண்டிதர்களைப் பரிசாசஞ் செய்வது சகஜமாயிருந்தது. ஆனால் எங்கள் ஐயரவர்கள் விஷயத்தில் இவ்வகையான நிகழ்ச்சிகள் ஒருகாலத்திலும் நடந்ததில்லை. மாணவர்கள் ஐயரவர்களுடன் மிக்க மரியாதையோடும் அன்போடும் நடந்துகொள்ளுவார்கள். இப்போது பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மாணவர்கள் அவரைத் தமது பேராசிரியரென்று கூறுவதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் ஒருங்கடைகின்றார்கள்.

இவருக்கு இயற்கையிலேயே தமிழ்நிபிடத்து மிக்க பேரன்பு இருந்தது. ஒரு முறை இவர் தந்தையாசின் நண்பரொருவர் ஸ்ரீ ஐயரவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி “இவன் என்ன படிக்கிறான்” என்று இவரின் தந்தையாரை வினவினார். அப்பொழுது இவர் தந்தையார் அதற்கு விடையாக “இவன் தமிழ் படிக்கிறான்” என்று கூறினார். அப்பொழுது அந்த நண்பர் மிக்க ஆச்சரியத்துடன் “தமிழா படிக்கிறான்! அரசு பாஷையாகிய ஆங்கிலம் படித்தால் உயர்ந்த உத்தியோகம் எடுக்கலாம், பணம் சம்பாதிக்கலாம். இம்மைச் சிறப்படையலாம். தேவபாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதத்தைப் படித்தால் விண்ணுலக வின்பத்தை யடையலாம். தமிழைப் பயில்

வதனால் என்ன நன்மை” என்று கூறினார். இதைக் கவனத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஐயரவர்கள் “இம்முறை கண்ணோட்ட மின்றித் தயங்காது என் முன்னே இப்படிச் சொல்கின்றாரே இவரைப்போல் மனிதரும் உலகத்தில் உண்டு” என்று தம்முட்கூறிக் கொண்டு ஒருவாறு தமது மனத்தைச் சாந்திசெய்துகொண்டார்.

ஒருமுறை ஐயரவர்கள் ‘தமிழ்சிடுதூது’ என்ற ஓர் சிறிய பிரபந்த நூலை ஆராய்ந்துகொண்டு வரும்பொழுது 151 ஆம் கண்ணியாகிய

“ இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன் ”

என்பது அவர்களை மிகவும் உருக்கிவிட்டது. அக் கண்ணியானது எங்கள் பேராசிரியர் மனத்தைக் கசிபவைத்து மிகவும் உருகச்செய்தது. அக்கருத்தே தம்முடைய கருத்தென்று தமிழுலகம் அறியவேண்டும் என்ற பேரெண்ணமானது அவர்கள் பால் எழு அது:—

“ இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்—திருந்த
உதிப்பித்த பன்னால் ஒளிர் அடியேன்
பதிப்பிக்கவே கடைக்கண் பார் !”

என்ற வெண்பாவாக முகிழ்த்தது. அது இப்பொழுது தக்க யாகப்பரணி முகவுரையின் முதலிலே காணப்படும்.

இவர்கள் 1887-ம் ஆண்டிலே சொற்சுவை, பொருட்சுவை, காவியச்சுவையுடையதும், மற்றுஞ் செந்தமிழ் நூல்களுக்கெல்லாம் உரையாணிபோன்ற தென்று புலவர்களாற் போற்றப்படும் சீவக சிந்தாமணி பென்னும் சைனநூலை மிக அரிதின்முயன்று பதிப்பித்தார்கள். 1889-ம் ஆண்டில் பத்துப்பாட்டு என்னுந் தன்னிகரில்லாத் தனிச் செந்தமிழ்ப் பெருநூலை வெளியிட்டார். 1892-ம் ஆண்டில் முத்தமிழ்ச்சுவை ததும்பி மிளிரும் நாடகக்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தை வெளியிட்டனர். 1894-ம் ஆண்டில் இவர்கள் அரும்பெருந் தமிழ்ப் பழநாகரிக மாட்சியை இனிது விளக்கும்

நூலாகிய புறநானூற்றை வெளிப்படுத்தினர். மற்றும் பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், ஐங்குறுநூறு முதலிய சங்கநூல்களையும் மணிமேகலை யென்னும் சிறந்த புத்த காவியத்தையும், இவைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டார்கள்.

பெருங்கதை, நம்பிதிருவிளையாடற்புராணம், நன்னூல் சங்கர நமச்சிவாயருரை, தக்கயாகப்பராணியரை, கொட்டையூர் சிவக் கொழுந்து தேசிகர் பிரபந்தங்கள் முதலிய சிறுகாப்பிய நூல்களையும், பலபட்டடைச் சொக்கநாசருலா, திருவாரூர்க்கோவை, திரு இலஞ்சி முருகன் உலா, கச்சி ஆனந்தருத்திரேசுவரர் வண்டுவிடு தூது முதலிய கோவை, உலா வென்னும் சிறு பிரபந்தங்களையும் மிகச் சிரியமுறையில் பதிப்பித்துள்ளார்கள். நல்லுரைக்கோவை, (நாலுபாகம்) உதயணன் சரித்திரச் சுருக்கம், மீனாட்சிசுந்தரம் பின்னை சரித்திரம் 2 பாகம் முதலியன, இவர் இயற்றிய வசன நூல்களாகும். தமிழ் நாட்டில் சங்கநூற் பயிற்சிக்கும், பண்டைச் சரித்திரவாராய்ச்சிக்கும் ஸ்ரீ ஐயரவர்களை மூலகாரணமாவர்.

ஏறக்குறையச் சற்று நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே எட்டுப் பிரதிகள் மிக்க அலங்கோலத்துடன் கிடந்தன. அதனால் தமிழ் நூல்களைப் படிப்பவர் தொகை மிக அருகிக்கொண்டே வந்தது. “பழைய பிரதிகளுட் பல இனி வழப்படவேண்டு மென்பதற்கு இடமில்லாமற் பிழை பொதிந்து, அநேக வருடங்களாகத் தம்மைப் படிப்போரும் படிப்பிப்போரும் இல்லையென்பதையும், நூல்களைப் பெயர்க் கெழுதித் தொகுத்து வைத்தலையே விரதமாகக்கொண்ட சில புண்ணியசாலிகளாலேயே தாம் உருக்கொண்டிருத்தலையும் நன்கு புலப்படுத்தின. ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பிறழ்ந்து குறைவுற்றுப் பழுதுபட்டுப் பொருட்டொடர்பின்றிக் கிடந்த இப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்த துண்பங்களை உள்ளூங்கால் உள்ளமுருகும்” - சிலப்பதிகார முகவுரை—

எட்டுச்சுவடிகளிலுள்ள குறையை முதன்முதல் நன்குணர்ந்த பெரியார் ஸ்ரீலக்ஷ்ணீ ஆறுமுகநாவலராவார். அதனைவர்கள் உலகப் பொது நூலென்று எல்லோராலும் பேரற்றப்படும் திருக்குறளை

யும், கோவைகளிற் சிறந்த நூலாகிய திருச்சிற்றற்பலக்கோவை யாரையும் அச்சிற் பதிப்பித்து உதவினார்கள். இவர்கள் அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றி ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் தொல்காப்பியம், களித்தொகை, இறையனார் களவியல், வீரசோழி யம், இலக்கணவிளக்கமீ முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்தார்கள். ஆனால் இவர்கள் தொடங்கிய வேலையை இறைவனானவன் ஸ்ரீ ஐய ரவர்களைக் கருவியாகக்கொண்டு முற்றுவித்திருக்கின்றான். திருக் கோவையார் முதற்பதிப்பில் இனிப் பதிப்பிக்கவேண்டிய நூல்கள் என்று குறிப்பிட்ட விடத்தில் சீவகசிந்தாமணி, புறநானூறு, புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, மணிமேகலை முதலிய நூல்களின் பெய ரைக் காணலாம்.

ஐயரவர்கள் ஓர் உண்மைபான பதிப்பாசிரியர், சில பதிப்பா சிரியர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும், தங்கள் மனம்போன மாதி ரிச் சற்றேனும் அஞ்சாதபடி, மூலபாடத்தை மாற்றியும், தங்களு டைய மனம் போனமாதிரிப் புதிதாகச் சேர்த்தும், பிரதிபாடங் கள் பல இருப்பின் அவைகளை நீக்கியும் பதிப்பித்ததைக் கண்டி ருக்கின்றேன். ஐயரவர்கள் அப்படிச் செய்ததே கிடையாது. தாம் ஏட்டில் கண்டதையே நன்கு ஆராய்ந்தபின் வெளியிடுவார் கள். அதனைத் தம்முடைய விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். உதாரணமாகச் சீவகசிந்தாமணி முகவுரையில் 8-ம் பக்கத்தில்,

“புராதனமான தமிழ் நூல்களும் உரைகளும் பண்டை வடிவங் குன்றாதிருத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாதலின், பிரதி களில் இல்லாதவற்றைக் கூட்டியும், உள்ளனவற்றை மாற்றியும் குறைத்தும் அஞ்சாது பதிப்பித்தேனல்லேன்; ஒருவகையாகப் பொருள் கொண்டு, பிரதிகளில் இருந்தவாறே பதிப்பித்தேன். யானாக ஒன்றுஞ் செய்திலேன்” என்றும்,

பெருங்கதையின் முகவுரையில் 22-ம் பக்கத்தில் “பழைய நூல்கள் பழையவடிவத்தினின்றும் வேறுபடாமலிருக்கவேண்டுவதே எனது முழுநோக்கமாதலால் எவ்வளவு உழைக்கவேண்டுவதோ அவ்வளவு நூரம் உழைத்து இப்பதிப்பு நிறைவேற்றப் பெற்றது. என்னையறி

யாமல் பிழைகள் பல நேர்ந்திருக்கலாம். அவைகள் நாளடைவில் திருத்தமடைதல் கூடும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ ஐயரவர்களின் பதிப்பின் சிறப்பையும் உண்மையையும் நன்குணர்ந்தவராகிய பண்டித. நாகை வேதாசலம்பிள்ளை யவர்கள் (இவர் இப்பொழுது மறைமலையடிகள் என்று அழைக்கப்படுவர்) ஐயருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஓர்பகுதி வருமாறு “.....உங்களைப்போல நஞ் செந்தமிழ் தூல்கட்டுப் பொறுமையோடு இவ்வளவு உழைப்பெடுத்துக்கொண்டு சிறப்புச் செய்ய வல்லார் எவர் உளர்? என்பதனை நினைந்துகொளும், அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலியனவுந் தங்கள் கையாற் பதிப்பிக்கப்படினல்லவோ கவின்பெறும் என்னும் மற்றுமோர் நினைவும் உடனெழுகின்றன. எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் தங்கள் வாயிலாகவே அந் தூல்களை வெளியிடுவிக்க வேண்டுமென்று அவனை இறைஞ்சிப் பரவுகின்றேன். பல்லாவரம் 28-11-1911.”

இவர் போதகாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், தூலாசிரியர் யிருப்பதனோடமையாது சிறந்த உரையாசிரியராயும் திகழுகின்றார். குறுந்தொகை என்னுஞ் சங்க அகப்பொருள் தூலிற் கு இவர் சிறந்ததோர் உரை இயற்றியிருக்கின்றார். சில பேரறிஞர்கள் இவரை இக்காலத்து நச்சினூக்கினியரென்று கூறுவர். இவருக்கு மகாமகேசாபாத்தியாயரென்னும்பட்டம் எங்கள் மன்னர்பிரானாலும், தாஷினூத்திய கலாநிதி பென்னும் பட்டம் கும்பகோண ஆதினத்தாராலும், டக்டர் (Doctor) என்னுஞ் சிறந்த பட்டம் சென்னைப் பல்கலைக் கழக அறிஞர் குழுவினராலும் வழங்கப்பட்டன. தென்மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினர் 1925-ம் ஆண்டில் (5000) ரூபா ஐயாயிரம் அடங்கிய பொற்கிழி பெரன்று கொடுத்துக் கௌரவித்தார்கள்.

“பண்பெனப் படுவது பாடந் தொழுகல்” எனக் கலித் தொகையில் கூறப்பட்ட நீதிமொழிக்கு ஐயரவர்கள் ஓர் இலக்கியமாக அமைந்தவர்கள். இதனால் இவருக்கு, சமயம், சாதி, தொழில் என்பவற்றில் வேறுபாடுடைய பலப்பலர்களுடைய நட்புக்

கிடைத்தது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருப்பனந்தாள் ஆதீனம், தருமபுர ஆதினம் முதலிய மடாதிபதிகளிடத்தில் அன்பு உடையவர். அவர்களால் பெரிதும் நன்குமதிக்கப் பெற்றுப் பலவகையான உதவிகளை அவர்களிடம் பெற்றவர். எமது ஈழ நாடாகிய இலங்கையிலுள்ள ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலரின் மருகராகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை, ஸேர் பொன்னம்பலம் ராமநாதனவர்களின் தமையனாராகிய பொ. குமார சாமி முதலியார், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சிற். கைலாசபிள்ளை, டாக்டர் சே. ஸ்ரீகாந்தா முதலியவர்களிடத்தில் அன்பாயிருந்தவர். அவர்களின் உதவியை ஒரோவகையில் பெற்றவர். திருக்குறள், திருவரசகம், நாலடியார் முதலியவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த போப் ஐயர் (Dr. G. U. Pope) என்பவர் இவர்களின் முக்கிய நண்பராவார். அதனைப் புறநானூற்றின் முகவுரையால் காண்க. பாரிஸ் (Paris) நகரிலுள்ள ஜே. வின்சன் (J. Vinson) அவர்கள் ஐயருக்குத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். பாரிஸ் நகரத்தின் பெரிய நூலகசாலையிலுள்ள (Paris Museum) தமிழ்ச் சுவடிகளை ஆராய்ந்து, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை யென்னும் இரண்டு நூல்களும் இருப்பதாக அறிவித்தவர்.

அண்மையில் சென்னைத் தேசாதிபதி (Governor of Madras) ரவிந்திரநாத் தாகூர் (the late Dr. Rabendranath Tagore) அவர்களும் ஐயரவர்களின் நுல்கிலையத்தைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார்கள். 1935-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 6ந் திகதி ஐயரவர்களுடைய 80ம் ஆண்டு நிறைவுவிழா நடந்தது. அன்று சிறந்த மகம்மதிய கவிஞராகிய சேர். மகமத். உஸ்மான் (Sir. Mohamed Usman Sabih, Bahadur) தலைமைவகித்து ஐயர் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். தமிழ் நாடெங்கும் அவ்விழாவானது கொண்டாடப்பட்டது. தமிழ்நாட்டு அந்நூரெல்லாம் சமூகமளித்துப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். சமூகமளிக்க வசதியில்லாதவர்கள் உபசாரப் பத்திரங்களை அனுப்பியிருந்தார்கள்.

பல மகாநாடுகளிலும், ஆண்டுவிழாக் கூட்டங்களிலும், சங்கீத சபைகளிலும் ஐயரவர்கள் தலைமைவகித்தவர்கள். சிலர் நெறி

பிறழ்ந்து பேசினால், இவர் மனம் வருந்தாமல் மிக நயமாகக் கண்டித்து முடிவுரை கூறுவார்கள். இவர் மற்றவர்களுடைய அநரவசியமான கண்டனங்களைப் பொருட்படுத்தாமாட்டார்கள். தாம் எடுத்த முயற்சியிலேயே தமது ஊக்கம் முழுவதையுஞ் சிந்தாதபடி செலுத்துவார்கள். எமக்குத் தெரியாத ஐயங்களை இவர்களுக்கு யாம் எழுதும்போது மிக்க பேரன்புடன் உடனே விடையளிப்பார்கள். எமக்கு இவரைப்போலக் திருப்பிகரமாய் விடையளித்த பேரறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டில் இல்லைபென்றே கூறலாம், ஒரு முறை நான்கு மாசங்களுக்கு முன்னே யான் எழுதிய கடிதத்திற்கு விடையளிக்கப் பிந்திவிட்டார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் எழுதியதாவது “எனது முதுமையின் தளர்ச்சியாலும், வேறுபல தடைகளாலும் உடன் பதில் எழுத முடியாததையிட்டு வருந்துகின்றேன்.” இவ்வாக்கியங்கள் அன்று என்மனத்தை உருக்கின. இன்றும் என் உள்ளத்தை உருக்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றன.

அந்தோ! தமிழ்க்காயின் முதற் புதல்வர் பிரிந்தார்! எம் கண்மணி பிரிந்தார்! அவரை என்று இனிக் காண்போம்! எப்பொழுது காண்போம்! அவருடைய ஆன்மாவானது இறைவன் திருவடியில் சாந்தியடையும்வண்ணம் யாமெல்லோரும் இறைவனை வணங்குவோமாக. தமிழ் மக்களாகிய எம்மிடத்தில் நன்றியற்றவென்னுங் குணமானது சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறதென்று முதியோர்கள் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அதையான் உண்மையென்றே நம்புகின்றேன். ஆண்படியால் இந்தியாவினும் இலங்கையிலுமுள்ள தமிழ்மக்களெல்லாம் ‘சங்கத்தமிழின் தலைமைப்புலவ’ராகிய ஐயரவர்கள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்திற்குச் செய்த நன்றியை கினைவுகூர்வதற்காக ஓர் பெருநிதி தீரட்டி ஐயரவர்களின் உருவச்சிலை யொன்றை (Statue) நல்ல இடத்தில் கிறுவுவார்களாக.

இரங்கற் பாக்கள்

I

நவாலியூர் ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப்புவலர் அவர்கள்

கன்னித்தண் டமிழ்க்கிழவா! கல்விபயி வினையோனே! கற்று வல்லார்
சென்னிக்கு மணிமுடியே! தமிழகத்தார் செய்தவமே! திருவே! யென்று
பன்னிக்கொண் டாடுமிசைச் சாமிநா தப்பெயர்கொள் பாவ லோய்நீ
மன்னிக்கு வல்லமழத் தமிழ்மொழியை மற்தென்கே மறைந்திட் டாயே.

அந்தணர்தங் குலக்கொழுந்தே! பேரறிஞர் விழிமணியே! யகலா நண்பர்
சிந்தைமகிழ் சுடர்வினக்கே! சிவநிதியே! கற்பகமே! தேயாக் தொன்மைச்
செந்தமிழ்தூற் களஞ்சியமே! யெமக்கினியார் வேறினியார் செப்பா யென்றே
வந்தெவருங் கண்கலங்கச் சாமிநா தப்பெரியோய்! மறைந்திட் டாயே. 2

ஐயாண்டில் நன்னூளில் ஆசிரிய னானபெற் றன்று வைத்தே
மெய்யாண்ட பொய்யுடலம் விடுமளவு முயிர்போல விரும்பிப் போற்றிக்
கையாண்டு முத்தமிழின் கலையாண்டு தமிழ்மக்கள் கருத்தை யாண்ட
மையாண்ட மங்கலநூன் மணியேடு தனிகிடக்க மறைந்திட் டாயே. 3

எந்நாட்டு மொழிகளினும் முன்னாட்டு பழந்தமிழ்தூ லேடு தேடித்
தென்னாட்டி லெந்நாளுந் திரிந்தெடுத்து வெளிசாட்டுஞ் செல்வா விப்போ
திந்நாட்டுப் புலவரிடை யில்லையென்ப தினிதறிந்தோ யாங்கள் வாடப்
பொன்னாட்டுப் புலவரிடைச் சாமிநா தப்புலவ! போயி னாயே. 4

தருவாய்த்த பொன்னாட்டுப் புலவரிடைச் செந்தமிழ்தூல் தரித்த தொன்மை
உருவாய்த்த ஏடுகன்கண் டுவகையொடு மெடுக்கக்கா லொழியா வுண்மைத்
திருவாய்த்த சாமிநா தப்பெயர்கொள் சீராளா! திரும்பிக் கொண்டு
வருவாயோ வந்தெமக்குத் தருவாயோ தமிழணங்கு மகிழு மாறே. 5

தேனாட்சி கொண்டண்ண நறவுமிழும் மலர்போலச் சீடர் போற்றிக்
தானாட்சி கொண்டண்ணத் தமிழ்ப்புதுதூல் நறவுபொழி தாவில் சீர்த்தி
மீனாட்சி சுந்தரன்றன் வழிமுதலே! யிருன்கெடுத்து விளக்குந் தேயா
வானாட்சி கொளுமதியே! சாமிநா தாவென்கே மறைந்திட் டாயே. 6

அருந்தமிழே யுன்பொருட்டே யிங்ஙனாயிர் வாழ்கின்றே னமரர் காட்டு
விருந்தமுத மீந்தாலும் விழையெனென் றிருந்திடுநீ விதியோ! அந்தோ!
திருந்தமுத வாய்மொழியு மறந் துகலைத் தீர்தமிழும் யாமும் கெஞ்சம்
வருந்தமுதி ருடல்துறந்து விண்புகுந்தா யிதுவென்ன மாயந் தானே! 7

திருத்தக்க தேவாசிந்தா மணிகூட்டிச் சேரணருள் சிலம்பு சூட்டிக்
கருத்தக்க சாத்தனார் மேகலையை யரைக் கசைத்துக் கவிகள் கூறும்
உருத்தக்க தொகைக்கோவை பலபுனைந்தே யலங்கரித்தா னுள்ளம் கொந்து
வருத்தக்க டற்படிய வெணையகன்றா னெனத் தமிழ்த்தாய் வாடினானே. 8

உள்ளமதி மந்தரநட் றுக்கமெனு மரவுணித் தேநாங்கு நன்னூல்
வெள்ளமதித் திடக்கொடிய விடமின்றி யெழுந்ததமிழமுதோ? விண்ணோர்
கள்ளமதித் தானவரோ டுடன்கடைய விடத்தோடு கலந்து வந்த
தென்னமுதோ? சிறந்ததெனச் சாமிநா தப்பெரியோய் செப்பி டாயே, 9

பத்தமைந்த குணக்குன்றே! பயனமைந்த நூற்கடலே! பலரு மேத்துங்
கொத்தமைந்த முத்தமிழின் கூறமைந்த கல்வியெலாங் கொள்வோர் கொள்ள
உத்தமதா னம்புரிந்த பெருவள்ளால்! நீயுறைந்த ஆரு மன்றோ
உத்தமதா னப்புரமென்றோங்குமெனி னுன்பெருமை யுரைப்பார் யாரே, 10

II

ஆசிரியர் ஸ்ரீ S. அடைக்கலமுத்து அவர்கள்

வெண்பா

செல்லரித்தே ஏடுகளிற் சீரிழந்த செந்தமிழை
அல்லும் பகலுநன் காராய்ப்து—சொல்லடுக்கி
நன்னூல்க ளாக்கவைத்த ஞானமணி விளக்கை
எந்நாளிற் காண்போ மினி.

ஆசிரியப்பா

மலையினிற் றேன்றிய மணிச்சுடர் போற்றமிழ்க்
கலையினை வளர்த்த காவல! வாழ்த்துகம்
யாறும் செல்லும் யாண்டுந் துய்த்த
சீரிய தமிழ்த்தாய் சிறப்புற வெண்ணி
மணியுஞ் சிலம்பு மேகலை மற்றும்
அணியுஞ் சூட்டி அழகுற விளக்கினை;

அஃதோ,

ஏட்டிலும் நாட்டிலும் மெழிலுந் வழிந்து
 பாட்டிற் பிழைகள் பயனின்ற மல்கி
 உரையுங் கரைந்து ஊர்பேர் கரந்து
 பெருமை முற்றும்ஓழிந்து நோப்பப்பட்டு
 இந்நாள் வரையு மின் தமிழ் நிலைமை
 தேய்வதைக் கண்ட செந்தமிழ் அன்னை
 “மக்காள்! என்கண் மணிகளைப் போன்ற
 அரும்பெறல் தூல்கள் அழிவதை யுணர்
 பெரும்பணி புரியப் பிள்ளையொன் நிலைதோ?
 யாரிவை புரப்பார்” எனமிக வருந்திக்
 கவலைப் பெருக்கால் கண்ணீர் ருகுத்ததைக்
 கேட்டனை யன்றோ! கிழமையின் நற்பணி
 ஆரிய நங்கையே டணைந்து கலந்து
 எண்பத் தேழு யாண்டும் புரிந்தனை;
 அதான்து,

நீயெயர் கிலையேல் நிலையழிந் துருகுமம்
 சங்கநூல் பலவுந் தங்கநூ லியாவு
 மங்கிக் கிடந்த மற்றுள விலக்கண
 விலக்கிய நூல்களும் எழுதுகோல் பிலீற்றுய
 இழுக்கில் வசன விந்தமிழ் நிதியுந்
 தாமணித் தமிழுந் கொன்னா லந்வும்
 நல்லா ரறிஞர் நாவலர் சரிதையும்
 பார்த்தக மஃழப் பாகெனத் திரட்டி
 அழிவில் கல்விச் செழுநிதி நல்கினை;
 நாம்செய் குறையோ? நாடுசெய் நவையோ?
 ஊனுடல் மறைத்தனை உவப்புடன் தமிழை
 வாணுல கோர்க்கும் வழுத்துங் கருத்தோ?
 தேனமு தத்திசை சேர்சாமி நாத!
 குன்றாச் சீர்த்திக் குரவ!
 என்றந் தொழுதுல கேத்துகின் னடியே,

புத்தக விமரிசனம்

ஸ்ரீ அரவிந்தரும் அவரது யோகமும்

[ஆசிரியர்: பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ; பி. எல். வெளி யீடு: பி. ஜி. பால் அண்டு கம்பெனி, பிரான்சிஸ் ஹோஸ்ப்புத்தேரு, சேன்னை. 166 பக்கம். விலை 10 அணா]

‘மகான் அரவிந்தரது வாழ்க்கை வரலாறு மிக்க ஆச்சரியமும் சிறப் பும் உடையதாக விளங்குகின்றது. அதனை எளிய நடையில் இவ்வாசிரியர் எழுதியிருக்கின்றார். அரவிந்தருடைய யோகமுறைகளையும் உபதேசங்களையும் வெளியிடும் அதிகாரம் ஒன்று தனியே ஒப்புத்தகத்தில் உள்ளது; அதிற் கண்ட விஷயங்கள் பன்முறை படித்து மனங்கொளற்குரியனவாகும்.’

இது மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் 1939ல் இப்புத்தகத்தின் முதற்பதிப்புக்கு அளித்த நூன்முகத்தில் கூறியிருப் பது. அதனைக்கொண்டே யாம் இந்நூலின் நடைனையும் சிறப்பையும், இந் நூற்குப் பொருளாகிய மகான் அரவிந்த யோகிகளது தனிவிலையான உயர்ந்த தத்துவங்களையும்பற்றி ஓரளவுக்குத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இரண்டாம் பதிப்பாகிய இப்புத்தகத்தில் சில சீர்திருத்தங்கள் செய் யப்பட்டுள்ளன. அத்தியாயங்களுக்கும் அவற்றின் பிரிவுகளுக்கும் ஏற்ற தலைப்புக்கள் கொடுத்திருப்பது படிப்பவர்களுக்கு உதவியாயும் ஊக்கமளிப் பதாயும் இருக்கிறது. முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, நாட்டுப்பணிக்கு ஆயத்தமாதல், சுதேசி இயக்கம், அலிபூர் வழக்கும் சிறை வாசமும், சிறையிற் பெற்ற பேரனுபவங்கள், தேசிய சேவை, புதுவை வா சம் ஆகிய அவரது வாழ்க்கை வரலாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இரண் டாம் அத்தியாயத்தில், ஸ்ரீ அரவிந்தர் தம் மனைவியாருக்கு எழுதிய மூன்று கடிதங்களுக்கு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், தம்மகிகளுக்குள் இரு க்கவேண்டிய மன ஒற்றுமை, ஆன்ம ஒற்றுமைகளைப்பற்றிய உருக்கமான உரைகள் பொங்கியெழுந்து வழிதலையும், தியாகஉணர்ச்சியும் மன்பதைக் குருகும் அருள்வெள்ளமும் பெருக்கெடுத்துப் பாய்தலையும் கண்டு உருகாத நெஞ்சம் ஒன்று இருக்காது. இருந்தால் அது கல்லுத்தான்.

இரண்டாம் பாகத்தில், ஸ்ரீ அரவிந்தயோகம், புதுவையில் அமைந்துள்ள அரவிந்த ஆச்சிரம், அதன் அமைப்பும் நிர்வாகமும் ஆகியன காணப்படும்.

“ஸ்ரீ அரவிந்த ஆச்சிரமமானது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் யோக வழியின் மூலமாக, பூரண தெய்வ வாழ்க்கையை அடைவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு அத்தியாத்ம பயிற்சிக்கூடமேயாகும்”.

புத்தகம் அழகுற அச்சிட்டு ஸ்ரீ அரவிந்தயோகிகள் உருவப்படத்துடன் மிளிர்வது, தெளிவான எளியநடையில் இயன்ற இப் புத்தகம் படிக்கப் படிக்க மேலும் விடாமற் படிக்கலாட்போலத் தோற்றுகின்றது.

தி. ச.

விலிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம், உரையுடன் .

[உரையாசிரியர்: பண்டிதர் ஸ்ரீ ம. க. வே. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை அவர்கள்; வெளியீடு: ஸ்ரீ சே. சிவகுரு, இந்துசாதனக் கந்தோர், யாழ்ப்பாணம். விலை 85 சதம்.]

வில்லிபுத்தூர் செய்த பாரதத்தில் ஆரணிய பருவத்து அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம் ஒரு சிறந்த பகுதி. அருச்சுனன் சிவபெருமானைக் குறித்து அரிய தவஞ்செய்து அவரிடம் வரம்பெற்ற வரலாற்றைக் கூறுவது, இச்சருக்கத்துக்கு இதுகாறும் உரையில்லாதிருந்தது. இப்போது பண்டிதர் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை அவர்கள் இச்சருக்கத்துள்ள 176 செய்யுட்களுக்கும் பதவுரை விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு என்பவற்றுடன் நூலாசிரியர் வரலாறு முதலியனவுஞ் சேர்த்து இதனை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பண்டிதர் அவர்கள் இதற்குமுன் எழுதி வெளிப்படுத்திய நூலுரைகளைச் சுவைத்து இன்புற்ற தமிழலகிற்கு இந்நூலுரையின் எல்களைப் பற்றி அதிகம் எடுத்துரைக்கத் தேவையில்லை. 1943-ம் ஆ. ஆங்கில எஸ். எஸ். லி. (S. S. C.) ப்ரீட்சைக்குப் பாடமாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது அருச்சுனன் தவநிலைச்சருக்கம். இப்ப்ரீட்சைக்குப் படிக்கும் மாணவர்க்கு இவ்வுரை நூல் மிக்க துணைபுரிவதாகும். ஆசிரியர் உதவியின்றியே மாணவர் இவ்வுரையின் மூலம் பாட்டின் கருத்தை நன்கு விளக்கிக்கொள்ளலாம். கலாசால மாணவர்க்கு மாத்திரமன்றி, தமிழ் இலக்கியம் பயிலும் ஏனையோர்க்கும் இது மிக்க பயனளிப்பது என்பதைத் தமிழலகிற்குத் தெரியப்படுத்துகின்றோம்.

வை, ரா. ச.

கலாவல்லி

இஃது யாழ்ப்பாணம் ஸ்டான்லி அரங்கினர் மத்தியகலாசாலைக் கலா சங்க வெளியீடு. சித்திரை, ஆவணி, சை மாதங்களில் வெளிவருவது. இச் சித்திரை மாதத்து இதழ் கண்கவர் வனப்பினதாய்க் கலாசாலை இலைச் சினை பதித்த முகப்புடன் துலங்குகின்றது.

“கணிதவஞ்ஞ ஞானமும் கைவினைக் கம்மமும்
பணியியற் பாற்படும் பாடவகைகளும்

.....
.....
புத்தம் புதுமுறை போற்றும்

மத்திய கலைநிலை மாண்புறு மரபே,”

என இக் கலாசாலையின் நோக்கங்களைத் தெரிவிக்க, தலைமை ஆசிரியர் ஆசிரியத்தால் ஆசிக்கின்றார்.

இவ்வீதழின் நடுநாயகமாகவும் சிரோமணியாகவும் சின்று துலங்கு வது “உலகபுராணம்” என்னும் உயர்தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த கட்டுரை. தமிழ் ழாது நாகரிகம் மிக்க பழமை வாய்ந்தது என்பது அதன் உள்ளுறைப் பொருள். கட்டுரையாசிரியர் ஸ்ரீ. சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் என்றால், பின் வேறு சொல்லவேண்டியதென்ன!

யாழ்ப்பாணம்

ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்
1942-ம் ஆண்டு நடத்திய பரீட்சைகளில் சித்திபெற்ற
பரீட்சார்த்திகளின் பெயர் முத்தலியன

சம்ஸ்கிருத, பரீட்சை

பண்டிதர்

இரண்டாவது வகுப்பு

கட்டுரை.

144 சபாபதிறயர் பஞ்சாற்சர்மா, காவியபாடசாலை, திருநெல்வேலி

பால பண்டிதர்

முள்ளுவது வகுப்பு

145 கார்த்திகேசு தம்சுப்பிள்ளை, காவியபாடசாலை, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்ப.

தமிழ்ப் பரிகை

பண்டிதர்

முன்னுவது வகுப்பு

- 1 சங்கரப்பிள்ளை இராமச்சந்திரன், செங்குந்தர் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்ப.
2 கதிரேசு மயில்வாகனம், 'கயிலைவாசம்' வட்டுக்கோட்டை

நூல்கித்தி

- 4 விநாயகமூர்த்தி நவரத்தினம், அம்மன்கோவிலடி, மண்டைநீவு,
2-ம் பாடவகையில் நூனம்

பால பண்டிதர்

முன்னுவது வகுப்பு

- 12 சரவணமுத்து சுப்பிரமணியம், நடேசன் காவியபாடசாலை, திருநெல்.
32 வேலாயுதர் கந்தையா, அச்சுவேலி தெற்கு, அச்சுவேலி
34 வீரசிங்கம் கதியவேலு, சிவியாதெரு, யாழ்ப்பாணம்
35 பசுபதி கணபதி, அனலைநீவு, ஊர்காவற்றுறை
38 சாமுவேல் வல்லிபுரம் கந்தையா, மிஷன் பாடசாலை, புத்தூர்
39 கந்தையா சுப்பிரமணியம், சரவணை, வேலணை
40 வ. தெய்வேந்திரன் ஆறுமுகம் 3-ம் மைல், கல்வியங்காடு, யாழ்ப்ப.
50 வல்லிபுரம் சுப்பிரமணியம், சங்கத்தாளை சைவ வித். சாவகச்சேரி
52 பொன்னையா கந்தையனார், ,, ,,
54 சின்னையா குமாரசாமி, ,, ,,
58 சின்னத்தம்பி ஆறுமுகம், கணேசவித்திபாசாலை, புங்குடுநீவு,
59 சரவணை சுப்பிரமணியம், மந்துவில், கொடிகாமம்
65 இலகுப்பிள்ளை கந்தையா கந்தசாமி, இணுவில் கிழக்கு, சன்னாகம்
67 அருணாசலம் சரவணமுத்து, அளவெட்டி வடக்கு, சன்னாகம்
68 கணபதியார் சோமலிங்கம், அராவி வடக்கு, வட்டுக்கோட்டை
69 மாப்பாணர் அப்புக்குட்டி, கட்டுவன், தெல்லிப்பறை
71 கார்த்திகேசு மாணிக்கம், சிவன்கோவிலடி, வட்டுக்கோட்டை
75 ஆறுமுகம் கதிர்காமத்தம்பி, வல்வெட்டி, வல்வெட்டித்துறை
76 வீ. கணபதிப்பிள்ளை, புற்றளை, புலோலி தெற்கு, பருத்தித்துறை
77 முருகுப்பிள்ளை மயில்வாகனம், அல்வாய் தெற்கு பருத்தித்துறை
78 ந. கதிரமலைச் செல்லத்துறை, அல்வாய் தெற்கு, பருத்தித்துறை
80 க. சின்னத்தம்பி சதாசிவம் அல்வாய் தெற்கு பருத்தித்துறை.
81 முருகேசு சின்னத்தம்பி; அல்வாய் தெற்கு, பருத்தித்துறை
84 தம்பிப்பிள்ளை கிட்டிணன், மாப்புலவு, வதிரி, கரவெட்டி
85 முருகேசு கணபதிப்பிள்ளை, நடேசன் காவியபாடசாலை, திருநெல்.

- 87 வல்விபுரம் நாகலிங்கம், 'தமிழகம்' புலோலி தெற்கு, பருத்தித்துறை
 88 சந்திரசேகரம் சின்னத்துரை ,, ,,
 89 கந்தையா வைரவியிள்ளை ,, ,,
 91 விநாசித்தம்பி சீனித்தம்பி (கந்தையா, சிவானந்தவித்தியாலயம் மட்டக்களப்பு
 97 தம்பையிள்ளை சந்திரசேகரம்பிள்ளை, ஆரீப்பத்தை, மட்டக்களப்பு

நிரவேசம்

இரண்டாவது வகுப்பு

- 120 தம்பையா சுப்பிரமணியம், விளிசிட்டி, தெல்விப்பழை

மூன்றாவது வகுப்பு

- 107 வைரமுத்து நாகையா, கல்லடி-உப்போடை, மட்டக்களப்பு
 109 ஸ்ரீமதி தம்பையா ஆனந்தமலர், கரவெட்டி கிழக்கு, கரவெட்டி
 113 ஸ்ரீமதி சின்னத்தம்பி வள்ளியம்மை, கட்டைவேலி, கரவெட்டி
 114 சிதம்பரப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம், வரணி. இடைக்குறிச்சி, கொடிகா.
 115 கணபதிப்பிள்ளை வீரகத்திப்பிள்ளை, 'தமிழகம்' பருத்தித்துறை
 121 தாமோதரம்பிள்ளை ஆறுமுகம், கயந்தப்பை, தெல்விப்பழை
 124 ஐயாத்துரை இராசரத்தினம், அம்பிளை, சன்னாகம்மேற்கு, சன்னாகம்
 127 சின்னாடா பூதப்பிள்ளை, ஏழாலை வடக்கு, சன்னாகம்
 139 கதிரவேலு ஆறுமுகம், மூளாய்தெற்கு சுளிபுரம், யாழ்ப்பாணம்
 140 கந்தையா வைத்தியநாதர், அராலிதெற்கு, வட்டுக்கோட்டை

குறிப்பு:- பண்டித, பாலபண்டித பரீக்ஷைகளில், பரீக்ஷார்த்திகள் அடைந்த தகுதி போதியளவு உயர்ச்சி யுருமையால், இவ்வருடத்தில் எப்பரிசிலும் வழங்குமாறில்லை.

பிரவேசபரீக்ஷையில், 120-ம் இலக்க—தம்பையா சுப்பிரமணியம் என்பவர் (1) கல்வயல் சைவ. வித். தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீ கா. இராமுப்பிள்ளையவர்களால் பொதுத் திறமைக்காக வழங்கப்படும் 15 ரூபா பெறுமதியான புத்தகப் பரிசிலும், (2) யாழ்ப்பாணம் வழக்கறிஞர் ஸ்ரீ க. ஐயாத்துரையவர்களால் இலக்கண பாடவகையில் திறமைக்காக வழங்கப்படும் 10 ரூபாப் பரிசிலும் பெறுதற்கு உரியர்.

பண்டித பரீக்ஷைக்கு (தமிழ் 4 + 1 சம்) ஐயரும், பாலபண்டித பரீக்ஷைக்கு (தமிழ் 67 + சம் 1) அறுபத்தெட்டுப் பேரும், பிரவேச பரீக்ஷைக்கு 35 பேருந் தோற்றினர். எல்லாப் பரீக்ஷைகளுக்கும் விண்ணப்பித்தவர் தொகை 150.

யா. ஆ. தி. பா. சங்கம்.
1942-ம் ஆண்டு பரீட்சைப் பாடங்களைப்
பரீட்சித்துதவிய பரீக்ஷகர்களின் பெயர்.

- 1 ஸ்ரீ சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள்
- 2 ராவ்சாஹிப், ஸ்ரீ S. வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், B. A. B. L.,
சென்னை சர்வகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சிக்கழகத் தலைவர், சென்னை
- 3 வித்துவான், ஸ்ரீ V. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள்,
தமிழ் விரிவுரையாளர் சென்னை சர்வகலாசாலை; சென்னை
- 4 மகாமகோபாத்தியாய, முதுபெரும் புலவர், பண்டிதமணி
ஸ்ரீ மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள், மகிபாலன்பட்டி
- 5 பண்டிதர் ஸ்ரீ L. P. K. R. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர், அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை
- 6 வித்துவான், ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள், தெல்லிப்பழை
- 7 நவாலியூர் ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப்புவலவர் அவர்கள், மானிப்பாய்
- 8 ஸ்ரீ சுவாமி ருத்திரகோட்சுவரர் அவர்கள், யாழ்ப்பாணம்.
- 9 The Rev. Father S. ஞானப்பிரகாசர் O. M. I. அவர்கள், நல்லூர்
- 10 Dr. K. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், தமிழ் விரிவுரையாளர், இலங்கை
சர்வகலாசாலை, கொழும்பு
- 11 முதுதமிழ்ப் புலவர், பண்டிதர் ஸ்ரீ மு. நல்லதம்பி அவர்கள், கொழும்பு
- 12 பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், திருநெல்வேலி
- 13 பண்டிதை ஸ்ரீமதி த. பாலாடிகை அவர்கள், புலோலி
- 14 வித்துவான், ஸ்ரீ க. முருகேசுப்பிள்ளை அவர்கள், புலோலி
- 15 வித்துவான், ஸ்ரீ ந. சுப்பையப்பிள்ளை அவர்கள், வண்ணார்பண்ணை
- 16 பண்டிதர் ஸ்ரீ கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள், (B. O. L. சென்னை),
கோப்பாய்
- 17 பண்டிதர் ஸ்ரீ S. இராமசாமி அவர்கள், இடைக்காடு
- 18 பண்டிதர் ஸ்ரீ க. சுந்தையா அவர்கள் கோப்பாய்
- 19 பண்டிதர் ஸ்ரீ சோ. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள், கோப்பாய்
- 20 பண்டிதர் ஸ்ரீ க. நடராசா அவர்கள், கோப்பாய்
- 21 பண்டிதர் ஸ்ரீ செ. நடராசர் அவர்கள், சுளிபுரம்
- 22 பண்டிதர் ஸ்ரீ A. ஜோசெவ் அவர்கள், கொழும்புத்துறை
- 23 வியாகரண மஹோபாத்தியாய ஸ்ரீ வை. இராமசுவாமிசர்மா அவர்கள்,
யாழ்ப்பாணம்
- 24 வியாகரணக்ரோமணி, ஸ்ரீ கி. சிதாராமசாஸ்திரிகள் அவர்கள், சுளிபு.
- 25 வேதவிசாரத, ஸ்ரீ P. V. சிதம்பரசாஸ்திரிகள் அவர்கள், திருநெல்வேலி
- 26 வியாகரண சிரோமணி, ஸ்ரீ P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் அவர்கள்
திருச்சி
- 27 வியாகரண-சாஹித்ய. தர்க்கவேதாந்த சிரோமணி ஸ்ரீ, K. மஹாதேவ
சாஸ்திரிகள் அவர்கள், திருச்சி
- 28 ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர், யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரியர் குறிப்புகள்.

தமிழ்ப் பெரும் பொழில் நடுவண் ஒங்கிவளர்ந்து படர்ந்து நின்று பெரும் பயனும் அழகும் நிகழலுந் தந்து விளங்கிய தொன்மரம் சாய்ந்து மறைந்தது. அது நின்ற இடம் வெளியாகிச் சோபையற்றுக் கிடக்கின்றது. மரம் நின்ற நாளில் அடினை யடுத்து வாழ்ந்த பறவைகள் புகலிடம் இழந்து கலங்கித் தவிப்பவாயின. மகாமகோபாத்தியாய, தாக்ஷிணத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் பிரிவால் தமிழகம்

Dr. உ. வே. சாமிநாதையர்

அடைந்துள்ள நஷ்டம் அளவிடற்கரியது. 1855-ம் ஆண்டில் உத்தமதான புரத்தில் முளைத்தெழுந்த இந்தத் தமிழ் இளஞாயிறு காலேப் பனி, முகில் என்பவற்றின் மறைப்பினின்று நீங்கிப் படிப்படியாய் மேலெழுந்து தமிழ் வான முகட்டை அடைந்து கடந்த ஐம்பது யாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழகம் எங்கணும் தமிழ்க்கலைக் கதிர்களை வீசித் தமிழ்ப்பயிர் செழித்து ஒங்கி வளர்ந்து பயனுதவச்செய்து நின்றது. இருள் செறிந்த மூலைகளில் மறைப்புண்டு கிடந்த தமிழ்க்கலைச் செல்வங்களைத் தன் ஒளிக்கரத்தால் வெளிப்படுத்தி அவற்றைத் தமிழ் மக்கள் மீண்டும் அடைந்து அதுபவிக்கும் படி உதவியது. இவ்வாறு உக்கிரமாகச் சொலித்து விளங்கிய பழந் தமிழ்க் கதிர் முதிர்ந்து கனிந்து சுவை பழுத்துப் புதிய தீந்தமிழ்த் தண் ஒளியாக நின்று தமிழகத்தைக் களிப்புறச் செய்து 1942 (28-4-42)இல் மறைவதாயிற்று. டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் மக்களது முகக்கண் ணுக்குத் தோற்றது மறைந்தனர் எனினும், தமிழ்க் கல்வியாளர் ஒவ்வொரு வர் அகக்கண்ணுக்குத் தோற்றமளித்துக்கொண்டே இருப்பார்; மேலும் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் ஒரு சாமிநாதையராகவு் மிருந்து விளங்குவார்.

19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமாகிய காலத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதும் சரித்திர நூலாசிரியர்கள் இக் காலத்தைச் சாமீதையர் காலம் என்றே பெயரிட்டுத் தம் நூலின் ஒரு பகுதியாக வகுத்து வைப்பர் என்பது நிச்சயம்.

தமிழ்க்கலை வளர்ச்சிக்காக எங்கெங்கு முயற்சிகள் நடக்கின்றனவோ அங்கங்கெல்லாம் தம்மாலியன்ற உதவியைச் சலிப்பின்றிச் செய்யும் உயர் தனிப் பண்புவாய்ந்தவர் டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள். யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச்சங்கப் பரீக்ஷகராக இருந்து பெருந்துணை புரிந்தவர்கள். எம் 'கலாநிதியை'த் தொடங்கிய காலத்தில் இம்முயற்சியைப்பற்றி இவர்களுக்கு அறிவித்து அதற்கு ஒரு வாழ்த்துப்பா இயற்றி உதவுமாறு வேண்டினோம். அந்நாளில் இவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையாயிருந்தார்கள். எனினும் உடனே மறுமொழி எழுதித் தாம் இருக்கும் நிலையில் பாலியற்ற முடியவில்லை என்று சொல்லிப் பின்வரும் வாழ்த்துரையை அனுப்பினார்கள். அது வருமாறு:—

‘தீயாகாச விவாசம்’

1—4—42.

“ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச்சங்கத்துச் சார்பில் ‘கலாநிதி’ என்னும் பெயர்கொண்ட பத்திரிகை யொன்றை வெளியிடக் கருதியிருப்பது தெரிந்து மிக்க சந்தோஷமடைகிறேன்.

மேற்படி பத்திரிகை எல்லாவகையிலுஞ் சிறப்புற்று விருத்தியடையும்படி செய்வித்தருளும்வண்ணம் ஸ்ரீ ஆனந்தநடராசரைச் சிக்கிக்கின்றேன்”

அரைநூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழுக்கும் தமிழலகிற்கும் அரும் பெருந் தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றி இறைவன் திருவடிநிழலை அடைந்த “தமிழ்த் தாத்தா”வின் ஞாபகம் என்றும் நின்று நிலவும்வண்ணம் ஏற்பனை செய்தல் தமிழ்மக்கள் கடனென்பது.

—*—

முதபெரும்புலவர், பண்டிதமணி ஸ்ரீ மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் பெயர் தமிழலகில் நன்கு அறியப்பட்டதொன்று. அவர்களது குணப்பண்பும் கல்விப் பெருக்கமும், இருமொழி வன்மையும், இணையற்ற வாக்கு வல்லபமும், நூலியற்றும் புலமையும் நுண்மா

புதிய ஈகா மகோபாத்தியாயர் னுழைபுல மாண்பும் என்றின்ன உயர் நலன்க னெல்லாம் தமிழகம் அறிந்து அனுபவித்து இன்புற நின்றது. இவர்களது அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழா நிகழ்ச்சியைப்பற்றிய குறிப்பும், விரிவான பாராட்டுரையும், இவர்களது உருவப்படமும் நமது “கலாநிதி” (சித்திரமாத) முதலாம் கதிரில் வெளிவந்திருப்பதை கேயர்கள் பார்த்து இன்புற்றிருப்பார்கள். எம் பண்டித.

மணியாரது அரும்பெரும் புலமையைப் தமிழ்த் தொண்டினையும் வியந்து கண்கு மதித்து நம் மன்னாபிரானது பிறந்த தின கௌரவமாக மகாமகோ பாத்தியாயர் என்னும் சிறப்புப் பட்டம் இந்திய அரசினரால் இவருக்கு வழங்கப்பட்டமை குறித்து யாம் பெரிதும் மகிழ்வுறுகின்றோம். மகாமகோ பாத்தியாய, பண்டிதமணி ஸ்ரீ கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் உடல்நலன் குன்றாது பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்ந்து இருமொழித் தொண்டும் புரிந்து விளங்கும்வண்ணம் இறைவன் அருள் செய்வானாக.

இலங்கைச் சர்வகலாசாலை இந்தமாதம் முதலாந்தேதி (1-7-42) உதய மாயிற்று. இப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பெற்றுத் தொழில் செய்யத் தொடங்குவதாகிய பூர்வாங்கமான திறப்பு நிகழ்ச்சி 14.7.42இல் அதிக ஆடம்பரமின்றி அரங்கேறுவதாயிற்று. இச் சர்வகலா சாலைக்கு மேன்மை தக்க தேசாதிபதி (கவர்னர்) அவர்கள், அத்தியட்சர் ஆவர்; டாக்டர் ஐ. ஜென்சிங்க்ஸ் அவர்கள் உப-அத்தியட்சர் ஆக இப்போது பணியாற்றுவார். இச்சர்வகலாசாலையின் நிர்வாக அமைப்பு, (1) சர்வகலாசாலைச் சங்கம் (Council), மன்றம் (Court), கழகம் (Senate), நிர்வாகசபை (Syndicate) என்னும் அங்கங்களை உடையதாகும். சர்வகலாசாலை மன்றம் 100 அங்கத்தவரைக் கொண்டிருக்கும். கீழைத் தேசப் பாஷாபி விருத்திச் சங்கங்கள் தம் அங்கத்தவருள் இருவரைத் தெரிந்து இம் மன்றத்துக்கு அனுப்பும் உரிமையுடையன. அங்கனமே யா. ஆ. தி. பாஷாபி விருத்திச் சங்கமும் ஸ்ரீ. S. நடேசன், ஸ்ரீ. தி சதாசிவஐயர் என்னும் இருவரைத் தெரிவுசெய்திருக்கிறது. 50 வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே லேர், பொ. அருணாசலம் துரையவர்கள் மனத்தில் முதன்முதல் உற்பத்தியான இச் சர்வகலாசாலைக் கனவு இப்போது கனவில் உருவெடுத்து நிறுவப்பெற்று விளங்குவது தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகும்.

இவ்வாண்டு ஆகஸ்டுமீ 1, 2, 3, தேதிகளில் (ஆடி 17, 18, 19) முறையே இயல், இசை, நடனம் என மூன்று மகாநாடுகள் முத்தமிழ் மகாநாடென மதுரையம்பதியில் ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மன்கோயில் முத்தமிழ் திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடத்த மகாநாட்டு மகாநாட்டு வரவேற்புக் கழகத்தார் ஏற்பாடு செய்து வருகின்றார்கள் என அறியலானேம். ஸ்ரீ சுவாமி விபுலாநாத அடிகள் அவர்கள் இயல்தமிழ்மகாநாட்டில் தலைமைவகிப்பார்கள்.

THE JAFFNA ORIENTAL STUDIES SOCIETY

ESTABLISHED 1921.

OFFICE - BEARERS—1942.

Patron:

H. E. THE GOVERNOR OF CEYLON.

President:

THE DIRECTOR OF EDUCATION.

Vice-Presidents:

SRI S. NATESAN, B. A., B. L., F. R. E. S., M. S. C.
THE REV. FATHER S. GNANAPRAGASAR, O. M. I.
MUDALIAR SRI S. CANDIAH,
Retired Supervisor of Vern. Education.

Secretary:

The District Inspector of Schools (Tamil)
(J. T. SADASIVA IYER.)

Assistant Secretary:

SRI V. KADIRAVELU, Inspector of Schools.

Treasurer:

SRI N. ARULPRAGASAM, Inspector of Schools.

Committee:

SRI V. NAGALINGAM, Proctor S. C.
MAHOPADHYAYA SRI V. RAMASWAMY SARMA
PANDITAR SRI S. KANAPATHIPPILLAI
SRI K. AIYADURAI, Proctor S. C.
SRI J. C. AMARASINGAM, B. A.
SRI A. CUMARASWAMY, M. A., BAR-AT-LAW.
SRI DR. K. SIVAPRAGASAM, M. Sc.
SRI A. R. SHANMUGA RATNAM, B. Sc.

KALĀ NIDHI

A QUARTERLY JOURNAL
OF
THE JAFFNA ORIENTAL STUDIES SOCIETY

Copies to be had of:—

J. T. SADASIVA IYER,
SECRETARY,
THE JAFFNA ORIENTAL STUDIES SOCIETY.
JAFFNA: CEYLON.

Annual Subscription: 2 Rs.
Single Copy: 50 Cts. or 8 As.

Printed at the SAIVA PRAKASA PRESS, Vannarponnai, Jaffna
and published by J. T. SADASIVA IYER, Secy. & District
Inspector of Schools, Jaffna, for The Jaffna
Oriental Studies Society, on 31—7—42.